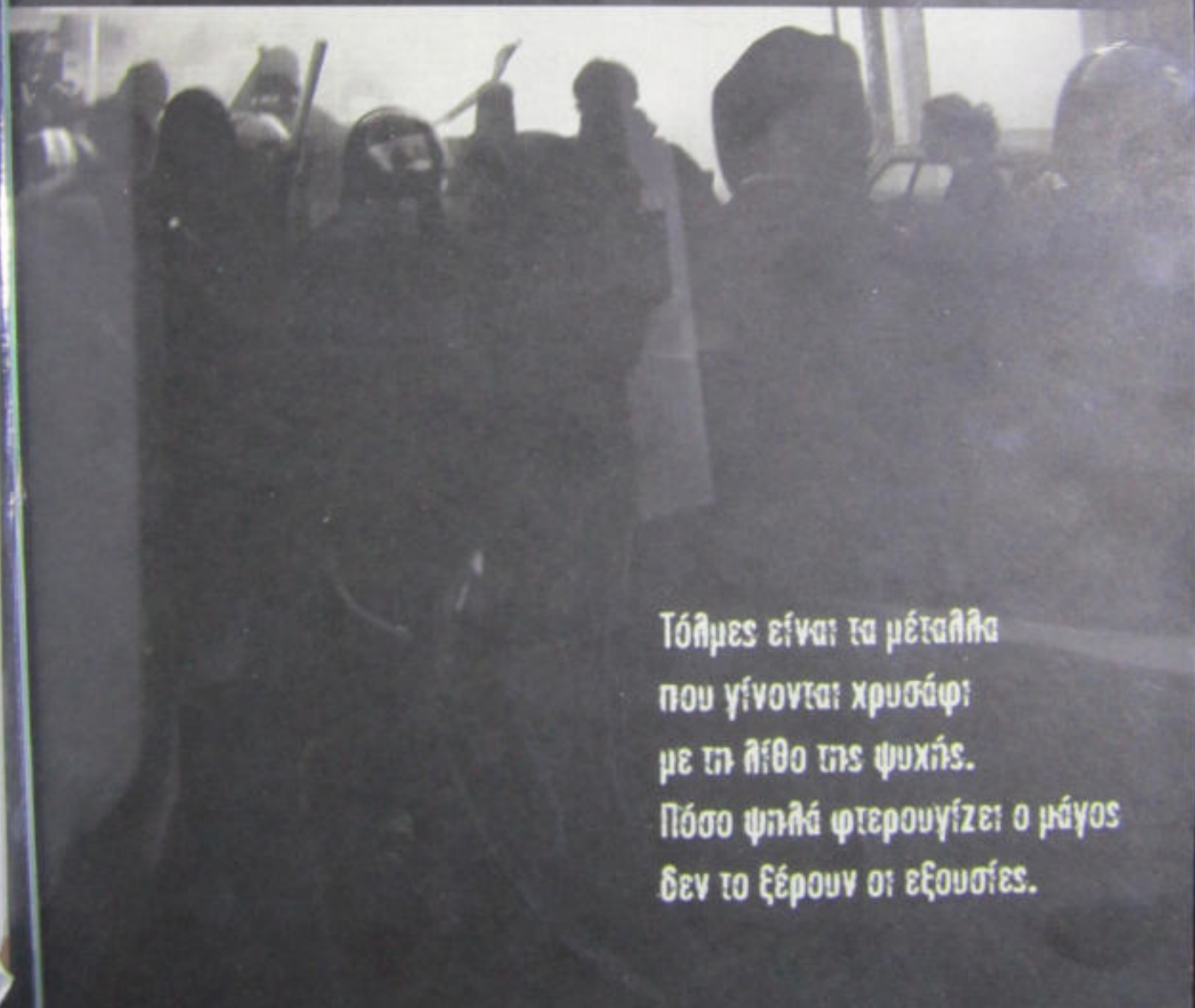


ΣΑΜΙΖΝΤΑΤ

Υίλιον, Πετρούπολη, Άγιοι Ανάργυροι

Ιούλιος 2007

15



Τόλμας είναι τα μέταλλα
που γίνονται χρυσάφι
με τη θεία της ψυχής.
Πόσο ψηλά φτερουγίζει ο μάγος
δεν το ξέρουν οι εξουσίες.

σαμιζντάτ:
 σύνθετη ρώσικη
 λέξη:
 σαμ: από μόνος
 μου,
 ιζ: προς τα έξω
 ντατ: να δίνω
 /και στην ρώσικη
 ιδιολεξία:
 να τολμάς να
 δίνεις προς τα
 έξω
 /η λέξη αυτή
 ονόμαζε τα
 αντικαθεστωτικά
 έντυπα που
 διακινούνταν χέρι
 με χέρι στη
 Ρωσία και στη
 μετέπειτα
 Σοβιετική Ένωση

Το έντυπο αυτό δεν έχει κανενός είδους αντίτιμο, δεν είναι τσάμπα ούτε και δωρεάν. Το οποιοδήποτε κόστος του δεν μπορεί και δεν θέλει να αντι-σταθμιστεί με κάποιο χρηματικό ποσό, δεν μπορεί και δεν θέλει να εκτιμηθεί με κανένα "εμπορευμα-τικό ισοδύναμο". Το έντυπο αυτό θέλει - πέρα από όλα τα άλλα - να εγκαθιδρύσει μια σχέση πέρα από τις "αυτονόητες" καθημερινές σχέσεις των αξιών χρήσης και των ανταλλακτικών αξιών που χαρακτηρίζουν ανθρώπους, "πράγματα" ή προϊόντα. Η ανυπαρξία χρηματικού αντίτιμου πηγάζει από την συνολικότερη αντίληψή μας για τις κοινωνικές σχέσεις στην προοπτική της ανατροπής κάθε καταπιεστικού μηχανισμού και της εκτροπής κάθε εξουσιαστικού θεσμού. Αντίληψη που διατρέχει το πνεύμα του εντύπου και που δεν θα μπορούσε να είναι ούτε και στο ελάχιστο διαπραγματεύσιμη. Η στάση αυτή είναι συνάμα και πρόταγμά μας για οτιδήποτε δημιουργούμε στα πλαίσια του απελευθερωτικού εγχειρήματος.

απόσπασμα εξωφύλλου: από ποίημα του Η. Καρούζου

τεύχος 15



| | |
|-----------------------------------|-------|
| de te fabula narratur | 4-6 |
| 13x30x4 | 7-9 |
| για τις φοιτητικές κινητοποιήσεις | 10-13 |
| καταστολή και κρατούμενοι | 14-15 |
| με όση οργή χωρά... | 16-20 |
| εξέγερση στις φυλακές | 21 |
| πυκώνας Αγίων Αναργύρων | 22-24 |
| για τη χωματερή | 25 |
| οι μηχανές της κανονικότητας | 26-27 |
| για το συνέδριο βιοτεχνολογίας | 28-29 |
| MME: ο ρόλος των εξαφύσεων | 30 |
| αυτοκτονίες στο στρατό | 31 |
| η αμάρυνθος είναι παντού | 32-35 |
| παίξε μπάλα ή φόφα | 36 |
| ανολοκλήρωτες σημειώσεις | 37-41 |
| σαχάκα | 42-43 |
| μέρες φωτιάς: βολιβία | 44-49 |
| σωματείο σερβιτόρων | 50-51 |
| υπονομεύοντας την πατριαρχία | 52-56 |
| ΜΑΛΛάξεις συνείδησης | 57-58 |
| νέα από το δρόμο | 59-70 |
| ποίηση - αλφώ | 71 |

στη γλώσσα των καταπιεσμένων η πρώτη λέξη που συναντάς είναι η αλληλεγγύη

Ποθήκομαστε λοιπόν. Ποθήκομαστε στενά. Από σύνορα, φράκτες, ζώνες υγιονομικής αποστείρωσης, ναρκοπέδια, ελέγκους διαβατηρίων, εθνικότητες, υπηκοότητες, κράτη, πατρίδες. Από την ιεραρχία, τις επίσημες συνασπράσεις, τις κάμερες για τη διακρίση της κυκλοφορίας, το σήμα των κινητών, τα ηλεκτρονικά ίνι των υπολογιστών, τη θερμότητα του σώματός μας. Από την στρατιωτική αστυνομία, τους ραβδούκους, τις κλούβες, τις αλυσίδες, τα κηκικά νέφη, τις ηλαστικές σφαιρές, τα κρημοσφαιρίδια, τις ένοπλες περιπολίες, τα θρασύδειλα μπλόκα, την ασφάλεια του πολιτεύματος, την "ακούστη κι αμίτη" ρητορεία, τη βλακεία. Από τα εργαστήρια κατασκευής εδίσαιων, τους τηλεπαρουσιαστές, τους αστυνομικούς ρεπόρτερ, τους έγκριτους ανταποκριτές, τις κινδυνολογίες, τα μυθώματα, την παραπήροφόρηση, τους σκυφαντικούς χαρακτηρισμούς, την απονοματοδότηση της πράξης, τον διασυρμό της ύπαρξης. Από τα παράσημα, τις στολές, τους στρατώνες, τις σκοπιές, τις ηλαγώνες, τις βόσσους, τις πολιμικές επιμύσσους. Από τους ειδικούς ανακριτές, τα έτακτα στρατοδικεία, τους τρομονόμους, τις άμεσες προφυλακείες, το δικαιο των ισχυρών. Από τη δια βίου εκπαίδευση, τον ανταγωνισμό, τις αγκυλικές νευρώσεις της καθημερινότητας, τα αντικαθλητικά, τα ψυκτρικά ιδρύματα, τις νέες φυλακές, τα κρατήρια των αστυνομικών τμημάτων, τα στρατόπεδα κράτησης των αντιφρονούντων. Από τα ρολόγια της παραγωγής, τις μαζικές απολύσεις, τα επιδόματα του οσού, τις κρυφές ευκαρίες των αγγυλιών, τη βιωσιμότητα των κερδών του καπιταλισμού. Από την ανόηση των γατονιών, το θόρυβο των εκκαφών στα έργα της ανάπτυξης, τα ήματα του πολιτισμού, τις κυματερές περιβαλλοντικής ευαισθητοποίησης, την έλλειψη οξυγόνου, τα εμφοιμμένα νερά, τα "έμψον" στις συσκευασίες των διατροφικών προϊόντων, τις μεταπληγμένες καλλιέργειες, τα λιπάσματα, τα πυράματα των βιοεπιστημών. Από τις ροζ γραμμές και τις σκοτεινές συναντήσεις, τους βιασμούς μέσα σε μπαρ, δωμάτια και στάβλους, τα κωδία βιλάματα στους δρόμους, τα οργανωμένα φαλλοκρατικά ξεπάσματα, τις στομικές και συλλογικές εκφράσεις των πατριαρχικών αντιλήσεων. Από τα εμπορικά κέντρα, τους πολιμώρους εγκλιμβισμούς του ελεύθερου χρόνου, τα ηλούσια προγράμματα των συναυλιών του καποκαριού, τα οργανωμένα ταξίδια, τις κρουαζιέρες πολυτελείας, τον τουρισμό, τις διαφημίσεις, τα επιβαλλόμενα "συναισθήματα" του καταναλωτισμού, τη μοναδιά. Από τους καρκίνους, τις παθήσεις, τις σύγχρονες αρρώστειες, τα γεμάτα ρόφια των φαμακείων. Από τα φαντακτρικά πρότυπα, τους διαγωνισμούς καλλήωνής, τα κέντρα ηλιοαναρόφησης, τα πισιτούτα καλλιηγαμίας, τα προγράμματα μεταμόσκεισης μαθητών, τις κρέμες ομορφιάς. Από τους διακεριστές του διημόσιου καρβονά, τους πολιτικούς, τα κόμματα, τους εργαστοπατέρες, τους εφοηλιστές, το ποδόσφαιρο, τους πρόσκοπους, τα σχολεία, τις εκκλησίες, τα νεκροταφεία. Από τους εκφυλισθέντες λόγους, την περίσσια υποκρισία των αρμόνων, τη δήθεν αγανάκτηση των θυνόντων, τις διαβεβαίωσεις, τις δημοκρατικές κριτικές, τη θρασύτητα των υπευθύνων. Το φόβο, τον τρόμο, τους εκβιασμούς, τους κατατρομώους, τους αποκλεισμούς, τη φτώχεια, την ανέχεια, τα σκιμμένα κεφάλια, τη μοιρολατρία, τους ηλαστούς διακωρισμούς, τους βασανισμούς, όλους τους...-ισμούς, τους ρόλους, τους ειδικούς, τη γλώσσα της εξουσίας.

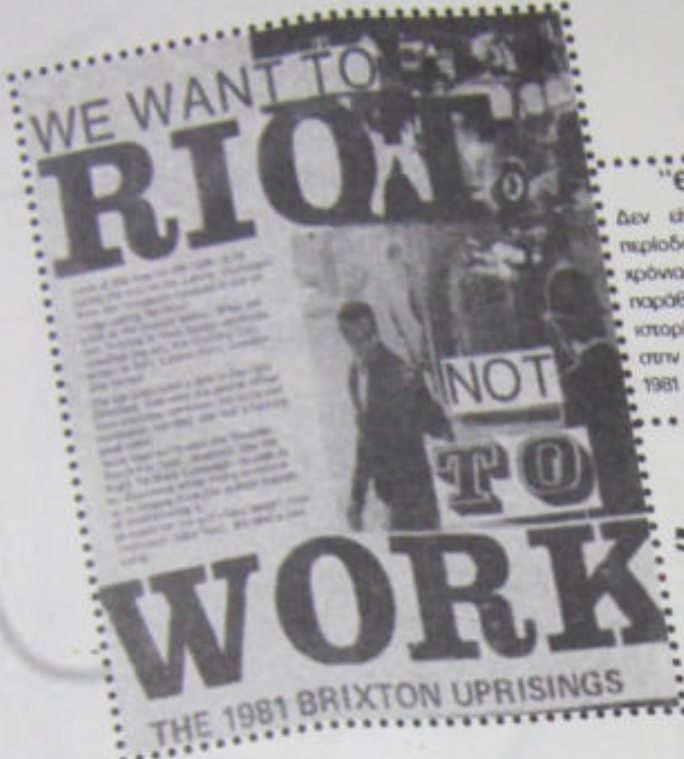
Κι όμως, υπάρχει πάντα ένα συνώνυμο στη γλώσσα των καταπιεσμένων που ασφυκτικά μαζί με την αξιοπρέπεια και την ελευθερία. Η αλληλεγγύη.





DE TE FABULA NARRATUR

σχόλια για την εργασία πέρα από την περιπαθη υποκρισία των μικροδηλώσεων



"Θέλουμε εξέγερση και όχι δουλειά"

Δεν είναι κάποιο μασιγνητικό "παράδοξο", σε μια "παράδοξο" περίοδο και σε μια "παράδοξο" χώρα, που είχαν φτάσει εδώ και 25 χρόνια αυτό που οι εργαζόμενοι περιλάσσει εναλλάσσον από το παράδοξο: το "Θέλουμε δουλειά και όχι ανεργία". Είναι η ίδια η ιστορία των κοινωνικών αγώνων. Από την εργατική τάξη του Μπρίξτον στην Αγγλία, τους άνεργους και την άγρια νεολαία της εξέγερσης του 1981 καρτερίσματα στους αναντακού εργατοναήτες.

ΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΤΡΩΝ

Το Συνο είναι ένας ανασημασιωμένος που ήρθε να εγκατασταθεί. "

Αυτό δήλωσε ο πρώην πρόεδρος του **ΣΕΕ** την περίοδο που το κράτος προέβλεπε τις αλλαγές στο κάρδιο και την αποζημίωση υπερμερικών ελαστικοποιώντας την εργασία και νομιμοποιώντας τις υπάρχουσες αυθαιρεσίες των αφεντικών. Το "αποθεσών κυκλιμένο" Συνο δήλωσε απειλή ευδάρτη ανάληψη για μεγάλη μερίδα μεθυστών αλιόψων, η πληρωμή υπερμερικών ελαφθ νόθο, και σιγά σιγά τ' αφεντικά απομάζον το έδαφος για δουλειά και τις Κυριακές.

"Δεν είμαι εξαριστημένος από το μυθίο με τον οποίο γίνονται οι μεταρρυθμίσεις. Οι μεταρρυθμίσεις είναι σπέρμα ζωής και θανάτου για την Ελλάδα και δεν έχουμε καθό να κινούμε. Το ασφαλιστικό δε βίονα κυρίως αόριση ορίων ηλικίας και εισοδημών και κυρίως μερική συντάξων. Αυτό το θέματα μόνο ο Ιησούς το έκανε". Αυτό δήλωσε ο Κ. Μησοδόσης στις 4/12. Από την επόμενη ημέρα ο υπουργός ανακόλλητος Τσοκαλίδης αρχίζει να κόβει συντάξων και να αναγγίλλει σιγά μέτρων για την επίλυση του ασφαλιστικού. Την απειλή τερματισμού κερφαίων από το ασφαλιστικό ταμείο λόγω των τραπεζοκόμων κερφαίων του κράτους (βλ. αρμόλογα) αλιό και της σκανδαλώδους παραγορής κρείων από το αφεντικό θα πληρωθούν φυσικά οι μεθυστοί - καρμίνθες - ψηφοφόροι που θα κληθούν να παθάνουν δουλειά και να πληρωθούν κά που ποτέ δε θα δούν.

Σ' όλα αυτά - και προληπτικά - ο πρόεδρος του Αριού Πάγου δίνει εντολή να μη δικαιώνονται **προσφυγές εργατοκόμων** στα δικαστήρια, οι απειρές η μία μετά την άλλη κρινόμε καταρτιστικές, η πολεμική απεργίαση απειλή πάνω πάνω στον υπάρχουν αντιδράσεις και το κενό και το γέλοιο των μισθών είναι άσφα προς κρήση.

ΛΕΒΕΙΣ ΚΑΙ ΛΕΒΕΙΣ

Η λέξη "άδωα" είναι σύνθετη αποκλιόμενη από το στερετικό άδωα και το δέος. Κυριολεκτική ερμηνεία: Χωρίς φόβο. Η σύνθετη και η οποία κινείται κυρίως και η απειλή την ελαφτερία των αλιόγών σου. Η κατάσταση που σου απειρώνα η λειτουργήσων αλιόβουθα κυρίως την απειλή κυρίως που απειρώνα από ανείστερους, αρχές και εβρυτες. Ση γήλωση του κόσμου των αφεντικών άδωα είναι η κορήσηση κρόνου μακριά από τη δουλειά. Νόμομα δωσμένο από το σύστημα της μεθυστης αλιόβουθας κρονικό δώσθημα προς εκτόνηση της ηλικίας που κινώθων οι εργαζόμενοι - ει στους κύριους εργατοίς. Η απονομαδοσθηση των ανωκίων δεν είναι αρκετή για να κρύψει το προφανές: η ανακόρηση που κινώθω κάποιος-ά άσων παρήνω άδωα πιστοκόμας ης.

η δουλειά δεν είναι ούτε καθό ούτε δικαίωμα αλλά εκβίασμος

WORKER



24x30x6

2ημ

28/12/2006, ο Χριστόφορος Παπαδόπουλος, στέλεχος του ΣΥΝ, επιμελείται το άρθρο που πρόκειται να στείλει σε εφημερίδα της "κοινωνικής αριστεράς" με αφορμή την εξέγερση στα γαλλικά προάστια. Έχει προηγηθεί μια περίοδος επιτακτικής πίεσης προς τον ΣΥΝ από το υπουργείο δημόσιας τάξης στην κατεύθυνση του να περιθωριοποιήσει πολιτικά τον ευρύτερο αντιξουσιαστικό χώρο. Η σύγκριση των επεισοδίων στα γαλλικά προάστια με τα επεισόδια στους δρόμους της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης προσφέρεται ως γέφυρα για μια τοποθέτηση επί του ζητήματος των "κουκουλοφόρων".

"...δεν βολενόμαστε με τις "θεωρίες συνωμοσίας" του ΚΚΕ, το οποίο ξεπερνάει με το πρόβλημα σφυρίζοντας αδιάφορα και ιαχυρίζομενο ότι όλα αυτά είναι υπόθεση των μυστικών υπηρεσιών, ούτε φυσικά συμφωνούμε με εκείνες τις ομάδες του αντιξουσιαστικού χώρου που επιχειρούν να επανανοηματοδοτήσουν τα φαινόμενα της μητροπολιτικής βίας ως παραδειγματικές πολιτικές ενέργειες αντικαθεστυτικής δράσης. Στην πραγματικότητα υποθετούν ένα ακήρα πολιτικής δράσης αυταρχικό και εξουσιαστικό, των λίγων (επαναστατών) που ξέρουν και των πολλών (μικροαστών) που δεν καταλαβαίνουν και πρέπει να τιμωρηθούν γι' αυτό. Ένα ακήρα που απαξιώνει τη μαζική πολιτική δράση και την υποκαθιστά με "συμβολισμούς" εξαγωγικούς από την τηλεοπτική φαντασμαγορία, δηλαδή από τα υποπροϊόντα της αστικής ιδεολογίας. Και αν αυτός είναι ο κύριος λόγος, ο δευτερεύων είναι ότι διευκολύνουν την ερμείωση και νομιμοποίηση του αυταρχικού κράτους, μιας εξουσίας δηλαδή που διακεντρικώς επιτυγχάνει την ανασφάλεια και τον φόβο και μεταμφιέζει το κοινωνικό ζήτημα σε αίτημα για περισσότερα αστυνομικά τμήματα".

Η επιμέλεια εντοπίζει ένα οξύμωρο όσον αφορά το ύψος του άρθρου εφόσον τελικά δεν υπάρχει διαφάνεια με το ΚΚΕ γύρω από το -βαρετά επαναλαμβανόμενο- κοινωνικό αποτέλεσμα της δράσης των "κουκουλοφόρων". Επιπλέον, το ουσιαστικό πρόβλημα στο σκεπτικό του κειμένου αποτελεί η ταυτότητα των ομάδων εκείνων που "δεν επιχειρούν να επανανοηματοδοτήσουν τα φαινόμενα της μητροπολιτικής βίας ως παραδειγματικές πολιτικές ενέργειες αντικαθεστυτικής δράσης". Δυστυχώς, η πραγματικότητα για τον Χριστόφορο τοποθετεί τις ομάδες εκείνες στις πολιτικές δυνάμεις που δεν απαξιώνουν τη μαζική πολιτική δράση και δεν την υποκαθιστούν με τηλεοπτική φαντασμαγορία αλλά συμμετέχουν στις συγκρούσεις! Πρόκειται για μια μάταιωση της επιχειρηματολογίας.

7ημ

24/01/2007, σε ραδιοφωνική εκπομπή ο Γεράσιμος Γεωργιάτος, μέλος της Νομαρχιακής Α' Αθήνας του ΣΥΝ, προσπαθεί να ξεκαθαρίσει τη θεολογία των "Χριστόφορων".

"Ο ΣΥΝ, όπως και το σύνολο της σύγχρονης δημοκρατικής αριστεράς, οφείλουν να έχουν ανοικτό μέτωπο κατά της βίας και της τρομοκρατίας, από όπου και αν προέρχονται, γιατί βάλλουν ευθέως κατά της δημοκρατίας και του λαϊκού κινήματος και επομένως είναι στοικεία εκθροικά για την αριστερά. Δεν αρκεί η "διαφάνεια με τις ενέργειες και την πρακτική τους", ως να πρόκειται για παραστρατημένους αριστερούς. Χρειάζεται ρητή, απερίφραστη και απόλυτη καταδίκη, όπως απόλυτη και ανυποχώρητη είναι -και ουσιαστικά- η στάση της αριστεράς στο ζήτημα των δικαιωμάτων."

Η επαγή του Παλάδωρα δρομολογείται για να εξαρτηθεί αργότερα με το αζημίωτο ενός κυβερνητικού θύκου.

9ημ

25/01/2007, ο Νίκος Θεοτοκός που διδάσκει στο Πάντειο Πανεπιστήμιο σε δημόσια δήλωσή του φέρνει τα πράγματα στη σωστή τους διάσταση:

"Η εξέχουσα θέση της δράσης των κουκουλοφόρων στην προπαγάνδα των ΜΜΕ και η προσπάθειά τους να την αποδώσουν στον Συνασπισμό έχει, ασφαλώς, να κάνει σε υπολογισμο βαθρό και με τη δυσφορία που τους προκάλεσε η επιτυχία της "Ανοικτής Πόλης" στην Αθήνα και των ανάλογων πανελλαδικών κινήσεων της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Λογικό είναι".

Λογικό είναι! Λογικό! Πώς να μην υποκλιθούμε στο μεγαλείο των πολιτικών αισθητηρίων ενός καθηγητή πανεπιστημίου;

10ημ

28/01/2007 ο Αχ. Φ., δημοσιογράφος της Ελευθεροτυπίας, διαβάζει το φρεσκοτυπωμένο του άρθρο στο τεύχος της ημέρας:

"Πορείες στη σιωπή"

Σεπέρασαν τις 100 οι διαδηλώσεις που γίνονται εδώ και δύομισιά χρόνια στην περιοχή του Μπιλίν και των κυριών νότια της Βηθλεέμ, κατά του τείχους που έχει εγείρει το Ισραήλ στην κατεχόμενη Δυτική Οχθ. Οι διαδηλώσεις έφθασαν την περασμένη εβδομάδα τις 104 και συνεχίζονται κάθε Παρασκευή, παρά τις συλλήψεις και τους τραυματισμούς των διαδηλωτών -όδη 13 άτομα βρίσκονται στα φυλακιά και 63 καταζητούνται.

"Οι πορείες οργανώνονται από την ισραηλινή ομάδα "Αναρχικοί Ενάντια στο Τείχος", με συνεργασία Παλαιστινίων, κατοίκων των κυριών της "περικυκλωμένης" περιοχής"

Τι να σκέφτεται άραγε ο δημοσιογράφος; Πάντως όχι ότι έσπασε το τείχος της σιωπής.

12

03/02/2007, ο Alex C., δικηγόρος ειδικευμένος στην ευρωπαϊκή νομοθεσία προσπαθεί να συντάξει το υποστηρικτικό υλικό μια υπόθεσης αγωγής που του έχει ανατεθεί για την παράνομη χρήση των δακρυγόνων

από δυνάμεις καταστολής σε διαδηλώσεις. Διαβάζει σε σχετικό ρεπορτάζ ότι: *ανατέθηκε ερευνητικό πρόγραμμα για την κατασκευή "μη φονικών" όπλων, κόστους 40 δισεκατομμυρίων δολαρίων, στην εταιρεία παραγωγής πυραύλων Raytheon. Παρ' όλο που παραγγελιοδόχοι του υπήρξαν δυο στρατιωτικά σώματα (πεζοναύτες κι αεροπορία), το ρεπορτάζ των Marine Corps Times καθιστά σαφές ότι το νέο όπλο προορίζεται για την αντιμετώπιση όχι κανονικών στρατευμάτων αλλά "άκλων": "Η ανάγκη απόκτησης μη θανατηφόρων μέσων ανταποκρίνεται άμεσα στο σημερινό κόσμο, τον γεμάτο με άγνωστους εχθρούς, όπου ολιγάριθμες στρατιωτικές δυνάμεις βρίσκονται αντιμέτωπες με μεγάλα πλήθη πολιτών". Χάρη στον "έντονο πόνο" που θα προκαλούν στους διαδηλωτές οι ακίνδυνες μικροκυβάντες, ακόμη και το πιο συμπαγές πλήθος -εκπράτα- θα διαλύεται μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα"*

Η προοπτική της αγωγής που πρόκειται να κατορθώσει ο Alex είναι θνησιγενής. Όπως και ο ίδιος έχει διαπισώσει το προηγούμενο των "δακρυγόνων" αερίων είναι διαφωτιστικό: *ως "άπια" μορφή των πολεμικών χημικών αερίων του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, χρησιμοποιήθηκαν αρχικά για την καταστολή απουσιακών εξεγερμένων και στη συνέχεια υιοθετήθηκαν από τις "μπιροπολιτικές" αστυνομίες. Σήμερα, το Διεθνές Δίκαιο απαγορεύει αυστηρά τη χρησιμοποίησή τους σε πολεμικές επιχειρήσεις, την επιτρέπει όμως χωρίς κανένα περιορισμό εναντίον του "εσωτερικού εχθρού".*

2μπ

13/02/2007 ο Γιάννης Πανούσης, πρόεδρος του Τμήματος ΜΜΕ του Πανεπιστημίου Αθηνών τοποθετείται σε Συνέδριο που διοργανώνει στο Ζάππειο το Ινστιτούτο Οπτικοακουστικών Μέσων (ΟΙΜ) για τα ΜΜΕ και τη διαμόρφωση στερεοτύπων:

"...δαιμονοποιούνται οι μετανάστες, αφού πρώτα αποπροσωποποιούνται μέσα από γενικές κατηγορίες. Από έρευνα έχει προκύψει ότι το 71% των δημοσιογράφων που ασχολούνται με θέματα μεταναστών δεν είναι εξειδικευμένοι, ενώ το 32% είναι αστυνομικοί ρεπόρτερ. Το 64% δεν συνομιλεί μαζί τους προκειμένου να κάνει ρεπορτάζ, ενώ η πληροφόρησή γι αυτούς χαρακτηρίζεται αποπροσανατολιστικά" Ξαν πολλοί δεν είναι οι άλλες, ρουφιάνοι και δημοσιογράφοι:

3μπ

14/02/2007 η Ρένα Δούρου ετοιμάζει το άρθρο της κριτικής της στο θεατρικό έργο: "Οι εξόριστοι" του Γιάννη Παπαζογλου, βραβευμένο από τον Διαγωνισμό Κρατικών Θεατρικών Βραβείων, σε σκηνοθεσία του Νίκου Διαμαντί και με ελεύθερη είσοδο για τους μετανάστες και τις μετανάστριες:

"Η αυλαία έπεσε την προηγούμενη Κυριακή-ίσα που πρόλαβα. Ο σκηνοθέτης, με παντελή απουσία του αφελούς διδακτισμού, βάζει τους πρωταγωνιστές του, έναν αστυνομικό και έναν μετανάστη, στα πόδια των θεατών να αλληλοσπαράσσονται, για να μείνει στο τέλος ο ένας του άλλου αποκοίμη, μοναδικός ορισμός της ύπαρξής του. Δίπλα μας η βία, αλλά πολύ μακριά για να μας αφορά. Ή πάλι όχι."

Φαίνεται τρομερή, κυρία Ρένα, η σύλληψη του σκηνοθέτη να πλακώνονται μπάτσοι και μετανάστες και στη συνέχεια να σπύβουν ο ένας στον ώμο του άλλου. Αχ αυτή η βία, πόσο "απρόσωπη" και "απρόβλεπτη" είναι. Εκεί που κάθεσαι ανοίγει μια πόρτα και μπαίνει! Τόσο ανθρώπινο έργο, πώς να μην βραβευτεί με Κρατικό Βραβείο:

4μπ

15/02/2007 υπογράφεται η ίδρυση Εθνικής Επιτροπής για την Κοινωνική Ένταξη των Μεταναστών χωρίς να προβλέπεται μετανάστες/τρια στην Επιτροπή. Ακυρώνεται έτσι η απλή και τυπική λογική να υπολογίζεται και να προϋποτίθεται η γνώμη ενός/μιας μετανάστη/τριας πάνω σε ζητήματα που αφορούν τον τρόπο της κοινωνικής ένταξης. Δεν είναι τίποτα! Πρόκειται για απλές και καθημερινές ασιασεις σύγχρονης δημοκρατικής δεοντολογίας...

5μπ

09/03/2007, η Γεωργία Δάμα, δημοσιογράφος της Ελευθεροτυπίας διαβάζει το άρθρο της με το οποίο κάλυψε το χτύπημα της πανελλαδικής πανεκπαιδευτικής πορείας της προηγούμενης μέρας από τους μπάτσοι και το ξεκίνημα της κατάληψης της Πρωτανίας:

"...Στην είσοδο της πρωτανείας, ο αντιπρόεδρος κ. Καρακώστας ανησυχεί για τυχόν ζημιές στο πανεπιστήμιο: "Μπακιαν σπάζοντας τις διπλανές πόρτες καταλαμβάνοντας τον χώρο. Ανακοίνωσαν πως η κατάληψη γίνεται για τις προσαγωγές, την καταστολή, τον νόμο-πλαίσιο. Μέχρι στιγμή δεν έγιναν καταστροφές. Μόνο που πέταξαν κόκανη μοχλά στο αγαλμα του Κοραή". Κατεβαίνοντας τα σκαλοπάτια του Πανεπιστημίου Αθηνών βλέπουμε δύο αστυνομικούς με μαύρα μπουφάν να αποκαιρούν τους ένστολους, ν' ανεβάζουν τις κουκούλες και να μπαίνουν στη συνέλευση των φοιτητών. Ο ένας μάστιγα έσκυψε κι έπασε από το ξύλινο κοντάρι μια κόκανη σπαιρά που είχαν αφήσει στην είσοδο".

Ωραίος τρόπος για να αναθερμανθεί η επιχειρηματολογία για τους ασφαλίτες κουκουλοφόρους και πάλι. Με (ιστορικά) δεδομένη την πιθανότητα να υπάρχουν χαφιέδες μέχρι και στην ΚΕ του ΚΚΕ (αυτό άραγε δεν σημαίνει και πιθανότητα σπύωσης της κομματικής γραμμής;), μια αναφορά που, όχι τυχαία όμως, δεν έχει γίνει ποτέ, δεν εξυπηρετεί τίποτε αυτή η εύκολη κι ανέξοδη αναφορά της Γεωργίας. Πέραν, ίσως, μιας (πθελιμένης ή αφελούς;) απόπειρας σπύωσης της ίδιας της κατάληψης της Πρωτανίας και των διαδικασιών που ακολούθησαν.

6μπ

16/03/2007, μια μέρα μετά το πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο της περασμένης Πέμπτης 15/3- το πρώτο μετά τη μονοκομματική ψήφισή του νέου νόμου-πλαισίου, συλλαλητήριο για το οποίο ενώ προβλεπόταν από τα κανάλια να μετατρέψει την Αθήνα σε κόλαση πράγμα το οποίο δεν συνέβη, ο υπουργός Εσωτερικών Πρ. Παυλόπουλος δηλώνει στην τηλεόραση:

"Υποδειγματική η διαδήλωση και μπράβο στο ΚΚΕ" (που κατέβασε και τους οικοδόμους του ΠΑΜΕ)

7μμ

της ίδιας μέρας ο αντιπρόεδρος της Ομοσπονδίας Αστυνομικών, Χ. Φωτόπουλος δηλώνει κι αυτός στα κανάλια: **"Το πρόβλημα της Παιδείας δεν μπορεί να λυθεί με αστυνομικά μέτρα"**
 Πρόκειται για εκπρόσωπο αυτών των κλασικών δολοφόνων με στολή και προφανώς απκεί τις "ευαίσθητες" τους για την παιδεία. Φαίνεται εξάλλου με πόση απροθυμία ανοίγουν τα κεφάλια των διαδιδιωτών.

8μμ

27/03/2007 δελτίο τύπου της 'Πρωτοβουλίας για τα δικαιώματα των κρατούμενων' φτάνει στις εφημερίδες:

"Είναι έφηβοι, δεν έχουν παρανομήσει, αλλά βρίσκονται προσωρινά φυλακισμένοι γιατί είναι μετανάστες χωρίς χαρτιά και κρατούνται σε χώρους πλήρως απαγορευτικούς για την εκπλήρωση βασικών ανθρώπινων αναγκών, με το χαρακτηριστικό το γεγονός ότι τα κρατητήρια δεν έχουν καν χαρτί υγείας! Πρόκειται για τους ανήλικους που κρατούνται στην Διεύθυνση Αλλοδαπών στην Π. Ράλλα, τους οποίους επισκέφθηκε χτες η "Πρωτοβουλία για τα δικαιώματα των κρατούμενων" για να τους προσφέρει ειδη καθαριότητας, υγιεινής και ρουκισμού. Η Πρωτοβουλία προανατολίζεται ήδη για την επόμενη κίνηση της που θα έχει ως στόχο την υποστήριξη των αναγκών των περίπου 76 μεταναστών που κρατούνται εκεί, για τις οποίες η πολιτεία δεν έχει φροντίσει να έχουν σερβιέτες κατά το διάστημα της "αποθήκευσής" τους στο συγκεκριμένο ίδρυμα..."

Οι Ναζί άφηναν - υποκρέωναν τους Εβραίους ακραλώτους να ζουν για μέρες μέσα στις ακαθαρσίες τους προκειμένου να υποστηρίξουν ότι είναι ζώα, βρωμάνε και κρίζουν αντίστοιχες μετακρίσεις. Είναι ποσοφρανείς οι διδαχές της ΕΛΛΕ...

9μμ

29/04/2007 η Γιάννα Παπαδάκου, αναλαμβάνει ρεπορτάζ σε σχέση με την εξέγερση των φυλακών και την "εσωτερική ιεραρχία" των φυλακισμένων:

"Οι αρχηγοί δεν ηγούνται εξεγέρσεων μας έλεγε νιν κρατούμενος. Αυτοί έχουν προνόμια, γιατί να ξεσποκωθούν; Αυτά τα κάνουν συνήθως οι "καλοί", οι καταδικασμένοι, δηλαδή, για μικρά αδικήματα. Αυτοί καταγγέλλουν την αβλιότητα! Κάποιες φορές, πάντως, αναδεικνύονται αρχηγοί και άλλοι, πο συνειδητοποιημένοι. Όπως στην περίπτωση της εξέγερσης του Μαλανδρινού: Εκεί κάποιος από τους πιο μορφωμένους έβαλαν κάτω τα μολύβια και η απελπισία πήρε τη μορφή αιτημάτων. Στο Μαλανδρίνο, φυλακή των "ακλήρων", έχουν συσσωρευτεί πολλοί βαρσοποιήτες, οι οποίοι διεκδικούν την ηγεσία με τον δικό τους τρόπο..."

Ποιοι να είναι άραγε οι "μορφωμένοι" που πήραν τα μολύβια και έγραψαν αιτήματα; Επιπλέον, καταντάει επικοινωνιακή ρουτίνα τόσο εμφανή να διαβάζονται όλες οι κοινωνικές σχέσεις με τη γλώσσα της ιεραρχίας! Η Γιάννα, όμως, επιμένει: **"Άλλες φορές πάλι αρχηγοί γίνονται οι ριψοκίνδυνοι. Αυτοί που έχουν πίσω τους πολλές αποδράσεις, που έχουν αμφισβητήσει το σύστημα. Για παράδειγμα η απόδραση Παλαιοκώστα με ελκότερο έγινε "σύνβολο" για κάποιους που βρίσκονται πίσω από τα κάγκελα! Ακόμα κάποιος θερμόνται την ιακή καθώς ανέβαινε το ελκότερο: "...Φεύγει, άρθαν να τον πάρουν!"**

Φαίνεται ότι δεν μπορεί να καταλάβει η Γιάννα ότι η "ιακή" δεν ήταν επιβεβαίωση του αρχηγικού ρόλου του Παλαιοκώστα αλλά η απλή επιβεβαίωση ενός χρονικού μιας προαναγγελθείσας απόδρασης.

10μμ

6/5/2007 ξεφυλλίζουμε την εισήγηση του επιτρόπου Αλμούνα για την αιτιολόγηση του μέτρου της θέσπισης ορίου στο εμπορικό έλλειμμα: **"τα κράτη της ευρωζώνης που παρουσιάζουνε εμπορικό έλλειμμα επί σειρά ετών, τώρα με το ευρώ δεν έχουν τη δυνατότητα να πετύχουν βελτίωση του ελλείμματος με υποτίμηση του νομίσματος και αύξηση της ανταγωνιστικότητας"**.

Για μια ακόμη φορά διαγράφεται η ταξική φύση της ΕΕ. Για να επιτευχθεί λοιπόν βελτίωση της ανταγωνιστικότητας δεν μένει τίποτε άλλο από το να ληφθούν μέτρα συγκράτησης των μισθών και των τιμών...Voilà!

11μμ

27/4/2007, στο περιθώριο μιας δημόσιας εμφάνισης του ο γνωστός τραγουδοποιός Βασίλης Παπακωνσταντίνου δίνει συνέντευξη στο "The Mall Magazine" για το τεύχος Μάρ-Ιούνι:

"Επιθυμείς άλλα μια "σύγκριση" και αν ναι, τι είδους θα είναι αυτή τη φορά;

"Όπως και κάθε φορά, έτσι και τώρα αυτή η σύγκριση θα είναι σε όλα τα μέτωπα-εξ ου και μετωπική. Και τα μέτωπα είναι πολλά: είναι η νέα τάξη πραγμάτων, η παγκοσμιοποιημένη μοναξιά, η εκμετάλλευση των οικονομικών μεταναστών, οι προτομές των σοφών δολοφόνων, οι σπαμένοι κουκουλοφόροι, ο οικονομικός τζιρος των αντιπροσοκρατικών μέσων και, τέλος, οι άτυχοι έρωτες."

Πώς φαντάζεσαι τον εαυτό σου σε δέκα χρόνια από σήμερα;

Ετι φυλακή..."

Καλά η γενναία και εντυπωσιακή παραδοχή ενός ζοφερού μέλλοντος (άκου στη φυλακή!) αλλά αυτή η τόσο επιτυχής επιλογή του τραγουδοποιού να καταγράψει τον κατάλογο των μελλοντικών του συγκρούσεων σε ένα περιοδικό που προεβείει σχεδόν όλα τα μέτωπα ενάντια στα οποία στακούν οι συγκρούσεις του, τι να σπαιίνει άραγε;

00.00

Μαρούσι λαιμαργα τον καιρό κι όλο σε περιμένα.

Υ.Γ. ...κι όχι μόνο τον καιρό.



ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟ- ΠΟΙΗΣΕΙΣ, ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ, ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Η κεντρική σημασία για την κυριαρχία, αναδιάρθρωση ή εκσυγχρονισμό της εκπαιδευτικής μηχανής στον ελληνικό χώρο, με βάση τα διεθνοποιημένα σπάνταρ της "τόνωσης της ανταγωνιστικότητας και της ενίσχυσης της παραγωγικότητας," έχει μια ιστορία τουλάχιστον 10 χρόνων (οι προηγούμενες απόπειρες όπως αυτής του 90-91, βρέκαν "ανώριμες συνθήκες" για να ευδοκηθούν αλλά κυρίως ένα απίστευτο ξέσπασμα κοινωνικής οργής). Σημείο αναφοράς, είναι η υποθήκη της περίφημης "Πράσινης Βίβλου" της ΕΕ το 1999, η οποία, αν και "ξεπερασμένη" πα, κάραζε τις βασικές ιδεολογικές και πολιτικές κατευθυντήριες γραμμές. Η αναγκαιότητα της επαναρύθμισης της παρεχόμενης μάθησης με βάση τις "σύγχρονες ανάγκες" του καπιταλιστικού κοινωνικού μοντέλου, τέθηκε ως αιχμή βαθύτερων και γενικότερων αλλαγών. Η "κοινωνία της γνώσης" απαιτούσε και απαιτεί αυτορύθμιση και συντονισμό.

Το ζήτημα βέβαια δεν ήταν και δεν είναι ένα απλό τεχνικό ζήτημα αλλαγής της λειτουργίας και κατεύθυνσης των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, ώστε να ευθυγραμμιστούν με τις "ανάγκες της αγοράς". Ήταν -και είναι- η αποδόμηση βασικών αντισταμένων κοινωνικής συνοχής και κοινωνικών "κεκτημένων", ο επανακαθορισμός με τους χειρότερους όρους των ταξικών διαχωρισμών στην παρεχόμενη "γνώση" και βέβαια ένα νέο ιδεολογικό πλαίσιο κοινωνικής νομιμοποίησης του "θαυμαστού κόσμου της γνώσης". Βασικό εργαλείο για όλα αυτά δεν θα μπορούσε παρά να είναι η τόνωση όλων εκείνων των αντανάκλαστικών και των αξιών του λεγόμενου "κοινωνικού αυτορατισμού": διαχωρισμός, ανταγωνισμός, αποκλεισμοί, εξατομίκευση.

Ένα πρώτο δείγμα αυτής της εκσυγχρονισμένης εκδοχής της εκπαιδευτικής μηχανής, καθιερώθηκε στην Ελλάδα με τις μεταρρυθμίσεις του 1997-2001. Βασικός τότε στόχος ήταν η αναπροσαρμογή της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης στις νέες καταστατικές αρχές. Στόχος αυτού του προγράμματος ήταν ο έλεγχος της εισροής φοιτητών στα ΑΕΙ και ΤΕΙ, η ορθολογικότερη κατανομή τους και βέβαια η διασφάλιση (εκ του αποκλεισμού τους) της στρατιάς των ανειδίκευτων... Ο περίφημος "νόμος Αρσένι" αποτέλεσε τη θεσμική απαραίτητη γενικότερη επίθεση με ταξικά και κοινωνικά χαρακτηριστικά στο κοινωνικό σώμα. Αποτελεί τον "Παρθενώνα" του νέου ιδεολογικού οπλοστασίου της κυριαρχίας στην πορεία της για τον βίαιο εκσυγχρονισμό των δομών της. Ταυτόχρονα, ολοκληρώνεται σε όλα τα πεδία, αυτό που "σιωπηλά" γινόταν όλα τα προηγούμενα χρόνια: η "επιχειρηματοποίηση" των ανωτάτων σχολών δεν είναι πλέον ένα ταμπού αλλά μια "αναγκαία" συνθήκη, που ντύνεται με τις αρετές ενός εξορθολογισμού των εκπαιδευτικών διαδικασιών και την "καλύτερη και βολικότερη ενσωμάτωση των αποφοίτων στην αγορά εργασίας". Η "κοινωνία της γνώσης" αποκτά μια κοινωνική σημασία που κρύβει "τεχνικές διακρίσεις", απεκδυόμενη τις παλιές "ανθρωπιστικές" της αναγωγές και αγκυλώσεις και συντονίζεται πλέον -χωρίς να χρειαστεί να κρύβεται- στην ρέουσα κυριαρχική ιδεολογία.

Το νέο νομοσχέδιο ουσιαστικά ολοκληρώνει αυτόν τον κύκλο των αλλαγών. Θεομοθετεί την εντατικοποίηση, θέτει τις βάσεις για τη δημιουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων και προχωρεί στην απαλλοτρίωση κάθε έννοιας, πραγματικότητας ή μύθου που έτρεφε την πανεπιστημιακή αυτονομία: κι εδώ οι προωθούμενες ρυθμίσεις για την κατάργηση του ασύλου έχουν τον πρωτεύοντα ρόλο.

Από και και πέρα το λόγο τον είχε ο δρόμος.

Η κρίση που δημιουργήθηκε κατά τη διάρκεια των "φοιτηκών κινητοποιήσεων" του "ακαδημαϊκού έτους 2006-2007", προκάλεσε -σε στιγμές- ρωγμές. Οι ζυμώσεις, οι ανταλλαγές ποικίλων πολιτικών προβληματισμών στους χώρους των ιδρυμάτων αλλά και στους δρόμους, δεν αφέστηκαν μόνο σε ενδοπανεπιστημιακά και "συντεχνιακά" ζητήματα. Η "πολιτικότητα" ενός αγώνα διευρύνθηκε σε κατευθύνσεις συνολικότερου προβληματισμού για το "πολιτικό" όσον αφορά την κοινωνική οργάνωση. Οι γενικές συνελεύσεις των φοιτητών μαζικοποιήθηκαν, άλλες φορές με την αμύκηλη στάση των κομματικών φοιτητικών παρατάξεων κι άλλες φορές με την οργανωμένη χειραγώγηση των συνειδήσεων στα αφιθέατρα. Δίπλα σε αυτή τη ριζοσπαστικοποίηση ενός μεγάλου φοιτητικού τμήματος αναπτύχθηκαν, επίσης, τάσεις αμφισβήτησης κι έμπρακτης ρήξης απέναντι στη νομοτελεσματικότητα πολλών κυριαρχικών επιλογών κι επιβολών. Η εναντίωση στην "κοινωνία του ελέγχου", η εναντίωση στην εντατικοποίηση των συνθηκών εργασίας, η κατακραυγή της εμπορευματοποίησης κάθε έννοιας "δημοσίου" και κάθε ελεύθερου χώρου, η στοχοποίηση των αφεντικών και των πολυτεχνικών, η κριτική έως εκβραχική στάση απέναντι στους συνδικαλιστές εργατοπατέρες, ο κλεισασμός των "αγωνιστικών" κερσιμών των φοιτητοπατέρων, είναι μόνο μερικά σημεία της ριζοσπαστικοποίησης κάποιων (σίγουρα όχι μικρών) φοιτητικών κύκλων. Και ακριβώς αυτή η συνολική ριζοσπαστικοποίηση έδωσε σε αυτόν τον αγώνα έναν επιθετικό σχηματισμό, δημιουργώντας ένα μόνιμο πρόβλημα, τόσο στις δυνάμεις καταστολής όσο και στους γνώριμους

αριστερούς χειραγωγούς.

Σε μια εποχή ύφεσης και κοινωνικής υποχώρησης, με κοινωνικούς αγώνες εκνευριστικά αμυντικούς, οι πρόσφατοι αγώνες στο χώρο της εκπαίδευσης και ειδικά με τη μορφή και τη συμμετοχικότητα που είχαν, ήρθαν να ταράξουν τη στασιμότητα και να γίνουν πραγματικά ενσπληκτικοί για όλους: από τα ΜΜΕ, τους φοιτητοπατέρες, την αστυνομία, το κράτος, τον καθωσπρέπει καριερισμό των πανεπιστημίων...

Οι αριστερές κομματικές λογικές έσπρωκαν διαρκώς τον αγώνα σε μια γνώριμη αμυντική - αντικυβερνητική διάταξη, σε ένα "πανεκαπαιδευτικό μέτωπο" που κωρούσε τους πάντες: από τους ακαδημαϊκούς (τους ίδιους που εδραϊνούν, κρηματοποιούν και τρέφονται από την επιχειρηματοποίηση των σχολών, τα γραφεία διασύνδεσης και τα ανάλογα ευρωπαϊκά προγράμματα) έως τους "αμφισβητίες" της ορθότητας και μόνο των μεταρρυθμίσεων, υπερασπιστών ταυτόχρονα της αναγκαιότητας ενός "πραγματικά ανταγωνιστικού" πανεπιστημίου με όρους που δεν έβγαλαν ούτε στιγμή τον ίδιο τον μηχανισμό της εκπαίδευσης. Κι όταν δεν μπορούσαν να ελέγξουν την πυγή των διαδελωτών και καταληπιών, προσπαθούσαν να καρπωθούν την όποια υπεραξία προσδίδοντας όμως πάντα μια συγκεκριμένη ταυτότητα στους αγώνες: αυτή του αφαιρετικού "δικαίου αγώνα" που συντονιζόταν ευθύγραμμο με όλο τον συντηρητικό καθωσπρέπισμό του "αγωνιζόμενου φοιτητή". Είναι ενδεικτικές οι μόνιμες παρουσίες κομματικών φοιτητών στα τηλεοπτικά πάνελ κι η φροσολογία τους: "είμαστε νέοι, παιδιά, οι γονείς μας πάλεψαν για να μας δουν επιστήμονες, να σε ένα ανταγωνιστικό πανεπιστήμιο που να ανταποκρίνεται στο μέλλον μας" κτλ. Κάθε στιγμή και κάθε λέξη εμπειριέιχε τόνους κοινωνικής παθητικότητας και νομιμοφροσύνης, την ίδια στιγμή που οι δρόμοι κι οι σχολές γέμιζαν με ενεργά υποκείμενα αγώνα.

Και βέβαια μέσα σε όλο αυτό, τα μαζικά συγκρουόμενα κομμάτια των διαδελωτών κι η έμπρακτη επιθετικότητά τους είτε εξαφανίζονταν από το προσκήνιο (καταγγέλλοντας απλά την οργισμένη κρατική καταστολή), είτε γίνονταν "μειοψηφικές κουκουλοφόρων".

Από την άλλη πλευρά, ο ιδεολογικός πόλεμος των ΜΜΕ δεν περιορίστηκε απλά στο να κάνει απλές υποδείξεις "ορθής κοινωνικής διαμαρτυρίας" στους φοιτητές ούτε μόνο στο να ζητούν πιστοποιητικά νομιμοφροσύνης από τους αγωνιζόμενους. Οι μορφές του αγώνα των φοιτητών, πολλές φορές ξεπερνούσαν τη ουσιαστική εικόνα μιας αντικυβερνητικής προπαγάνδας για ένα κομμάτι αντιπολιτευόμενων ΜΜΕ. Η εμφάνιση πρετεντέρηδων, δεν ήταν οι καρικατούριστικές φιγούρες μιας "πλουραλιστικής" τηλεόρασης που κωρά τα πάντα. Ήταν η κατοχύρωση στην κοινωνική συνείδηση της φωνής του ιδεολογικού πογκρόμ ενάντια σε αυτούς που ξεπερνούν το στάδιο της απλής διαμαρτυρίας. Αν μη τι άλλο, τα ΜΜΕ επιβεβαίωσαν το δομικό τους κανόνα: ότι μόνο λειτουργήσαν ως αμαρτίες του "μέσου πολιτή", ούτε μόνο ως γραφεία τύπου της ελληνικής αστυνομίας, αλλά και διαμόρφωσαν το πεδίο της διαμεσολάβησης και της κοινωνικής πρόληψης του αγώνα. Το σύστημα των φοιτητών στα μικρόφωνα δεν μπορούσε παρά να επαναλάβει με ευλάβεια μια διαμεσολαβημένη θεατροποίηση του αγώνα, με ρόλους μοιρασμένους από τα ΜΜΕ και με έννοιες και αναπαραστάσεις "κατανωπές" στην περίφημη όσο και θολή "κοινή γνώμη".

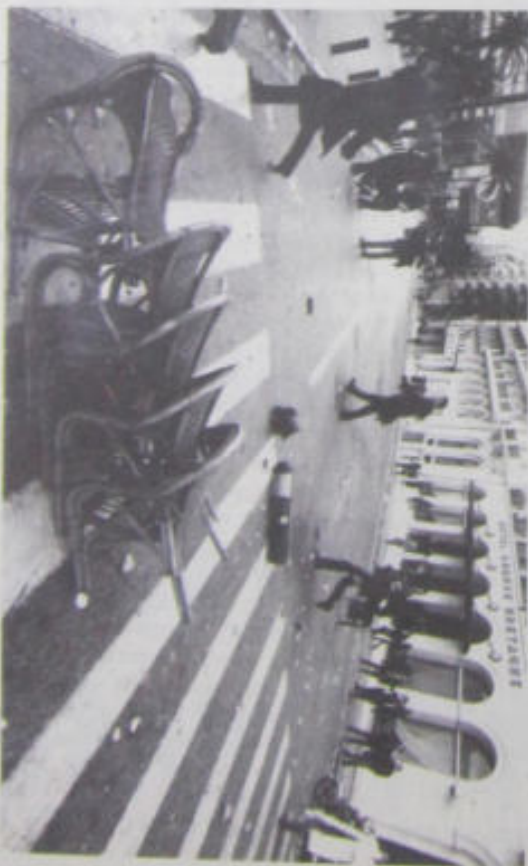
Το γνώριμο παιχνίδι για την εξουσία, να κατασκευάζει τις

ταυτότητες των αγωνιζόμενων με στόχο την απονοματοδότηση του ίδιου του αγώνα και τον ετεροκαθορισμό των χαρακτηριστικών του με "ουσιαστικά" στοιχεία τα οποία συντελούν στην καταστολή του, ράβηκε ξανά στο τραπέζι των επιτελείων. Έτσι, κυβερνητικοί εκπρόσωποι, πολιτικοί αναλυτές των τηλεοπτικών παραθύρων, γραφικές φιγούρες νομιμοφρόνων δημοσιογράφων, μαζί με εκπροσώπους της αριστεράς των κινημάτων -στις δύσκολες για τη δημοκρατία στιγμές των φοιτητικών κινητοποιήσεων-, επαναπροσδιόριζαν διαρκώς τα χαρακτηριστικά ενός αγώνα, αποπολιτικοποιώντας τον στη βάση του: οι "ναρκομανείς" που συκνάζουν σε στέκια και χώρους των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, οι "τεμπέληδες" των πανεπιστημίων που βαρέθηκαν τα αμφιθέατρα και βγήκαν στους δρόμους, οι "ταραξίες" που εκμεταλλεύονται το πανεπιστημιακό άσυλο για να διενεργήσουν τις παράνομες δραστηριότητές τους, οι "κουκουλοφόροι", αυτοί ήταν κάποιοι από τους επιθετικούς προσδιορισμούς που χρησιμοποιούσε η κυριαρχία στο κέντρο βάρους της προπαγάνδας της, επιχειρώντας αφενός να λειτουργήσει κατασταλτικά ως προς συγκεκριμένους πολιτικούς χώρους κι αφετέρου να κατασκευάσει στην κοινωνική συνείδηση μια αφηρημένη εικόνα για έναν αγώνα: αυτοί οι οποίοι κατεβαίνουν στους δρόμους δεν είναι τίποτε άλλο πέρα από αργόσχολους με σκοτεινά ή ποινικά κολάσιμα επί μέρους χαρακτηριστικά.

Στο σημείο αυτό, πρέπει να αναφέρουμε, τη σχετική αδυναμία των "φοιτητικών κύκλων" να ξεπεράσουν την κεντρικά διαμορφωμένη και διαμεσολαβημένη αντιληφοφόρηση του αγώνα τους, κάτι το οποίο έδωσε μεγαλύτερη ευκολία κινήσεων στους κρατικούς μηχανισμούς κατασκευής των ταυτοτήτων των αγωνιζόμενων. Μικρά σημεία αποκέντρωσης της δράσης των φοιτητών και διασύνδεσης του αγώνα τους με άλλα κοινωνικά και ταξικά κοινωνικά κομμάτια, εμφανίστηκαν. Δεν ήταν όμως αυτά τα οποία -ίσως- θα μπορούσαν να αποτρέψουν τους τόνους κρατικής προπαγάνδας μέσω της άμεσης και αδιαμεσολάβητης επαφής με την κοινωνία.

Η απίστευτη ένταση κρατική καταστολή (ανάλογη βέβαια και του ιδεολογικού πολέμου) που εξαπολύθηκε ενάντια στους διαδηλωτές -και κυρίως στις συγκρούσεις της 8ης Μάρτη- (μαζικά κτυπήματα σε όλο τον όγκο των πορειών ακόμα και χωρίς "αφορμές", ξυλοδαρμοί, τόνοι χημικών κι εκατοντάδες συλλήψεις) εγκαινίασε ένα "νέο" δεδομένο (αυτά όχι μόνο για το πως στρατηγικά σπίνονται πλέον οι μάτσοι στο δρόμο): η στοχοποίηση (ιδεολογικά και κατασταλτικά) στράφηκε -χωρίς να λογίζεται έννοιες όπως "πολιτικό κόστος"- ενάντια σε όλους. Κι αυτό δείχνει μια αναμενόμενη στροφή της κρατικής καταστολής: ανελέητη επίθεση ενάντια σε αυτά τα κοινωνικά κομμάτια που δεν εγκλείουν τον αγώνα τους στα στενά όρια της διαμαρτυρίας, μαζική διασπορά του φόβου, εμπέδωση αμυντικών όρων της κοινωνικής αντιπαράθεσης (μπροστά στην "υπεροπλία" των μηχανισμών)...

Η περίπτωση των πανεκπαιδευτικών συλλαλητηρίων της 8ης Μάρτη, αλλά και της 22ης/23ης του Φλεβάρη, είναι ενδεικτική του μεγέθους και της φυσιογνωμίας της κρατικής καταστολής. Οι ανεξέλεγκτες και μαζικές επιθέσεις της αστυνομίας προς τους διαδηλωτές, δεν είχαν ουσιαστικές αφετηρίες. Οι καταστροφές καμερών, οι εμπρησμοί αυτόματων μηχανημάτων τραπεζών αλλά κι οι αφηρημένοι με τη γραμμή των ματι στο "σημείο μηδέν", δεν ήταν οι





"παράλληλοι ακτιβισμοί" ή οι δράσεις που προκαλούσαν τη δυσφορία του συνόλου των διαδηλωτών. Οι διάκυτες επιδομασίες κατά τη διάρκεια της καταστροφής καμερών ήταν κάτι το οποίο ενοχλούσε τους μηχανισμούς, αφού βδομάδα με τη βδομάδα η νομομοίωση και η συμμετοχή σε τέτοιες δράσεις, ολοένα και μαζικοποιούνταν. Από την άλλη, ο γνώριμος τσαμπουκάς των διμοιρών των ματ, φαίνεται ότι έπαψε να αποτελεί αποτρεπτικό κίνητρο στη συμμετοχή νέων ανθρώπων σε αυτές τις πορείες. Όμως, ο εκφοβισμός των διαδηλωτών από τις... κακή εφορμούμενες ροπαλοφόρες διμοιρίες, είχε κι ένα όριο. Αυτό το οποίο υπερέβησαν οι περισσότεροι φοιτητές και φοιτήτριες οι οποίοι και στέκονταν δυναμικά απέναντι στις προκλήσεις και τις επιθέσεις των μπάτων, υπερασπιζόμενοι την ακεραιότητα των μπλοκ τους. Η αδυναμία της αστυνομίας να ελέγξει και να διαχειριστεί τον όγκο των διαδηλωτών οι οποίοι ανά πάσα στιγμή αποτελούσαν εν δυνάμει κίνδυνο της "τάξης" ήταν πρωτοφανής. Για αυτό και η έντονη και ένοπλη θρασυδειλία εκδηλώθηκε σε πολλές στιγμές των κινητοποιήσεων.

Η 8η Μάρτη ήταν η στιγμή όπου κορυφώθηκαν οι φοιτητικές κινητοποιήσεις. Οι εκτεταμένες συγκρούσεις με την αστυνομία μπροστά από τη βουλή, η προσέγγιση του κτιρίου της βουλής από κλιμάκια διαδηλωτές και οι μαζικές συλλήψεις που ακολούθησαν μετά από άγριες επιθέσεις της αστυνομίας, χαρακτήρισαν το συλλαλητήριο της ημέρας. Αν μέσα σε όλα αυτά προστεθεί ο εμπρησμός του φυλακίου του άγνωστου στρατιώτη, τότε ίσως γίνει κατανοητό γιατί από την επόμενη ημέρα υπήρξε συνολική συστράτευση των κρατικών και παρακρατικών μηχανισμών. Από τους διαχειριστές της δημοκρατίας, την "αριστερά των κινημάτων", τις συνομοσπονδίες και τις ομοσπονδίες καθηγητών, εργαζομένων και υπαλλήλων, αλλά και κάποιες ολιγομελείς ακροδεξιές δρώσες, ζητήθηκε - ενεργά ή παθητικά - καθαρισμός. Καθαρισμός ο οποίος είχε σαν αποτέλεσμα την προφύλαξη του αναρχικού και οικοδόμου Βασίλη Στεργίου, την παραπομπή 61 διαδηλωτών με βαριές κατηγορίες στα δικαστήρια τις

ημέρες που ακολούθησαν την 8η Μάρτη, την οργανωμένη κάθοδο των αριστερών υπερασπιστών της τάξης στο επόμενο πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο, την απόσυρση των φοιτητικών παρατάξεων από τους δρόμους για να υπάρξει μία ήρεμη προεκλογική περίοδος...

Η κατάληψη της πρωταντείας του πανεπιστημίου Αθηνών, το βράδυ της 8ης Μάρτη, ήταν μία κατεύθυνση ενδυνάμωσης της αλληλεγγύης στους 61 συλληφθέντες της ημέρας εκείνης. Μια απόπειρα να συνενρευθούν στον αγώνα για την αλληλεγγύη, κοινωνικά και ταξικά κομμάτια τα οποία δεν προσδιορίζουν τον εαυτό τους με βάση κάποια συγκεκριμένη ιδιότητα, αλλά με βάση τη θέση τους απέναντι σε ένα σύστημα εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Μια απόπειρα αυτοοργάνωσης ενός αγώνα αλληλεγγύης προς τους δικαζόμενους των φοιτητικών κινητοποιήσεων. Μια απόπειρα που εξακολουθεί να παραμένει ζητούμενο σε περιόδους όπου η εξουσία θέλει να αποδιαιρέσει κάθε συνεκτικό κοινωνικό δεσμό, πλιττοντας ταυτόχρονα την αλληλεγγύη.

Η καθολική ανάγκη για τις μεταρρυθμίσεις στην εκπαιδευτική μηχανή, θωρακίστηκαν από την καθολική κρατική καταστολή. Μια πραγματικότητα, που έρχεται να προκαταβάλει τις αντιθετικές κινήσεις που αναμένονται -σε μια συνθετική γενικευμένη κοινωνική δυσαρέσκεια- μπροστά σε νέες επιτακτικότερες μεταρρυθμίσεις: το νέο ασφαλιστικό έρχεται, η επιδείνωση του εργασιακού επίσης, διασπαρτί κοινωνικοί - τοπικοί αγώνες ενάντια στο ιδεολόγημα της ανάπτυξης δημιουργούνται και θα δημιουργηθούν...

Η διαχείριση λοιπόν της μόνιμης απειρίας από την πλευρά των κυριάρχων, πως η κρατική αδιαλλαξία μπορεί να οπλίσει κοινωνικές αδιαλλαξίες που δεν θα συμβούν από τους γνωστούς μηχανισμούς χειραγώγησης και "πυρόσβεσης", κάνει επιτακτικότερα την γενίκευση της "τάξης και ασφάλειας" από τους κυριάρχους.

Και για όσους βρίσκονται στους δρόμους απέναντι σε αυτήν την κρατική αδιαλλαξία, αυτό που μένει είναι η γενίκευση της αλληλεγγύης.

καταστολή και



Το πρόσφατο ιδεολογικό και κατασταλτικό πογκρόμ ενάντια στους αναρχικούς, δεν ήρθε από το πουθενά, ούτε αποτέλεσε μντιακή ανακάλυψη για το γέμισμα του τηλεοπτικού χρόνου. Ήταν απόρροια (αλλά και προμήνυμα καινοτομιών) μιας **ενοποιημένης πλέον κυριαρχικής κατασταλτικής πολιτικής** αναφορικά με τα ριζοσπαστικά κοινωνικά κομμάτια, που σαν σημείο αναφοράς του δεν μπορεί παρά να έχει την πολιτική και τις μεθοδεύσεις εξόντωσης με όλα τα μέσα της οργάνωσης 17N (η "δικαία δύα" στο εφετείο, που τελείωσε λίγες μόνο μέρες πριν, επιβεβαιώνει τον εξακολουθητικό χαρακτήρα αυτών των μεθοδεύσεων). Αυτό εξάλλου είναι και το σημείο καμπής, αλλά και ενωμάτωσης στον ελλαδικό χώρο του περίφημου δόγματος της ασφάλειας. Το **"κράτος της ασφάλειας"** λοιπόν δεν είναι μια "θεσμική εκτροπή" της δημοκρατίας, ούτε η ιστορική επαναφορά αυταρχικών μοντέλων διακυβέρνησης, αλλά η ευθύγραμμη κίνηση της δημοκρατίας στο να καθολικοποιήσει τον έλεγχο πάνω στο κοινωνικό σώμα. Ταυτόχρονα σπίνεται ολό εκείνο το πεδίο (ιδεολογικό, θεσμικό, κοινωνικό) πάνω στο οποίο θα **εδαφικοποιηθεί** η νομομοποίηση του νέου μοντέλου κανονικότητας. Η διασπορά του φόβου κι η πρόκληση κοινωνικής σύγκυσης αναφορικά με τις ριζοσπαστικές κοινωνικές πρακτικές είναι μόνο ένα κομμάτι του διαρκούς ζητούμενου από την πλευρά των κυρίαρχων: **την ενοποίηση και συστράτευση κατακερρατισμένων και εξοστρακισμένων κοινωνικών πλειοψηφιών στον αγώνα ενάντια σε έναν ασαφή και θολό εχθρό**, που μπορεί να είναι τα πάντα (μετανάστες, περιθωριακός, μικροπαράβολης, αναρχικός κτλ.) αλλά συγκροτεί την ταυτότητά του ως "εχθρός του αγαθού της

ασφάλειας". Το ζήτημα λοιπόν πάει πολύ πιο πέρα από το να εντοπίσουμε στην κρατική καταστολή μια διαχρονικότητα αμετάβλητη (στο να στοχοποιεί κοινωνικές ομάδες) και επεκτείνεται στο πεδίο της δημιουργίας θεσμικών, ιδεολογικών, πολιτικών **"μαύρων τρυπών"**: από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών ως τον διαρκή εμπλουτισμό των αντιπρομοκρατικών νόμων.

Η συντηρητική στροφή της κοινωνίας, στα τελευταία 10 τουλάχιστον χρόνια, οι ξέπνοοι κοινωνικοί αγώνες, η ύφεση της κοινωνικής αντιπαράθεσης είναι γεγονός (αν κι εμφανίζονται διαρκώς δείγματα μιας κοινωνικής πόλωσης, που με τη σειρά της επανατροφοδοτεί το ιδεολόγημα και τις στρατηγικές της κοινωνικής ομαλότητας, πχ. ο πρόσφατος αγώνας των φοιτητών). Η κυριαρχία, όχι μόνο ποτάρει σε αυτή τη συντηρητικοποίηση αλλά κινείται διαρκώς στο να **ποιοτικοποιεί αυτήν την στροφή προς όφελός της**. Οι αντιπρομοκρατικοί νόμοι είναι εμπράγματα, θεσμικές αναβαθμίσεις αυτής της στροφής. Το ίδιο ίσχυσε και στο πρόσφατο ιδεολογικό πογκρόμ για τους αναρχικούς. Δεν έχουμε να κάνουμε λοιπόν με την επιστροφή του "αυταρχικού κράτους της δεξιάς" ούτε με την πατενταρισμένη πλιθιότητα κι εμμονή του Πολύδωρα με τους αναρχικούς. Ο ανεκδοτολογικός υπουργός δημόσιας τάξης δεν είναι μια δεξιά καρικατούρα (αν και -αλήθεια- το προσπαθεί). Με τη στάση του και τις δηλώσεις του σπίνει παρακαταθήκες καταστολής. Είναι ο "λαγός" στον στίβο μιας κρατικής απόπειρας διεύρυνσης του κοινωνικού ελέγχου κι απόλυτης ευθυγράμμισης με τα διεθνή πρότυπα καταστολής.

Έχουμε περάσει πλέον από το στάδιο της λίσσης

και της περιθωριοποίησης των ριζοσπαστικών κομματιών, στην προσπάθεια καθολικής απονομιμοποίησης αλλά και κυρίως αποκοινωνικοποίησής τους. Αυτοί δεν έχουν κίνητρα, αρχή, μέσο και τέλος, παρά μόνο ένα ανεξήγητο ένστικτο επιθετικότητας, απέναντι στο οποίο θα πρέπει να επιστρατευτούν όλες οι καταστατικές αρχές της δημοκρατίας. Κάπως έτσι συμπυκνώνονταν σημασιολογικά, όλες οι δειλώσεις από τους επίσημους φορείς. Εδώ είναι ενδεικτικό του πώς επανέφερε στην τάξη την κυβέρνηση δια των τηλεοπτικών πάνελ, ο πρώην υπουργός Χρυσόκοιτης, για το ατόπημά της, να προσδιορίσει τον αγώνα ενάντια στους αναρχικούς, ως αγώνα ενάντια στην "πολιτική βία". Ο "εσωτερικός εχθρός" δεν πρέπει να έχει κίνητρα, λόγο, άρα και κοινωνικές αφορμές, αιτίσεις κτλ. Η αριστερά από την πλευρά της, όλο αυτό το διάστημα (και κυρίως όταν στοχοποιήθηκε ως υπερασπιστής των "ταραξιών") προέκτεινε τις γνώριμες ρητορείες της: προβοκατορολογία, τόνους νομιμοφροσύνης, παθολογικοποίηση του φαινομένου της κοινωνικής αντιβίας (που κρύζει "κρατική στοργή και ενσωμάτωση")... Βέβαια η απόπειρα να παρουσιαστούν κοινωνικά ριζοσπαστικά κομμάτια, ως απλοί θορυβώδεις πιθηκοί δεν είναι ένα εύκολο εγχείρημα. Παρόλα αυτά η κατεύθυνση δείχνει προς τα εκεί (ας μην ξεχνάμε πως η "αγελαιοποίηση" κινήσεων, πρακτικών κι αντιλήψεων, από τους ιελαμοτές ως την ανατρεπτική κοινωνική αντιβία) στόχο έχει την πρόκληση μιας κοινωνικής σύγκρουσης γύρω από το ζήτημα. Η βία κι η κοινωνική επιθετικότητα, πρέπει να εγκυβεί συγκεκριμένες ομογενοποιημένες αναπαραστάσεις στην κοινωνική συνείδηση και τα ανάλογα

ανταναικλαστικά απόρριψης και φόβου.

Δεν είναι τυχαίο λοιπόν, πως τα τελευταία χρόνια, οι διώξεις κι οι φυλακίσεις αναρχικών έχουν πολλαπλασιαστεί. Όπως και δεν ήταν τυχαίες οι θρόνοι συλλήψεων κατά τη διάρκεια των πρόσφατων εκπαιδευτικών κινητοποιήσεων. Δεν μιλάμε για έναν πόλεμο χαμηλής έντασης που διεξάγεται από το κράτος, ούτε για περιστασιακό καθεστώς "έκτακτης ανάγκης" αλλά για πολύπλευρη επίθεση που διαρκώς θα γίνεται εντονότερη, με ή χωρίς "αφορμές". Απέναντι σε αυτό, όχι μόνο πρέπει να τονωθεί η αλληλεγγύη στους διωκόμενους και φυλακισμένους συντρόφους, αλλά και να δημιουργηθεί κοινωνικά εκείνο το πεδίο αντιπαράθεσης που θα κτυπά στη δομή και την καρδιά του, όλο αυτό το στρατήγημα εξόντωσης κι αποκοινωνικοποίησης των αναρχικών, θα αποδομεί τη ρητορεία της "τάξης και της ασφάλειας", αλλά και θα ανακαλύπτει τρόπους σύνδεσης με αγωνιζόμενα κοινωνικά κομμάτια μακριά από μηχανιστικές αναγνώσεις της κοινωνικής σύγκρουσης.



Λευτεριά

- στον Βασίλη Στεργίου, προφυλακισμένος για την αλληλέγγυα στάση του στον αγώνα των φοιτητών και στις συγκρούσεις της 8ης Μάρτη
- στον Τίμο Μπέρνεντ, προφυλακισμένος για τη συμμετοχή του στις φοιτητικές κινητοποιήσεις στη Θεσσαλονίκη
- στον Νίκο Κουνταρδά που κατηγορείται για τον ξυλοδαρμό του πρώην εργατοπατέρα και πρόεδρου της ΓΣΕΕ Πολυζωγόπουλου
- στον Γιάννη Δημητράκη που βρίσκεται προφυλακισμένος για τη συμμετοχή του στην απαλλοτρίωση της Εθνικής Τράπεζας στις 16/1/2006 και δικάζεται στις 6/7/2007
- στους 3 συλληφθέντες για την απόπειρα εμπρησμού οχήματος της δημοτικής αστυνομίας στο Π. Φάληρο στις 4/6/2007
- σε όλους τους ομήρους του κράτους

Αλληλεγγύη

στους διωκόμενους για τη συμμετοχή τους στις φοιτητικές κινητοποιήσεις και σε όλους τους φυλακισμένους αγωνιστές.

ΜΕΡΣΗ ΟΡΓΗ ΧΩΡΑ



ΣΣΕΜΙΑΧΧΟΥΦΤΑΠΠΕΤΡΕΣ

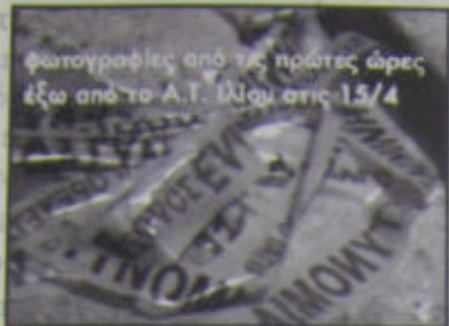
για την "αυτοκτονία" του Λεωνίδα Καλτσά στο Α.Τ. Ιλίου και τις συγκρούσεις στις 20/4

Ο θάνατος του Λεωνίδα Καλτσά στο αστυνομικό τμήμα Ιλίου είχε τη γνώριμη εξέλιξη τέτοιων γεγονότων: από τα θλιβερά μονόσπυλα των επιμεριδίων και τα βιαστικά ρεπορτάζ των καναλιών, την παγωμάρα των ντόπιων κατοίκων, τη θλίψη των κοντινών του, τη για γέλια "επίσημη διερεύνηση του γεγονότος για την απόδοση ευθυνών" από τις αρμόδιες αρχές... έχει όμως και μια "κρυμμένη" ιστορία όπως όλα αυτά τα γεγονότα: τον ξυλοδαρμό και τις απειλές προς το Λεωνίδα από τους παλικάραδες του τμήματος, την αναστάτωση στο τμήμα μετά την αποκάλυψη του θανάτου του, την άρση "εξασφάλιση" (εν ραπί οφθαλμού) των μπάτσων που ήταν υπεύθυνοι για τη φύλαξη του (σε κάτι τέτοια ο κρατικός μηχανισμός έχει πάντα τα απαραίτητα αντανακλαστικά για να συγκαλύψει και να θολώσει το πεδίο των ευθυνών του)...

Και αυτός ο "τυχαίος" θάνατος (ένας μόνο από τους 60 "τυχαίους" θανάτους σε αστυνομικά τμήματα την τελευταία δεκαετία) δεν μπορούσε να μείνει αναπάντητος. Στις 19/4 ομάδες αλβανών μεταναστών κάλεσαν σε συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από το τμήμα. Οι αριστερές "δυνάμεις" της περιοχής βρήκαν ευκαιρία να βγουν στο δρόμο. Να καπιλετυούν την οργή των αλβανών μεταναστών που κάλεσαν σε συγκέντρωση έξω απ' το Α.Τ., να εξαργυρώσουν το μίσος και τη θλίψη τους με καιρετούρες, του υποψήφιου δημάρχου του αριστερού σκέλους Ιλίου, στα μαγαζιά και τους ψηφοφόρους της περιοχής. Για τα κόμματα ακόμα κι ένας θάνατος είναι καλή ευκαιρία εισπραξης πολιτικής υπεροχίας...

Στις 20/4 καλέστηκε πορεία με αφίσσα (τυπωμένη στα αλβανικά και στα ελληνικά) η οποία κολλήθηκε σε εκατοντάδες κομμάτια από συλλογικότητες αναρχικών που ζουν στις εδώ γειτονιές και δρουν πολύπλευρα, αυτοοργανωμένα κι αδιαμεσολάβητα: από το ζήτημα της χωματεράς, το ιδεολόγημα της ανάπτυξης στις γειτονιές μας και τις αδερφικές ορέξεις κράτους και εργολάβων (πεισιάνας Αγίων Αναργύρων), αλληλέγγυοι σε εργατικούς αγώνες (όπως στην περίπτωση των απολυμένων εργατιών της Σεξ Φορμ), αλληλέγγυοι και συμμετοχοί σε κοινωνικούς αγώνες, επιτιθέμενοι στο ρατσισμό, την πατριαρχία, τον πολιτισμό του εμπορεύματος και του θεάματος...

το παρόν κείμενο μαρτυρήθηκε "πύρρα - πόρρα" στους δρόμους που πέρασε η πορεία λίγες ημέρες μετά



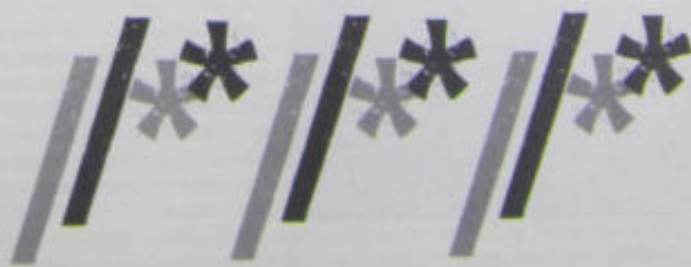
φωτογραφίες από τις πρώτες ώρες έξω από το Α.Τ. Ιλίου στις 15/4



Ετο δρόμο λοιπόν κατέβηκαν περισσότεροι από 300 αναρχικοί - αντιξουσιαστές, αλλά και κάτοικοι της περιοχής, μετανάστες και ντόπιοι καθώς και όσοι δεν ανέχονται αυτές οι δολοφονίες να γεμίζουν απλά τις λίστες των στατιστικών. Η πορεία αφού πέρασε από κεντρικά σημεία του Ιλίου μοιράζοντας κείμενα, πετώντας τρικάζα και φωνάζοντας συνθήματα στόβηκε έξω από το σπίτι του Λεωνίδα. Στη συνέχεια καταβυθίστηκε προς το Α.Τ. Ιλίου και με εμφανή την παρουσία των δυνάμεων καταστολής, επιτέθηκε στις 4 διμοιρίες των ραί με πέτρες και κρόταλα, στο ύψος του τμήματος. Η απάντηση των μπάτσων με δεκάδες χημικά που δε δίστασαν να ρίξουν στα στενά των γειτονιών μας (αλλά κι οι πέτρες που ρίχτηκαν προς τους διαδηλωτές από λουφαγμένους ασφαλίτες στο στενό του τμήματος), δεν ήταν αρκετά για να κάμψουν την αποφασιστικότητα και την οργή των διαδηλωτών που αποχώρησαν συγκροτημένα κι απωθώντας τους μπάτσους, διαλύθηκαν στην κεντρική πλατεία Ιλίου.

Οι συγκρούσεις έξω από το τμήμα του Ιλίου δεν ήταν ένα ακόμη κομμάτι της "βεντέτας" των "κουκουλοφόρων" με την αστυνομία, πολύ απλά γιατί αυτές οι έννοιες είναι κατασκευάσματα και στερεότυπα των ΜΜΕ και των πολιτικών τους προϊστάμενων, στον ιδεολογικό πόλεμο που διεξάγεται ενάντια στους αναρχικούς και τις ριζοσπαστικές κοινωνικές πρακτικές. Η επιθετική διάθεση των διαδηλωτών ήταν ένα κομμάτι μιας ξεκούρατης κοινωνικής απάντησης στα διαρκή εγκλήματα του κράτους, στην ολοένα κι αυξανόμενη απαξίωση και λεηλασία των ζωών όλων μας. Ήταν ένα ξεκούρατο μήνυμα πως τίποτα δεν μπορεί και δεν πρέπει να μένει αναπάντητο.

Δεν είναι τυχαίο λοιπόν πως το γεγονός αυτό αποσιωπήθηκε ακριβώς γιατί ξεπερνούσε τις γνώριμες κατασκευές περί "κουκουλοφόρων", "εξτρεμιστών" και "προβοκατόρων", καταστροφών περιουσιών κι άλλα τραγελαφικά. Και επιπλέον το ζήτημα του "τυχαίου" θανάτου του 19χρονου απαιτούσε τόνους σιωπής για να μην ξαναβγει στην επιφάνεια και "φθείρει" το "καλό πρόσωπο" των μηχανισμών του νόμου και της τάξης... Οι εκπαιδευμένοι κάτοικοι του Αγίου Φανουρίου τουλάχιστον, (οι οποίοι για δυο μέρες υπέφεραν από τις παρενέργειες των δακρυγόνων), μπορεί εναντιώως να άνοιξαν την τηλεόρασή τους για να δουν το γεγονός, να ακούσουν τις γνωστές ρητορείες περί κουκουλοφόρων, τους πρετεντέρηδες να οργιάζουν, την καθωσπρέπει αριστερά της νομιμοφροσύνης να καταδικάζει τα επεισόδια και να μιλά για ασφαλίτες, προβοκατόρες, "γι αυτούς που στην πλάτη των διαδηλωτών λεηλατούν", όλα αυτά τελοσπάντων που ακολουθούν κάθε ριζοσπαστική κοινωνική κίνηση... αλλά τελικά απόλυτη μνησική σιωπή. Ούτε δακρυγόνα, ούτε επιθέσεις, ούτε κουκούλες... Πολύ απλά η "αυτοκτονία" του Λεωνίδα Καλτσά κι η επιθετική πορεία έξω από το τμήμα δεν ήταν καθόλου βολική για τηλεοπτική κατασκευή και ρητορεία. Η απόκριση του γεγονότος αυτού, είναι από μόνη της μια παραδοχή: οι ρητορείες κι η λάσπη για τους αναρχικούς ως πολιτικά και κοινωνικά υποκείμενα, είναι αναπόσπαστο κομμάτι μιας γενικευμένης επίθεσης της εξουσίας προς όλα την κοινωνία, σε κάθε αντιστεκόμενο. Αυτό που κάθε φορά διακάζεται και καταδικάζεται από τα επίσημα κρατικά κείλα, τους αριστερούς συνοδοιπόρους τους και τα λαμπερά παναγαλάκια των ΜΜΕ είναι οι δυναμικές, ανατρεπτικές κι αυθόρμητες κοινωνικές αντιλήψεις, πρακτικές και απαντήσεις. Απαντήσεις που πρέπει να συνεχίσουν να δίνονται σε πείσμα όλων αυτών, σε πείσμα της εποχής της εξατομίκευσης και της επίπλαστης κοινωνικής γαλήνης.



ΣΤΑ ΚΕΛΙΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ

τα κείμενα που ακολουθούν μοιράζονται κατά τη διάρκεια της πορείας



Είς 15/4 βρέθηκε απαγονησμένος στο κελί του στο αστυνομικό τμήμα Ιλίου, ο 20χρονος Λεωνίδας Καλτσάς, ο οποίος είχε προσπαθεί με την υποψία της κλοπής ενός κινητού τηλεφώνου. Δεν ήταν ένα "ατύχημα", δεν ήταν μια ακόμη "αμέλεια" στη φύλαξη. Οι 58 νεκροί μέσα σε αστυνομικά τμήματα την τελευταία δεκαετία, αποδεικνύουν πως, πέρα από τα προσκίματα και τις δικαιολογίες που κάθε φορά αρθρώνουν οι υπαίτιοι, υπάρχει ένα καθεστώς ωρότητας που πρέπει διαρκώς να μένει στο μωσακόταδο. Οι 58 νεκροί εξάλλου δεν ήταν επιφανείς, ούτε μεγαλόσχημοι, ούτε "όξια τέκνα της πατρίδας" για να διεκδικήσουν κάτι από το φως της δημοσιότητας. Ήταν μερικοί από τους αμέτρητους που μανούταν στις παρυφές του κοινωνικού αποκλεισμού, της μικροπαραβατικότητας και του "περιθωρίου". Αυτοί που μονίμως ζουν και κινούνται στο μωσακόταδο, την ηβελμημένη άγνοια και την κοινωνική αδιαφορία, την καθημερινή αλαζονεία των κρατικών μηχανισμών. Ο θάνατός τους, λοιπόν οφείλει να είναι κι αυτός σύμφωνος με τα παραπάνω: ένα όνομα επιπλέον για τις στατιστικές.

Αυτό λοιπόν που έσφιξε το λαιμό του Λεωνίδα Καλτσά ήταν η απαξίωση, η πείση, η ομηρία και η στοχοποίησή του από έναν γνώριμο αστυνομικό κωλοπαιδισμό, η εγκατάλειψη, τα βλέμματα των επίδοξων δικαστών του (αυτών που όταν δεν γονατίζουν υπάκουοι μπροστά στους μεγαλόσχημους, δεικνύουν το μεγαλύτερο χαμόγελο της επείκειας)...

Είναι η μοίρα που σπίνεται σα μέγγενη γύρω από αυτούς που δεν πειθαρχούν, δεν υποτάσσονται, τους κοινωνικά αποκλεισμένους, αυτούς που γεμίζουν με τα ονόματά τους τις αστυνομικές λίστες χαμηλής παραβατικότητας, αυτούς που διαβιών με απαξιωτικά ψέκονα κρατικών βοθημάτων, τους μετανάστες, τους "παράξενους", τους "διαφορετικούς", αυτούς που γεύονται και θα γεύονται τα φιλόξενα κρατικά κελιά. Όλοι αυτοί αποτελούν μια "επικίνδυνη" συνομοταξία περιθωρίου για τους φρουρούς της νομιμότητας που πρέπει διαρκώς να βρίσκεται είτε στο στόχαστρο των όπλων τους είτε υπό το μόνιμο καθεστώς της απειλής και του εγκλεισμού.

Δεν είναι τυχαίο το πώς και αυτή τη φορά αντιμετωπίστηκε το περιστατικό από τους μηχανισμούς της δημοκρατίας για να αντιλήσουν έστω και την ελάχιστη κοινωνική νομιμοποίηση για την "αμέλεια" τους: ο Λεωνίδας παρουσιάστηκε -για να συγγραστεί από τον τηλεοπτικό καθωσπρετισμό- ως ένας μόνιμος τρόφιμος αστυνομικών τμημάτων, τελειωμένος ναρκωμανής (γιατί είχε ξαναπιάσει με μικροποσότητα κοκαΐνης), με προβληματικό χαρακτήρα και περιβάλλον και στην καλύτερη ένα "ζωηρό παιδί". Ένα προς ένα τα επίθετα που του κέρρισαν από πληροφορίες, ταυτίζονταν με τα κοινωνικά κατασκευασμένα πρότυπα ενός εν δυνάμει κοινού "εγκληματία", ενός εκκολλημένου κοινωνικού εκθρόνου. Τα κοινωνικά ανταντακλαστικά εξάλλου, χρόνια τρέφονται με τον τηλε-παροξισμό της εγκληματικότητας, το φόβο, με το δόγμα της μηδενικής ανοχής, με το "παιδιά, τάξη και ασφάλεια". Η απώλεια του Λεωνίδα λοιπόν, σύμφωνα με όλους αυτούς, δεν πρέπει να ταυτιστεί με την κρατική καταστολή και την ωρότητά της, αλλά με την "παθολογία" του περιθωρίου.

Όλα αυτά δεν είναι παρά η ουσία του δόγματος της κρατικής καταστολής και του κοινωνικού ελέγχου που εκφράζεται καθημερινά και πολύ ωρότερα εκεί όπου οι αφορμές είναι περισσότερες: στις γειτονιές του αποκλεισμού, στις γειτονιές μας. Από τον τσαμπουκά στα αστυνομικά μπλόκα, τις "τυχαίες επιτροςκορήσεις" σε οβέρκους "υπόπτων" (όπως ο Χριστόπουλος πριν λίγα χρόνια στο Ζεφύρι), τα βασανιστήρια και οι εξευτελισμοί στα τμήματα (σε αυτό διαπρέπουν τα "σκληρά παλικάρια" των τμημάτων των "σκληρών" περιοχών μας), αλλά και την ωρή καταστολή διαδηλωτών (όπως πρόσφατα στις εκπαιδευτικές κινητοποιήσεις)... Το ξεσάωμα των μπάτσων τα τελευταία χρόνια δεν είναι τυχαίο. Είναι κομμάτι και αποτέλεσμα ενός γενικότερου σχεδίου καταστολής και ελέγχου: από τις κάμερες στους δρόμους, την τρομο-φοβία και τους



ΣΤΑ ΚΕΛΙΑ



αντιπρομοκρατικούς νόμους, την επαναφορά του ιδιωντρού για τη "βία στα γήπεδα", την ωρή καταστολή των διαδηλώσεων και τις ρητορείες για κουκουλοφόρους, τον εγκλεισμό σε φυλακές για ασήμαντες αφορμές, την ποινικοποίηση των κοινωνικών αγώνων. Αλλά και ακόμη παραπέρα: οι νέοι εργατικοί νόμοι, η επιδείνωση της ζωής των μη προνομοσούμεν, η εντεινόμενη φτώχεια, όλα αυτά είναι αφορμές κοινωνικών κι ατομικών ξεσασμάτων τα οποία η καταστολή πρέπει να προβλέψει και να περιορίσει. Η κοινωνική νομιμοποίηση όλων αυτών των μέτρων περνάει όμως και μέσα από έναν καλοσκεδιασμένο ιδεολογικό πόλεμο που έχουν αναλάβει σχεδόν εργολαβικά τα ΜΜΕ και τα λοιπά παραγολικά: η στοχοποίηση των μεταναστών, των διαδηλωτών που συγκρούονται, τα ρεπορτάζ για τις "αφύλακτες γειτονιές", έρραμα στις ορέξεις των κακοποιών", ο καλλιγεργούμενος φόβος για τη διάγκωση της εγκληματικότητας (που ούτε οι επίσημες στατιστικές δεν αποδεικνύουν), η στοχοποίηση του "κοινωνικού περιθωρίου", οπλίζουν τις ορέξεις αλλά και τα όπλα των μπάτσων. Η έτσι κι αλλιώς, ατιμωρησία τους για ξεκάθαρα εγκλήματα, οι... για γέλια ΕΔΕ που διατάζονται για να τα κουκουλώσουν, η κάλυψή τους σε κάθε "ατύχημα" από τους πολιτικούς τους προϊστάμενους, οι κραυγές από τα μικρόφωνα για περισσότερη "τάξη κι ασφάλεια", όλα αυτά σπάνουν έναν θανάσιμο κλοιό γύρω από το κοινωνικό σώμα.

Κι όσο σιωπούμε τόσο θα οπλίζουμε το κράτος του τρόμου.



ΜΙΑ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ... σε δρόμους γειτονιών, σε αυτούς τους δρόμους... οι δρόμοι εδώ, δε λέγονται πατισίων, πανεπιστημίου ή σταδίου... οι δρόμοι εδώ, δεν ξισανούν ούτε καταλήγουν στη βουλή, στα υπουργεία και τις πρεσβείες... οι δρόμοι εδώ, δεν έχουν πανεπιστήμια... γι' αυτό κι αυτοί οι δρόμοι -δυστυχώς- λίγες φορές έχουν αγκαλιάσει τα οργανωμένα πέλματά μας, λίγες φορές έχουν τρανταχτεί απ' τις κραυγές μας... **ΓΙΑ ΜΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ...** μία ακόμη κρατική δολοφονία... ακόμη... θυμάται κανείς πόσες δολοφονίες έγιναν σ' έναν ημερολογιακό χρόνο στην Ελλάδα; πόσοι φαντάροι "αυτοκτόνησαν", γιατί δεν άντεξαν τη στρατιωτική μέγγενη... πόσοι εργαζόμενοι σκοτώθηκαν ή σακατεύτηκαν... πόσοι μετανάστες δολοφονήθηκαν στα σύνορα και τις θάλασσες... πόσοι δολοφονήθηκαν στιγγνά από μπάτσους γιατί, απλά, δεν σταμάτησαν σε μπλόκα στους δρόμους... πόσοι κρατούμενοι απαγκωνίστηκαν ή απανθρακώθηκαν... **ΣΤΑ ΚΕΛΙΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ...** σε αυτά τα κελιά, που υποτίθεται, "μας προστατεύουν" από αυτούς που τάχα "μας απειλούν"... σε αυτά τα κελιά που στοιβάζονται όλοι οι κοινωνικά αποκλεισμένοι, οι "περιθωριακοί", οι "παραξένοι", οι "ξένοι", οι διαφορετικοί... σε αυτά τα κελιά που στοιβάζονται όλοι όσοι ζουν σαν σπαθς στο φωτισμένο και πλουμιστό κόσμο του θεάματος και της κανονικότητας... σε αυτά τα κελιά που ποτέ δεν πρόκειται να σταιβακτούν, να βασανιστούν, να δολοφονηθούν όλοι όσοι νόμαμα μας ληστεύουν, μας εκμεταλλεύονται, μας βιάζουν, μας σκοτώνουν είτε στο όνομα της δημοκρατίας, είτε για τα συμφέροντα και τα κέρφη των θεματοφυλάκων της... σε αυτά τα κελιά, που οι "προστάτες μας", ικανοποιούν όλες τις οσδιστικές ορέξεις της εξουσίας που τους έχει προσφερθεί, βασανίζοντας, εξευτελιζοντας, απειλώντας αυτούς που "μας απειλούν"... σε αυτά τα κελιά που μέχρι χθες και για την τελευταία δεκαετία ο αριθμός των νεκρών έφτανε τους 58, και σήμερα έγινε 59... **ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΣΙΣΙΠΗ & ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ...** στις 15/04 βρέθηκε απαγκωνισμένος στο κέλι του αστυνομικού τμήματος Ιλίου, ο 20χρονος Λεωνίδας Καλιτσός, το έγκλημα για το οποίο είχε προσαχθεί ήταν η κλοπή ενός κινητού τηλεφώνου... το "ατύχησ" περιστατικό -σύμφωνα με τους μπάτσους και την ηγεσία του υπουργείου δημόσιας τάξης- δεν χωράει στο βολικό τσουβάλι του τύχης... τίποτε δεν είναι τυχαίο... δεν είναι τυχαίος ο απαγκωνισμός του Λεωνίδα... το λουρί στο λαιμό του έσφιξε από τον μπατσικό κλοποπαίδισμό του συγκεκριμένου αστυνομικού τμήματος και τις απειλές, από τις κερνονομίες αυτών που θα τον δικάζαν και



ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΛΕΙ...

από το σκοτάδι

στο φως

για την εξέγερση στις φυλακές

Δε κρηοζονται πολλές μορφές για να ζεσάσει η οργή στις φυλακές. Η εξέγερση απή τη φορά, ζεσάει με μορφή τον ξυλοδαρμό του Γιάννη Δημητράκη στο Μαλανδρίνο. Η αντίδρασή του στα βίαια των δεσποφυλάκων, από προσωπική στάση, εξελίχθηκε σε γενικευμένη εξέγερση στη φυλακή. Όσοι συγκρατούμενοί του διατηρούν όση και λίγα ψήγματα αυτοσυνείδησης διαμαρτυρήθηκαν για το γεγονός, αρνήθηκαν να συμμετάσχουν στο σπασίμο και να μπειν στα κελιά τους. Οι κρατούμενοι άρραξαν την ευκαρία απή τη να μάλουν για τις άλλες συνθήκες κράτησής τους στο ελληνικό Γκουαντανάμο που λέγεται φυλακές Μαλανδρίνου, για τις εξοντωτικές ποινές, για τον υπερπληθυσμό των κελιών, για τα μεροκάματα, τις άδειες, τις παιδαγωγικές ποινές, την επακωνυμία με τον "έξω" κόσμο, για να αναγεύσουν, έτσι και για λίγο, στον αέρα της ελευθερίας, για να σταθούν με αξιοπρέπεια απέναντι στους δυνάστες τους.



Σύντομα το νέο της εξέγερσης μεταφέρθηκε από φυλακή σε φυλακή και σε όλες σχεδόν τις φυλακές της χώρας υπήρξαν στάσεις κρατούμενων, αποσπές από το σπασίμο, καταλήψεις πτερόγων, γενικευμένες φθορές και συγκρούσεις.

Σε κάθε φυλακή δημιουργούνται επιτροπές κρατούμενων και παραδίδουν αιτήματα στις διοικήσεις. Οι συγκρατοί κολασμένοι των ελληνικών φυλακών, μετανάστες και ντόπιοι φυλακοδιόβολοι, βγήκαν από το σκοτάδι των κελιών τους κι αξίωσαν το αυτονόητο δικαίωμά τους, με το μοναδικό όλο που έχουν στα χέρια τους. Την εξέγερση. Μπορεί μορφή να στάθηκε ο ξυλοδαρμός του Δημητράκη και όλοι οι κρατούμενοι να δέλωσαν την αλληλεγγύη τους, όμως δεν παύει το γεγονός αυτό να αποτελεί την κορυφή του αγρόβουνου των προβλημάτων. Ήταν η σπύδα που άναψε τη φωτιά.

Οι φυλακές είναι τα σύγχρονα κολαστήρια που κρηομοποιεί το κράτος για να σταβάζει κατά κύριο λόγο όσους δεν συμφωνούν ή παραβαίνουν τα ιερά και τα όσια του κόσμου της εξουσίας. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε πως ολόκληρο το νομικό σύστημα έχει ζευδαύρα ταξικά χαρακτηριστικά, με τα 2/3 του ποινικού κώδικα να αναφέρονται σε "εγκλήματα" κατά της ιδιοκτησίας και τη συντηματική πλειοψηφία των φυλακισμένων και των οικογενειών τους να ζουν πολύ κάτω από το όριο της φτώχειας. Όσο λοιπόν δεν κυρώνει στον αστροναυτικό κόσμο των εμπροφυλάκων και της κατανώσεως, όσο δεν βολέφονται στο ρόλο του πεπίνου κι αβούλου υπηκόου, η δημοκρατία τους επωλάσσει μια θέση στα σύγχρονα κότεργά της. Εκεί όπου οι εξειτελισμοί κι οι υπεριστώσεις, οι ξυλοδαρμοί και τα βασανιστήρια, η σκληρή απομόνωση κι η κατάλυση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας έχουν τον πρώτο λόγο.

Μεγάλο κομμάτι του ποινικού κώδικα δικαδικούν πλέον κι οι διατάξεις για την "καταπολέμηση της τρομοκρατίας". Ο ορισμός της "τρομοκρατίας" και του "τρομοκράτη" συνεκώς διατηρείται συμπεριλαμβανόμενος ολοένα και περισσότερο πρακτικές πολιτικές δραστηριότητες, από την απλή διαμαρτυρία μέχρι την έμμεση εναντίωση σε κλαποκρατία κι εξουσιαστικά σύμβολα και θεορούς, καθώς αγά - αγά τείνει να συμπεριλάβει κάθε μορφή πολιτικής έκφρασης που δε κυράει στα όρια της δημοκρατίας. Δεν είναι άλλωστε συνηματικό το φαινόμενο της αβροής φυλακιστικής διαδελωπίας κι αγωνιστών, αναρχικών κι αντιξουσιαστών την τελευταία περίοδο, με βραχυτάτες ποινές, οι οποίοι διαδελωπών και φυλακιστήσαν για την πολιτική τους δράση.

Μετά την κατάληψη των εξεγέρσεων στις φυλακές ενδεικτική ήταν η στάση των δεσποφυλάκων, οι οποίοι έκαναν πάρεσ σπαρτές από τους διοικητικούς και πολιτικούς προϊσταμένους τους, μαζί με το ξίλο, τις μεταγωγές και τις παιδαγωγικές ποινές επέβαλλαν σε καθυστώες απομόνωσης τους αναρχικούς συνηρόρους που κρηοστάσαν στις εξεγέρσεις. Η διαφορά τους από τους άλλους κρατούμενους δεν είναι ο βαθμός σπινδελιστικής τους. Αλλωστε η πραγματικότητα της φυλακής δεν αφήνει περιθώρια σε κανέναν να μπειν απέναντι κι αντίσπός. Οπτε η πολιτικότητα των υποδωσών τους. Η διαφορά βρίσκεται στο ότι δεν είναι πολιτικά και κοινωνικά "οργανωμένοι", έχουν και μπορούν να έχουν φωνή προς τον "έξω" κόσμο, σε αντίθεση με την συστηριατική πλειοψηφία των κρατούμενων που παραμένουν στη σιωπή και το μοικωπίδιο του κοινωνικού ενθροφρόντου.

Εκατοντάδες σπιντροφοι ανά την Ελλάδα βγήκαν στους δρόμους, πραγματοποιήσαν δυναμικές ενίσπες αλληλεγγύης, μεροφυλικές παρεμβάσεις, προράματα κερώνων, κλεψήματα δρόμων, πορείες στις πόλεις και στις φυλακές ώστε να αναδείξουν τον αγώνα των κρατούμενων στο σύνολό τους, να εκφρόσουν έμμεραση την αλληλεγγύη τους και να δώσουν το μήνμα πως όσους ανθρώπους αγνίζονται για την αξιοπρέπεια, την ελευθερία -τη δική τους και των άλλων- από ένα κλαποκρατικό και εξουσιαστικό σύστημα, δε θα είναι απή μόνος του. Ότι όσο δε διαμορφώνεται οι συνθήκες για να είμαστε όλοι ελευθεροί, δεν είναι κανείς.



Μαλανδρίνο

Εξέγερση πραγματοποιείται στις φυλακές νότιας Αχαΐας στο Μαλανδρίνο. Σύντομα όλες οι πτέρυγες παρών στο όλογο των κρατούμενων, οι οποίοι έχουν αφήσει στις παρυτές εξουλιόμενοι με αντιπαθή σπασίμο κι έχουν ενόσει αυτούς. Οι κρατούμενοι συντάσαν και παραδίδουν στη διοίκηση τα αιτήματά τους. Σύντομα εξέγερσης πραγματοποιούνται σε όλες σχεδόν τις φυλακές της χώρας. Η φυλακή κρηομύει στις κότες φθορές στην Ολυγία των κληρονομών γυλάκων.

Κοροδολλάς

Οι περίπου 300 κρατούμενοι της 7ης πτέρυγας των φυλακών Ερυθρούλου Γουακωνίου, είναι σπιντροφοί και σπασί το ξίλο της φυλακής. Αναλυθεί κι η 7η πτέρυγα και οι κρατούμενοι κρηομύει πως το κρηομύει με σπασί να το κρηομύει. Οι υπηροί κρηομύει δυνάμει των μετ κρηομύει κρηομύει κρηομύει και κρηομύει στα φυλακή των 290 κρηομύει.

Διαβιτά

Στη Διαβιτά Θεσσαλονίκης περίπου 200 κρατούμενοι κρηομύει σε σπασί κρηομύει κι κρηομύει να κρηομύει στα κελιά τους, έτσι και οι σπιντροφοί στους διαδελωπών της φυλακής. Σπιντροφοί κρηομύει δυνάμει κρηομύει στα φυλακή και κρηομύει την κρηομύει.

Αγ. Στέφανος (Πάτρα)

Στη κρηομύει φυλακή του Αγ. Στέφανου 170 κρηομύει της 7ης πτέρυγας κρηομύει να κρηομύει στα κελιά τους και να κρηομύει στο σπασίμο. Οι 100 κρηομύει κρηομύει κρηομύει, κρηομύει τη φθορές, όμως το σπασίμο κρηομύει και πύλο κρηομύει. Η εξέγερση κρηομύει και 700 κρατούμενοι βραχυτάτες μέχρι αγρή το βραχυτάτες κρηομύει, μέχρι τη δική κρηομύει κρηομύει κρηομύει με μετ.

Κέρκυρα

270 κρατούμενοι κρηομύει από το σπασίμο και κρηομύει να κρηομύει στα κελιά τους. Τελικά με κρηομύει την κρηομύει Κέρκυρας, κρηομύει τα μετ κρηομύει κρηομύει κρηομύει κρηομύει - δυνάμει.

Τρίκαλα

Μέχρι αγρή το βραχυτάτες κρηομύει εξή από τα κελιά τους 200 κρηομύει κρηομύει των φυλακών σε ξίλο. Η αλληλεγγύη στην εξέγερση στο Μαλανδρίνο κρηομύει και στις φυλακές αλληλεγγύη της χώρας. Σπιντροφοί κρηομύει των δυνάμει κρηομύει γρηο από τη φυλακή, και κελιά κρηομύει και κρηομύει την εξέγερση.

Λάρισα

270 κρατούμενοι των δικαστικών φυλακών Λάρισας κρηομύει σε κρηομύει στα κελιά τους και να κρηομύει στα βραχυτάτες σπασίμο. Στις διαμαρτυρίες με τη διοίκηση της φυλακής και με την κρηομύει δυνάμει στα κρηομύει τα αιτήματα των εξέγερτων των Μαλανδρίνου.

Χανιά

Η έντονη διαμαρτυρία για τις συνθήκες κράτησης στη φυλακή των Χανίων κρηομύει κρηομύει από 100 κρατούμενους σε σπασί από το σπασίμο.

Αλικαρνασός (Πρέκιλο Κρήτης)

Πέριπου 400 κρατούμενοι κρηομύει να κρηομύει στα κελιά τους και να κρηομύει στα κελιά τους. Παραδίδεται στη διοίκηση της φυλακής υπήνωμα με τα αιτήματα της κρηομύει. Οι εγκλωμύει έχουν κρηομύει σε κρηομύει κρηομύει του κρηομύει και κρηομύει στα κρηομύει των φυλακών.

Κομοτηνή

200 εγκλωμύει των φυλακών Κομοτηνής κρηομύει να κρηομύει στα κελιά τους.

Βασιλείο

Πέριπου 100 κρατούμενοι Γουακωνίου κι κρηομύει να κρηομύει στα κελιά τους. Ήταν κρηομύει κρηομύει κρηομύει.

Βόλος

60 από τους συνολικά 177 κρατούμενους στη φυλακή κρηομύει κρηομύει Βόλου κρηομύει με κρηομύει στα κελιά τους. Η κρηομύει κρηομύει κρηομύει με τους κρατούμενους να κρηομύει κρηομύει και να κρηομύει κρηομύει στα κρηομύει. Ταυ της κρηομύει κρηομύει από τις κρηομύει κρηομύει της κρηομύει, η κρηομύει κρηομύει κρηομύει από το βραχυτάτες.

ΗΛΙΘΙΟΙ ΔΗΜΙΟΙ ΣΑΣ ΕΠΙΦΥΛΑΣΣΟΥΜΕ



Έχουμε αναφερθεί παλαιότερα (τεύχος 8-9) στο μεγαλεπίβολο σχέδιο χάραξης του προαστιακού σιδηρόδρομου. Ένα δρομολόγιο γραμμών που στοχεύει στην ένωση όλων των δυτικών περιοχών της Αθήνας (Ξεκανώντας από το Μενίδι και καταλήγοντας στον Πειραιά) έρχεται να προστεθεί στο ήδη υπάρχον δίκτυο. Η εξαγγελία του έργου αναφέρεται πλέον στον σχεδιασμό και την περαιτέρω επέκτασή του μέχρι την Κόρινθο, το Κιάτο, την Οινόη και τη Θάβα.

Το έργο είχε εξαγγελθεί ως απαραίτητο για την ομαλή υλοποίηση των

ΤΟ ΑΚΕΦΑΛΟ ΜΕΛΛΟΝ

ολυμπιακών αγώνων. Η επιτάχυνση των εργασιών έγινε ανάμεσα σε προσφυγές κατά του έργου από επιτροπές πολιτών, φορείς μέχρι κι από τον τότε δήμαρχο Αθηναίων Δ. Αβραμόπουλο με ενστάσεις για τις επιπτώσεις στον περιβαλλοντικό και πολεοδομικό ιστό της πόλης. Παρά την κατακραυγή,

ΠΟΥ ΧΑΡΙΣΑΤΕ ΣΤΑ ΔΕΝΤΡΑ



ο εισιτητής του ΣτΕ ζητά να απορριφθούν οι προσφυγές θεωρώντας πως επιτρέπονται "σε εξαιρετικές περιπτώσεις", όπως οι ολυμπιακοί αγώνες, οι επεμβάσεις στο περιβάλλον. Παρ' όλα αυτά, το ΣτΕ δεν μπορεί παρά να κάνει δεκτή την προσφυγή και να φρενάρει το έργο για το τμήμα Αγ. Ανάργυροι - Αθήνα.

Σήμερα, 6 χρόνια μετά την πρώτη εξαγγελία του, είμαστε πλέον αντιμέτωποι με την υλοποίηση του σχεδίου, η οποία πραγματοποιεί τα πιο ζοφερά σενάρια. Η περίφημη υπογειοποίηση έχει παραπεμφθεί στις καλένδες για να οδηγηθούμε στο σημερινό εκτρισματικό τείχος που χωρίζει τις περιοχές στα δύο. Απαλλοτριωμένα σπίτια, κομμένα δέντρα, παραπέρα τσιμεντοποίηση της περιοχής, είναι η εικόνα που αφήνουν τα έργα στο πέρασμά τους. Ταυτόχρονα, σαν κερασάκι στην τούρτα, επικρέμεται συνεχώς η απειλή για αφανισμό του πευκώνα προκειμένου να μετατραπεί σε έναν υπερσύγχρονο (sic) σταθμό από μπετόν. Όλα αυτά προστίθενται στην εγκατάλειψη του σχεδίου για ηλεκτροκίνητα βαγόνια και τη χρήση βενζινοκίνητων μηχανών οι οποίες δεν θα επιβαρύνουν το περιβάλλον σύμφωνα με την δήλωση του τότε αρμόδιου υπουργού συγκοινωνιών Χ. Βερελή. Ακροβασίες ενός πολιτικού άρχοντα προκειμένου να δικαιολογηθούν τα αδικαιολόγητα αφού η ατμοσφαιρική ρύπανση στις περιοχές θα αυξηθεί έτσι κι αλλιώς λόγω της αυξημένης κίνησης αυτοκινήτων καθώς και των μοτοποδημάτων που θα δημιουργούνται από την συνεχή διακοπή της κυκλοφορίας εξαιτίας της συνεχούς διέλευσης σιμών. Εξ' άλλου ποιος μπορεί να ποτέψει πως υπάρχουν ντιζελομηχανές που δεν επιβαρύνουν το περιβάλλον;

Εν τέλει, πρόκειται για ένα έργο που το έχουμε ξαναδεί. Οι ίδιοι που δεσμεύονται για την αποσυμφόρηση και μεταφορά της κωμωδίας των Λιουσίων, είναι αυτοί που υπόσχονται την προσωρινότητα της υποβάθμισης των ζωνών μας. Οι υπέργειες γραμμές, οι ντιζελομηχανές και το τείχος της "ανάπτυξης" ήρθαν για να μείνουν. Καμιά υπόσχεση για μελλοντική υπογειοποίηση ή για λιγότερη ρύπανση δεν πειθεί ακόμα και τον πιο οφελή.

Πόσες θυσίες αρκούν στο όνομα της ανάπτυξης;
 Πόσα σωματίδια μπορεί να καλύπτει το θόρυβο των εκοκαφών
 που ισοπεδώνουν τα δέντρα στις γειτονιές μας;
 Πόσο φελά πρέπει να κοπάζει κανείς για να αντικρίσει την άλλη πλευρά μας πόλης;
 Πόσα ακόμα σπίτια κρεμάζονται να γκρεμιστούν για να περάσει από πάνω τους
 μία ακόμη σιδηροδρομική γραμμή;
 Πόσοι ακόμα κάτοικοι θ' αναγκαστούν να μεταναστεύσουν σε μια πιο ήσυχη μεριά της
 πόλης;
 Πόση αλαζονεία κυρά στις περιβαλλοντικές ευαισθησίες των τοπικών αρχόντων;
 Πόσο θράσος κρεμάζεται για να μετατεθεί το πιο καταστροφικό μέρος ενός δημόσιου
 έργου μετά τις δημοτικές και νομαρσιακές εκλογές;
 Πόσο ακόμα οι γειτονιές μας θα θεωρούνται από την εξουσία πρόσφορες
 για την υποβάθμιση των συνθηκών ζωής των κατοίκων τους;
 Πώς μπορούμε να μην εξοργιζόμαστε αυτές τις μέρες;

Αυτές τις μέρες, στην περιοχή των Αγίων Αναργύρων εξελίσσεται το κυριότερο μέρος του έργου της "διάλυσης των γραμμών" για τη διέλευση του προστασιακού. Δεν πρόκειται ούτε για ένα "έργο πνοής", ούτε για το "τρένο της ανάπτυξης", ούτε για μία "ευκαιρία ανάπτυξης που δεν πρέπει να χαθεί". Πίσω από τις ρητορείες και τα προσχήματα της εξουσίας προβάλλουν οι ασκήσεις επιβολής ακόμα κερτότερων όρων διαβίωσης στις γειτονιές μας. Διακόσια απαλλοτριωμένα και γκρεμισμένα σπίτια, τριακόσια ξεριζωμένα δέντρα, δεκάδες πλατείες σπαρακτωμένες, ένα πανύψηλο τεύχος σε μήκος πολλών χιλιομέτρων να περιφράσσει την πόλη, τοπικοί δρόμοι κατεστραμμένοι, μεγαλύτερη ροή νηζελοειδώντων τρένων, μεγαλύτερη εκπομπή ρύπων στην περιοχή. Και μέσα σε όλα αυτά, το άλσος του "Πεικώνα" να απειλείται να μετατραπεί σε έναν σιδηρόφρακτο σταθμό από μπτόν ...

Αυτή είναι η "ανάπτυξη" που μας επιφυλάσσουν οι κυρίαρχοι. Μια "ανάπτυξη" που υπόκειται σταδιακά υπογεγοποίηση των γραμμών σε κάποια χρόνια και -στην καλύτερη περίπτωση- προσφέρει δέντρωμα στο ταμεντένο υπέδαφος που θα δημιουργηθεί πάνω από τις γραμμές. Μια ανάπτυξη που υπόκειται ευκολία στις μετακινήσεις των κατοίκων και στην ουσία προσφέρει ευκολία στις μετακινήσεις εργαζομένων και εργατικού δυναμικού. Μια ανάπτυξη που ορθώνει δύο πανύψηλα ταμεντένα τεύχη και διαμορφώνει ένα ιδιότυπο φράγμα στην καθημερινότητα της πόλης. Μια ανάπτυξη που θέλει να νεκρώσει τον "Πεικώνα" και να ηλιώσει τα δέντρα του για να προσφέρει αμεσότερη πρόσβαση σε έναν μελλοντικό σταθμό. Μια ανάπτυξη που τελικά αποτελεί όχι μόνο πρόκληση αλλά και κυρίαρχο ιδεολόγημα έτσι ώστε να νομομοποιούνται τα μεγαλύτερα εγκλήματα απέναντι στους όρους ζωής των ήδη υποβαθμισμένων γειτονιών μας, απέναντι στην ίδια τελικά τη ζωή των κατοίκων.

Και ποιοι είναι αυτοί που τελικά θα μείνουν κερδισμένοι από τα "έργα της ανάπτυξης" αν όχι οι κατασκευαστικές εταιρείες και οι εργολάβοι, οι μόνοι που εισπράττουν τα αποθέματα των δημόσιων ταμείων στις μέρες μας δίχως καμία αντίρρηση και κανέναν περιορισμό; Ποιοι είναι αυτοί που τριβούν τα χέρια τους με το "τρένο της ανάπτυξης", αν όχι τα κάθε λογής αφεντικά, που χαμογελούν με τη μείωση του χρόνου των μετακινήσεων και την ταυτόχρονη αύξηση του "παραγωγικού" χρόνου, χαμογελούν με την ολοένα ευκολότερη και συντομότερη πρόσβαση στα εμπορικά τους κέντρα, χαμογελούν για την ολοένα και μεγαλύτερη λεηλασία εργατών και μισθωτών; Ποιοι είναι αυτοί που διευθετούν με τον "νέο συγκοινωνιακό χάρτη" την οριστική πολεοδομική αναμόρφωση της Αττικής σε ζώνες εργασίας, ζώνες κατανάλωσης, ζώνες διασκέδασης, ζώνες κατοικίας, εξασφαλίζοντας με αυτόν τον τρόπο την καρποταξική απομύωση κλιμάκων φτωχοδιαβάλλων και μελλοντικών "αποβροσμάτων"; Ποιοι διευθετούν αυτήν την πολεοδομική καταστολή εξασφαλίζοντας έτσι τη μέγιστη κοινωνική ειρήνη, αν όχι τη κρατική επιτελεία; Ποιοι είναι αυτοί που εφαρμόζουν αυτές τις κρατικές αποφάσεις στις γειτονιές μας και εκπονώνουν κάθε ψήγμα κοινωνικής διασάρευσης, αν όχι οι δήμαρχοι και τα δημοτικά συμβούλια; Ποιοι είναι αυτοί που θεωρούν τον προστασιακό ως μία ακόμη ευκαιρία ανάπτυξης των γειτονιών μας, ξεχνώντας ότι την ίδια ανάλαση υπόκεινται και στην περίοδο των αλυμπακίων αγώνων και εννοότητας φυσικά την ισοπέδωση κάθε ίσους πράσινο; Ποιοι είναι αυτοί που αντλούν την κοινωνική συνείδηση από αυτούς τους κρατικούς σχεδιασμούς, αν όχι οι τοπικοί άρχοντες;

Δεν κυρώνει αμφιβολίες για το τι σημαίνει "ανάπτυξη" στις γειτονιές μας, δεν κυρώνει αμφιβολίες για την ολοένα και μεγαλύτερη υποβάθμιση τους από την εξουσία. Ήδη λίγους μήνες νωρίτερα, οι εργάτες του εργοστασίου της "Sex Farm" στο Ίλιον και της "Petit" στο Περιστέρι, έμειναν στο όνομα της αποβιομηκάνωσης και της ασήμισης για το αφεντικό λειτουργίας των εργοστασίων τους. Ήδη λίγους μήνες νωρίτερα, κλιμάκος τόνο





ληματοδόσεις έρχονται να προστεθούν στην κωμητερή των Άνω Λυσιών επιβαρύνοντας τις συνθήκες ζωής των κατοίκων όλων των τμημάτων περσιών. Ήδη μέσα σε διάστημα λίγων χρόνων κατάφεραν να γεμίσουν τις γειτονίες μας με αμέτρητες κεραιές κινητής τηλεφωνίας κολάπτοντας την καθαριότητα λειτουργία τους με ηλεκτρικές θερμαινόμενες και διαφημιστικές επιγραφές. Όλες αυτές οι επιλογές του κράτους και των αφεντικών δεν είναι καθόλου τυχαίες. Απορρέουν από τις αποφάσεις τους για μεγαλύτερη και ανελέητη εκμετάλλευση των υπακόων, απορρέουν από τις αποφάσεις τους για την υποβάθμιση των όρων διαβίωσης στις γειτονίες μας και υποδεικνύουν τελικά την αναζήτηση που δείχνει η κυριαρχία στην ίδια τη ζωή των κατοίκων των γειτονιών μας.

Κι αν οι επιλογές της "κεντρικής εξουσίας" ίσως να φαντάζουν απόμακρες ή εκθρακτές, η τοπική αυτοδιοίκηση είναι αυτή που έρχεται να τις επικυρώσει και τελικά να τις εφαρμόσει. Νομάρχες, δήμαρχοι, δημοτικοί σύμβουλοι, υποψήφιοι με κομματικό χρίσμα και υποψήφιοι "αντάρτες", όλοι τους επώνυμοι και γνωστοί στις γειτονίες μας, έρχονται να προωποποιήσουν τις επιβόλες της κεντρικής εξουσίας, να εγγυηθούν για το "καλό του τόπου", εξοβελίζοντας την όποια κοινωνική δυσανεμία, στο όνομα της "προόδου". Η υλοποίηση του έργου του προαστιακού, ενός έργου που αφορά τοπικές κοινωνίες, δε θα μπορούσε να μην αγγίξει την τοπική αυτοδιοίκηση των Άγιων Αναργύρων. Από το 2003 που ξεκίνησαν τα "έργα", οι τοπικοί άρχοντες αρνούσαν τις ευθύνες τους για την επίγεια διέλευση του προαστιακού μεταθέτοντας το βάρος των ευθυνών στην κεντρική διοίκηση. Παράλληλα έπρατταν τα μέγιστα έτσι ώστε να πείσουν τους κατοίκους για την προωποπότητα της επίγειας διέλευσης στο όνομα των ολυμπιακών αγώνων. Σήμερα, οι ίδιοι τοπικοί άρχοντες, δίως κανένα πρόσχημα εγκρίνουν και συμβάλλουν στην αποπεράτωση των έργων, εγκρίνουν και συμβάλλουν στην κατασκευή του τεύχους και στην ισοπέδωση του παράλευρου στις γραμμές πρασίνου, εγκρίνουν και συμβάλλουν στην καταστροφή του πευκώνα, υποσκόμμενοι αναπλάσεις και σπορά εκατοντάδων κυβικών μέτρων τοιμήντου.

Τα κόμματα και οι φορείς της αριστεράς, συμμετάχοι στον στίβο των δημοτικών εκλογών και στις συσκέψεις των δημοτικών συμβουλίων, δεν κατάρβωσαν να συσπειρώσουν γύρω τους τις λίγες -ούτως ή άλλως- φωνές διαμαρτυρίας των κατοίκων. Άλλωστε οι διαδικασίες αυτών των αριστερών κομμάτων για περισσότερους ελεύθερους δημόσιους χώρους, πάρκα και πράσινα, φαντάζουν περισσότερο ως παροδικά πυροτεχνήματα που στοχεύουν στην οικειοποίηση της όποιας κοινωνικής αγανάκτησης στο πεδίο των μετώπων και των εκλογικών αναμετρήσεων. Δεν είναι τυχαίο ότι αυτά τα κόμματα και οι φορείς της αριστεράς όσες φορές έχουν ασχοληθεί με τέτοιου είδους ζητήματα, κρατούν μακριά από την κριτική τους τις δομές αυτού του πολιτισμού που παράγουν την καθημερινή λεηλασία των ανθράκων και της φύσης. Έτσι, μένουν όλοι ικανοποιημένοι: και η "καπιταλιστική μηχανή" και το αφηρημένο κοινωνικό συμφέρον.

Οι τοπικές ενώσεις κατοίκων, δεν κατάφεραν έως τώρα να συγκροτήσουν έναν αδιάλλακτο πόλο αντίστασης ή μια δυναμική πρόταση αγώνα στις γειτονίες μας. Αντίθετα εξαντλήθηκαν σε νομικές διαδικασίες και διαρκείς προσφυγές στο συμβούλιο της επικρατείας με στόχο την διακοπή των έργων και την υπογεγοποίηση των γραμμών. Νομιμοποιώντας έτσι τους αμρόθιους θεσμούς ως διαχειριστές του "έργου", ανοίγοντας διάδλους επικεντρωμένες για συμβιβαστικές λύσεις και υποχωρήσεις στα πλαίσια του "εμφυέου", εξοριζόντας με αυτόν τον τρόπο την ίδια την έννοια και την πράξη της αντίστασης και διαμορφώνοντας τα όριά της.

Λιτές τις ημέρες, που οι εκκαταρίες του έργου για τη "δύνοξη των γραμμών" του προαστιακού κατευθύνονται στο πάρκο του πευκώνα, ισοπεδώνοντας παράλληλα εκατοντάδες δέντρα που βρίσκονται στο πλάι των γραμμών και αφένοντας στη θέση τους ένα πανύψηλο τείχος, κρείζεται να δείξουμε έμπρακτα την αντίστασή μας στην αδιαλλαξία των κυρίαρχων. Να αφήσουμε τη μοιρολατρία και την αδιαφορία για τα εγκλήματα που πράττει η εξουσία στις γειτονίες μας κάτω να υπολογίζει κανένα περιβαλλοντικό κόστος και να αντιτάξουμε την συλλογική άρνησή μας σε κάθε απόπειρα αφάνισμο των δέντρων του πευκώνα. Μακριά από κάθε διαμεσολαβητικό και συναντητικό μηχανισμό, μακριά από κόμματα, ΜΜΕ, δημάρχους και τοπικούς άρχοντες, να δυναμώσουμε διαδικασίες αγώνα κυρίως ιεραρχίες και διαχωρισμούς. Εμποδίζοντας και σαμποτάροντας τα σχέδια της λεηλασίας των γειτονιών μας, οικειοποιώντας τους δημόσιους χώρους. Προτάσσοντας τη ρίζη με τον πολιτισμό της εξουσίας.

**ΕΝΩΠΤΙΑ ΣΤΟΝ ΣΦΟΝΙΣΜΟ ΤΩΝ ΔΕΝΤΡΩΝ ΤΟΥ ΠΕΥΚΩΝΟΥ
ΑΓΙΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ.**

ΕΝΩΠΤΙΑ ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΗΣ "ΑΝΩΠΤΥΞΗΣ".

**ΕΡΤΟΛΑΒΟΙ, ΔΗΜΑΡΧΟΙ, ΝΟΜΑΡΧΕΣ, ΜΠΥΤΣΟΙ (ΔΗΜΟΤΙΚΟΙ
ΚΑΙ ΜΗ), ΘΑ ΜΑΣ ΒΡΟΥΝ ΜΠΡΟΣΤΟ ΤΟΥΣ.**



Χωροταξία

για τη χωματερή των Άνω Λιοσίων που φεύγει μένοντας

ΤΩΝ ΣΚΟΥΠΙΔΙΩΝ

"είναι δυνατή η εγκατάσταση και η λειτουργία βασικού έργου υποδομής, μέσα σε προστατευόμενο όρος, ακόμη και ζώνη απόλυτου προστασίας, εάν το έργο αυτό προβλέπεται από στρατηγικού επιπέδου χωροταξικό σχεδιασμό και είναι απόλυτα απαραίτητο για τη λειτουργία του αστικού συγκροτήματος, την προστασία της δημόσιας υγείας και τη διασφάλιση στοιχειώδους επιπέδου ποιότητας ζωής των κατοίκων..."
απόφαση του Ε τμήματος του συμβουλίου επικρατείας στις 29/3 αναφορικά με την επέκταση της χωματερής Άνω Λιοσίων

"είμαστε ευτυχείς που σήμερα ξεπληρώνουμε το παλιό χρέος της πολιτείας προς τους κατοίκους της αττικής και ιδίως προς τους κατοίκους των γενοτικών δήμων του Θριάσιου και της Δυτικής Αττικής: τη σταδιακή μετατροπή της χωματερής -ενός τόπου όπου για δεκαετίες θύμιζε εποχές μιζέριας, εποχές ανάπτυξης χωρίς σεβασμό στη φύση, σε σύγχρονο πάρκο περιβαλλοντικής ευαισθητοποίησης- σε χώρο πρασίνου, με τη λειτουργία εργοστασίου ανακύκλωσης. Ενός έργου που σέβεται την περιοχή, τους πολίτες που το φιλοξενούν, άρχισε να γίνεται πραγματικότητα."

Πρόκοπας Παυλόπουλος υπουργός εσωτερικών τέλη Μάη στα (νισοτά) εγκαίνια του εργοστασίου ανακύκλωσης

Την ίδια στιγμή που το κράτος αποφασίζει όχι μόνο τη συνέχιση αλλά και την επέκταση χωροταξικά και χρονικά της λειτουργίας της χωματερής, οι διακριτές των αρμοδίων υπουργών για μετατροπή του χώρου σε "πάρκο περιβαλλοντικής ευαισθητοποίησης" μπορούν να προκαλέσουν μόνο οργή. Αυτή εξάλλου είναι για δεκαετίες η κρατική αντιμετώπιση του τόπου και των κατοίκων του Θριάσιου και των δυτικών γενοτικών: λεπλάσια και εμπαιγμός σε αγασθή εναλλαγή...

Το Ε τμήμα του Συμβουλίου της Επικρατείας (29/3/07) απέρριψε την αίτηση του Δήμου Άνω Λιοσίων και των κατοίκων για την ακύρωση της κατασκευής του νέου "κουτάρου" χωματερής στη Φυλιά. Ο νέος ΧΥΤΑ (χώρος υγειονομικής ταφής απορριμμάτων, όπως καλλωπιστικά τον ονομάζουν) είναι ουσιαστικά η πρόεκταση της παλιάς χωματερής σε μια τοποθεσία που -όπως και οι κρατικοί ειδικοί ομολογούν- ο χρόνος ζωής του, δεν μπορεί να ξεπεράσει τα 3 χρόνια.

Η απόφαση επικαλείται "λόγους δημόσιου συμφέροντος και δημόσιας υγείας" των κατοίκων του λεκανοπεδίου, φανερώνοντας το πόσο απαξιωτικά αντιλαμβάνεται η εξουσία τις δυτικές γενοτικές και τους κατοίκους τους. Από τον Πειραιά, την Ελευσίνα μέχρι τα Άνω Λιόσια, είναι πεταμένο οτιδήποτε οκληρό και ρυπογόνο χρειάζεται αυτός ο πολιτισμός για να συνεχίσει να αναπτύσσεται παράγοντας σκουπίδια. Και μαζί με αυτά, πεταμένοι είναι κι αυτοί που η "μοίρα" τους γράφεται από τις εξουσιαστικές επιλογές: ακόμα μεγαλύτερη υποβάθμιση και απαξίωση της ζωής τους. Οι λόγοι "δημόσιου συμφέροντος και υγείας" δεν ιακύνουν, δεν μπορούν να ιακύνουν για αυτούς που ιστορικά και χωροταξικά είναι υποχρεωμένοι να "υπομένουν" τις όποιες επιβολές και επιλογές του συστήματος. Ακόμα κι οι έρευνες που έκανε το πανεπιστήμιο Αθηνών, καταγράφοντας ξεκρόβαρο το βαθμό μόλυνσης του αέρα, των υπόγειων υδάτων και του εδάφους με διοξίνες και βαρέα μέταλλα, προσπεράστηκε ως ένα φυσικό επακόλουθο, μια φυσική κατάσταση για ένα χώρο που φιλοξενεί εδώ και τρεις γενιές κάθε είδους απόβλητα. Οι έρευνες "ελήφθησαν υπόψη" του δικαστηρίου αλλά δεν επηρέασαν την απόφαση. Άς μην ξεγελάμαστε: οι "περιβαλλοντικές ευαισθησίες" της εξουσίας υπάρχουν μόνο αν εξυπηρετούνται τα κυριαρχικά συμφέροντα...

Από την άλλη, οι τοπικές αρχές κι οι κομματάρχες, αφού έδειξαν το "ακατάβλητο αγωνιστικό τους προφίλ", εξαργυρώνοντας το στις δημοτικές εκλογές, κατάφεραν να εκπονώσουν τις δυναμικές και αντισυναινετικές διαθέσεις και κινήσεις, οι οποίες είχαν εκδηλωθεί κατά τη διάρκεια των προσηνών κινητοποιήσεων και συγκρούσεων. Ουσιαστικά οδήγησαν τις κινητοποιήσεις σε παρακμή, καλλιεργώντας την αυταπάτη ότι "το δίκιο μας θα βρεθεί" μέσα από θεσμικές και νομικές προφυγές, τραβώντας τους κατοίκους από το δρόμο.

Οι αυταπάτες τελειώνουν, όπως και πρέπει να τελειώσει η ηττοπάθεια. Ενάντια στην αυξανόμενη απαξίωση των γενοτικών μας, ο μόνος δρόμος που μένει είναι η κοινωνική αδιαλλαξία.

ΟΙ ΜΗΧΑΝΕΣ ΤΗΣ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑΣ

*
ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΑΙΝΙΑΣ

“ΣΤΗ ΦΩΛΙΑ ΤΟΥ ΚΟΥΚΟΥ” ΣΤΟΝ ΘΕΡΖΙΤΗ

“Εξακολουθώ να είμαι πολύ περισσότερο τρομαγμένος από την αδιόρατη δύναμη στα μάτια των συναδέλφων μου ψυχιάτρων παρά από τον ανίσχυρο φόβο στα μάτια των ασθενών τους.”

R.D. LANG (αντι-ψυχίατρος)

Δε θα μπορούσε κανείς να συνοψίσει με καλύτερο τρόπο τη λειτουργία ενός θεσμού - μηχανισμού, όπως η ψυχιατρική, από έναν ψυχίατρο που έστω και αν διαφοροποιήθηκε από τις παγιωμένες κατασκευαστικές πρακτικές της επιστήμης του, υπηρέτησε τον κόσμο της.

Η ψυχιατρική επιστήμη λοιπόν, δε θα μπορούσε να ιδωθεί μ' ένα διαφορετικό πρίσμα, από αυτό ενός κανονιστικού πλαισίου που στόχο έχει να κατηγοριοποιήσει, να ταξινομήσει και αν χρειαστεί να “θεραπεύσει” συμπεριφορές και καταστάσεις που θεωρούνται “μη αποδεκτές” από την εκάστοτε κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα. Η πραγματικότητα αυτή καθορίζει κάθε φορά το τι είναι “κανονικό” και τι όχι αλλά και το πως πρέπει να αντιμετωπιστεί το “μη κανονικό”. Έτσι ακόμη και σήμερα θεωρείται απόλυτα “φυσιολογικό” ή έστω αποδεκτό (μέσα στα πλαίσια ενός “δημοκρατικού σεβασμού” στον πλουραλισμό αισθήσεων για το σύστημα ιδεών) το να πιστεύει κανείς στο θεό και το διάβολο, στις “θεματογραφές” σκληροπυρηνικές εικόνες και τα “ακονήματα αγίων”, στο ότι ο αστερισμός του Τοζότι θα επηρεάσει τη διάθεσή του την επόμενη βδομάδα ή ακόμη ότι η “φυλή των ελλάνων” κατάγεται από κάποιον ανώτερο εξωγήινο πολιτισμό.

Αντιθέτως το να παραμένει κάποιος αμίλητος για ώρες κυρίως την παρακμή πρόθεση να επικοινωνήσει με το περιβάλλον του, θεωρείται σοβαρή ένδειξη νευρωτικής ή ψυχωτικής διαταραχής που χρήζει επείγουσας ψυχιατρικής “φροντίδας”, με τη συνδρομή μάλιστα πολλές φορές (όταν η “ακατανόητη” συμπεριφορά συνεχίζεται) του αρμόδιου εισαγγελέα και του τοπικού αστυνομικού τμήματος.

Η “κανονικότητα” λοιπόν αυτή και οι “παραεκκλίσεις” της, τις οποίες καλείται να θεραπεύσει η ψυχιατρική καθορίζονται κάθε φορά από αυτό που ο κυρίαρχος πολιτισμός θεωρεί “φυσιολογικό” ή μη, διαταραχή ή οραλότητα.



Στο πέρασμα των δύο τελευταίων αιώνων, όπου και συγκροτήθηκε η επιστήμη της ψυχιατρικής, η σύνδεσή της με καθιερωτικές πρακτικές και αντιλήψεις, έχει να επιδείξει πολλά και ενδιαφέροντα παραδείγματα. Στη σταλινική Ρωσία πολλοί αντιφρονούντες χαρακτηρίζονταν ψυχωτικοί και οδηγούνταν προς “αναμόρφωση” σε ανάλογα ιδρύματα. Χαρακτηριστική είναι επίσης η επικήρση γενοκτονίας των “ψυχικά ασθενών” και των “διανοητικά υστερούντων” στη ναζιστική Γερμανία.

Αλλά και κλιμάδες είναι τα παραδείγματα ανθρώπων της “φωτεινής δημοκρατίας” οι οποίοι βρέθηκαν εγκλωπισμένοι κυρίως τη θέλησή τους, λοβοτομήθηκαν, υπέστησαν ηλεκτροσόκ, έγιναν ζωντανά πειραματόζωα σε φαρμακευτικές αγωγές. Άνθρωποι, “ψυχικά ασθενείς”, όπως οι ήρωες της κινηματογραφικής “φωλιάς του κούκου”. Μπορεί αυτά να θεωρούνται από την τρέχουσα επιστημονική ρητορεία ακρότητες ενός μακρινού παρελθόντος (ασκετο βέβαια αν οι πρακτικές αυτές εγκαταλείφθηκαν μονάχα μερικώς και μονάχα ελάχιστα χρόνια πριν π.χ. η τελευταία λοβοτομή στην Ελλάδα έγινε στα μέσα της δεκαετίας του 80), παρόλ' αυτά η ίδια έννοια, οι ίδιοι μηχανισμοί, εξευγενισμένοι ή όχι, συνεχίζουν να αποτελούν την καταστατική αρχή της ψυχιατρικής: **καταστολή και αυστηρά οριοθέτηση του κανονικού και των παραεκκλίσεων.**

Η σημερινή ψυχιατρική έχοντας κάνει την αυτοκριτική της για τις “ακρότητες” του παρελθόντος της, υιοθετεί νέες μεταρρυθμιστικές πολιτικές κυρίως σε ότι αφορά την απο-ασυλοποίηση και την κοινωνική επανένταξη του πρώην ψυχικά “ασθενή”. Κάθε όμως “ανθρωποποίηση” μηχανισμών ελέγχου και καταστολής, κάθε ιερατείου “ορθολογισμού”, κουβαλά και το ανάλογο φορτίο μύθων. Δεν είναι μόνο το ότι οι κλιμακώ-

αποθήκες ανθρώπων συνεχίζουν να υπάρχουν, ότι οι καθηλώσεις, οι ταπεινώσεις και οι εξευτελισμοί των τροφίμων συνεχίζουν να αποτελούν τη συνεκτική δύναμη των ιδρυμάτων, το ότι ζώμα από εξευγενισμένα ψυχοφάρμακα (λιγότερων όπως ισχυρίζονται παρενεργειών) συνεχίζουν να σέρνονται στους διαδρόμους περιμένοντας την "ισση". Ακόρα και οι **πολιτικές αποασυλοποιήσεις**, όχι μόνο αναπαράγουν τον κοινωνικό απομονωτισμό των πρώην "ασθενών" αλλά και συνεχίζουν να αντιμετωπίζουν τους "ασθενείς" με όρους αβουλιων όντων, ενός διαρκούς "προβλήματος": δεν έχουν και δεν μπορούν να έχουν φωνή, συνεχίζουν να αποτελούν ασθενείς -έτσι και πρώην- και αυτό που τους αρμόζει είναι απλά το "ευεργέτημα" μιας "αξιοπρεπούς" επιβίωσης.

Η δομή της σκέψης της ψυχιατρικής παραμένει αναλλοίωτη, παραδομένη επιπλέον στην λατρεία της φαρμακολογίας και της νευροβιολογίας που επιχειρεί να αποδώσει αποκλειστικά γενετικά αίτια σε κάθε ψυχική πάθηση αλλά και συμπεριφορά (π.χ το γονίδιο της επιθετικότητας). **Και το ακόμα πιο επάνδνο είναι πως αργά αλλά σταθερά** (και με νομιμοποιητικό της σύμμαχο την ρητορεία της ακατανάστης εξέλιξης και ανάπτυξης των επιστημών προς την ανεύρεση της μοναδικής αλήθειας, αλλά και την ιατρικοποίηση των πάντων) **διευρύνει τα όρια της κοινωνικής της "χρησιμότητας" και επιστασίας**: συμπεριφορές που παλαιότερα δεν θεωρούνταν πεδία της (μαθησιακής δυσκολίας, "αντικοινωνικές" συμπεριφορές, σκέψεις, έγκλημα κτλ.) αποτελούν πλέον νόμιμους στόχους της (ενδεικτικό σε αυτό είναι και η ραγδαία αύξηση χρήσης αντικαταθλιπτικών, αντιψυχωτικών και ηρεμιστικών φαρμάκων). Όπως και εξίσου ενδεικτικό της επεκτατικής της δομής είναι πως, τα κακίστα των μεγάλων της θεωριών, τα αυτονόητα της και οι κατηγοριοποιήσεις της, αρχίζουν να βρίσκονται και να νομιμοποιούνται στους καθημερινούς διαλόγους των "αδωών" υπκόπων: Από τον Φρόνιτ ως το προζάκ, από τις "νευρωσούλες" ως το "σούπερ"-φάρμακο ζιπρέξο...

Το κοινωνικά και άρα βαθύτατα πολιτικά αίτια της "ψυχικής νόσου" αποτραβιούνται όλο και περισσότερο στην αφάνεια. Ο αντίστοιχος πόνος κι η αγωνία του ανθρώπου που υποφέρει γίνεται όλο και περισσότερο μια "γενετική ανωμαλία", μια "νευρολογική διαταραχή" που απεικονίζεται ευκρινώς σε νέους υπερσύγχρονους τομογράφους, **παρά μια κραυγή απόγνωσης και μια α-συνείδητα αποράκρυνση από έναν αλλοτριωμένο, μηχανιστικό, εκφρεταλλεστικό κόσμο που περιβάλλει τον "ψυχικά ασθενή" αλλά και τους "υγιείς".**

Το γνώριμο χαρακτηριστικό των επιστημών, ήταν είναι και θα είναι να τεμαχίζουν τον άνθρωπο αντιμετωπίζοντας τον σαν μια μηχανή απομονωμένη από το περιβάλλον της, αποτελούμενη από αναρίθμητα εξαρτήματα. Έτσι διαρκώς θα απομακρύνονται από την ουσία, το "όλον" του ανθρώπου, για να το επανακαθορίσουν με τους κυριαρχικούς όρους και τόσο θα φανερούν τις εκλεκτικές τους συγγένειες με τις κυρίαρχες ιδεολογίες που θέλουν τον άνθρωπο κατακερματισμένο, ανασφαλή, υποταγμένο, παθητικό, υποτελέ. Έναν άνθρωπο που όσο όμως επιχειρεί να προσαρμοστεί σ'ένα κόσμο σφόδρα, καλά κερυφλαρισμένο ωστόσο κάτω από γυαλιστερά πλαστικά προϊόντα, τόσο πιο πολύ θα φλερτάρει με τον κόσμο της τρέλας.



ΥΓ. Εδώ και δεκαετίες, ριζοσπαστικές κινήσεις και θεωρίες που είτε συναντιούνταν με την ψυχιατρική (π.χ. αντιψυχιατρική) είτε έθεταν την ολική απόρριψή της, παραμένουν σε μια κατευθυνόμενη αφάνεια, ακριβώς γιατί έθεσαν ή προσπάθησαν να θέσουν ένα τέλος στους καταστατικούς μύθους της ψυχιατρικής και του ψυχατρικοποιημένου πολιτισμού. **Και συνεχίζει να αποτελεί ακόμα μεγαλύτερη αναγκαιότητα σήμερα -όπου υπάρχει απόλυτα μεγαλύτερη υπαρξιακή πίεση και καταναγκασμός και ακόμα μεγαλύτερος αριθμός ανθρώπων που βυθίζονται σε αδιέξοδικές καταστάσεις- το να απαντήσουμε στο ζήτημα της "τρέλας".** Να ξαναθέσουμε από τη σκοπιά της ελευθερίας, το ζήτημα της αποδόμησης των κυρίαρχων εννοιών της "νόσου", των "ψυχοασθενών", του "ορθολογισμού", του "προβλήματος", των μηχανισμών ελέγχου και καταστολής των επθωμών, των έννοια της "θεραπείας" και των μεθόδων της, των ρόλων των γιατρών και της επιστήμης, της εύκολης λύσης των ψυχοφαρμάκων, των προσωπικών-συλλογικών σχέσεων...

Γιατί όσο η "τρέλα" και ο "τρέλος" θα οροθετούνται από τα παραπάνω, όσο θα κουβαλούν τις αναγνώσεις και τις μεταφράσεις των "κρίτων με τις άσπρες φόρμες", τόσο οι καλολαδωμένες μηχανές του "ορθού και του παράλογου", του ελέγχου και της καταστολής επθωμών και αναγκιών, ατόμων και κοινωνιών θα συνεχίσουν να βαθαίνουν την καταπίεση και την εκφρετάλλευση.

ΤΗΣ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑΣ
ΟΙ ΜΗΧΑΝΕΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΕΠΙΒΟΛΕΣ ΤΗΣ ΒΙΟΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ

ενάντια στο θανάσιμο ποθητισμό των κυρίαρχων



[αντί προλόγου]:

Τον περασμένο Οκτώβριο, έγινε στην Αθήνα το 3ο διεθνές συνέδριο βιοτεχνολογίας. Ο Θεραϊκής συνδιοργάνωσε την πορεία στις 6/10 έξω από το συνεδριακό κέντρο μαζί με άλλες αντιεξουσιαστικές και αναρκακές συλλογικότητες. Η πορεία αυτή ήταν και μια πρώτη οργανωμένη απάντηση στον αζότιμο συρφετό των βιοτεχνολόγων (οι οποίοι παρεμπιπτόντως έχουν ανακαλύψει στην Ελλάδα μια νέα γη Επαγγελίας για την προώθηση των αγαθών σκοπών τους).

Οι απαντήσεις ωστόσο ενάντια στη βιο-κυριαρχία πρέπει να διευρυνθούν και να οξυθωθούν. Υπάρχει πλέον ένα νέο ανοικτό μέτωπο, με τον κόσμο της εξουσίας. Το κείμενο που ακολουθεί μοιράστηκε κατά τη διάρκεια της πορείας.

Το τρίτο διεθνές συνέδριο βιοτεχνολογίας διεξάγεται αυτές τις μέρες στην Αθήνα (5, 6 και 7 Οκτώβρη) και οργανώνεται από ένα σύμπλεγμα "σοφών" και "πειρωτισμένων" επιστημόνων, κρατικών φορέων, ερευνητικών κέντρων και πολυεθνικών εταιρειών (την Άσσια Εταιρεία Βιοτεχνολογίας και Βιοεπιστημών Ελλάδος, την ΒΙΟ -διεθνή οργάνωση των βιομηχανικών βιοτεχνολογίας-, την ΕυροραΒΙΟ -παρακλάδι της ΒΙΟ με κέντρο δράσης της την ευρύτερη περιοχή της Ευρώπης- και την Ένωση Βιοτεχνολογίας Ελλάδος).

Οι σκοποί που εξυπηρετούνται και με αυτό το συνέδριο είναι ξεκάθαροι. Μετά τις αντιδράσεις ενάντια στην επιβολή των γενετικά τροποποιημένων προϊόντων, οι υπέρμαχοι για την επικράτησή τους συσπειρώθηκαν πίσω από γνωστούς μηχανισμούς χειραγώγησης και επιβολής. Η ΕυροραΒΙΟ (με περισσότερες από 1500 ευρωπαϊκές εταιρείες στο χαρτί της) δεν αποτελεί παρά το θεσμοποιημένο φερέφωνο των εταιρειών βιοτεχνολογίας που σκοπό έχει να παρεμβαίνει στις αποφάσεις της Ε.Ε. αλλά και να διαμορφώνει τα πιο συμφέροντα για τους "πελάτες" της νομοθετικά πλαίσια, όπως επίσης και να προπαγανδίζει με συνέδρια, έντυπα και κάθε λογής φιάσες τη σπουδαιότητα των "ευρημάτων" της βιοτεχνολογίας. Με όξυνα λοιπόν τα παραπάνω, ανάμεσα στους συνδιοργανωτές του συνεδρίου ξεχωρίζουν "λαίμαργοι" επιστήμονες που έχοντας ντυθεί τον κατοχυρωμένο στην κοινωνική συνείδηση, μανδύα του απόλυτου φορέα της γνώσης,

νομιμοποιούν τις επιλογές της κυριαρχίας, που στην περίπτωση αυτή δεν είναι παρά η προώθηση των βιοτεχνολογικών πρακτικών. Από αυτό το αλβερβίρι δε θα μπορούσε να λείπουν και κρατικοί παράγοντες (στο συγκεκριμένο συνέδριο, ο υπουργός υγείας και ο εισπρόσωπος τύπου της κυβέρνησης) που βλέπουν μέσα από το πεδίο της βιοτεχνολογίας, να κατοχυρώνονται νέοι όροι επιβολής κι ελέγχου των υπηκόων τους και ικανοί προς την πραγματώσή τους με κατάλληλα νομοθετικά πλαίσια. Φυσικά στο παιχνίδι της χειραγώγησης συμμετέχουν κι οι κατεξοχόν θιασώτες του, απόλυτα συγγραμικοί με τους υπόλοιπους φορείς, τα Μ.Μ.Ε. Έτσι, "νέες", "καινοτόμες", "σωτήριες για την ανθρωπότητα" επιστημονικές έρευνες κι εφαρμογές από το πεδίο της βιολογίας, παράλληλα με τρομολόγνα αφιερώματα σε θανατηφόρους ιούς, σκοπό έχουν να αποσπάσουν την κοινωνική συναίνεση ως προς την αναγκαιότητα της τεχνολογίας και βασικά να προβάλλουν έντεκνα τις απεριόριστες δυνατότητες των νέων τεχνολογιών.

Η αντίσταση ενάντια στη επιβολή των εφαρμογών της βιοτεχνολογίας είναι επιβεβλημένη...

Βιοτεχνολογικές εταιρείες-κολοσσοί (σε σύμπραξη με επιστημονικούς και ισχυρούς κρατικούς φορείς) επιχειρούν - και σε πολλές χώρες το έχουν καταφέρει- να αντικαταστήσουν

τις εγκώριες πουαλίες με γενετικά τροποποιημένες. Αυτό, πέρα από τη διατάραξη και την καταστροφή της ενδημικής βιοποικιλότητας και τις ανυπολόγιστες συνέπειες σε επίπεδο περιβάλλοντος, μεταφράζεται σε διευρύνση του κοινωνικού ελέγχου στο πεδίο της αγροτικής παραγωγής, κτηνοτροφίας, διατροφής και υγείας. Οι νέες τεχνολογίες, σκοπό έχουν να διευρύνουν περαιτέρω το καθεστώς ομηρίας των όσων γης καλλιεργητών (σφού σπόροι - φυτοφάρμακα και ζιζανιοκτόνα είναι "πακέτα" που παρέχονται μόνο από τις εν λόγω εταιρείες), να εξαφανίσουν τις διασκορπισμένες μικροκαλλιέργειες, να ενθαρρύνουν τις μονοκαλλιέργειες, το μονοπώλιο και τελικά να ενδυναμώσουν τους μηχανισμούς αυτοματοποίησης και εντατικοποίησης της αγροτικής παραγωγής. Οι τεχνικές είναι ανάλογες και στο πεδίο της κτηνοτροφίας: εντατικοποίηση της παραγωγής ζωικών προϊόντων και κρέατος με εφαρμογή των βιοτεχνολογικών μεθόδων. Με αυτό τον τρόπο, τα διατροφικά προϊόντα, εκείνα που διαμορφώθηκαν και δοκιμάστηκαν μέσα στο μακρύ ελεύθερο χρόνο, μεταβάλλονται σε τεχνολογικά (δηλαδή θα τρώμε τεχνολογία), με ποιοτικά χαρακτηριστικά σαφώς υποβαθμισμένα και περιέχοντας επικίνδυνους για την υγεία παράγοντες. Παράλληλα με τα "μεταλλαγμένα" και σε ευθεία συνάρτηση με τους νόμους του ελεύθερου εμπορίου, ανθίζει και η αγορά των "βιολογικών" προϊόντων, διαμορφώνοντας τα νέα, "ευγενή" καταναλωτικά πρότυπα των δυτικών υπηκόων, τα οποία ασφαλώς προϋποθέτουν γερές τόσπες.

Στον τομέα πάλι της υγείας, τάζονται αφειδώς ελιξίρια υγείας και νεότητας, βασισμένα στις νέες τεχνολογίες (προεμφυτευτική διάγνωση, γονιδιακές θεραπείες κ.α.) με τεχνικές "παντρέφους" γονιδίων ιδιαίτερα επίφοβες για την ομαλή λειτουργία του οργανισμού. Από την άλλη, το πεδίο της υγείας χρεοκοπήθηκε ως το ισχυρό νομιμοποιητικό άλλοθι των μηχανισμών της βιοτεχνολογίας, οι οποίοι τάζουν, εκμεταλλεζόμενοι πάντα τα αρχέγονα συνασθήματα του φόβου και της αγωνίας για το θάνατο, απαλλαγή του ανθρώπου από ανίατες και όχι μόνο ασθένειες. Γι' αυτό και οι προπαγανδιστικοί μηχανισμοί τους, επικεντρώνουν κατά κύριο λόγο σε εκθέσεις και "καινοτόμες" αναφορές που αφορούν στην υγεία.

...όμως η βιοτεχνολογία, είναι κάτι πολύ περισσότερο από μια τεχνική που "παντρεύει" γονίδια

Πέρα από τη θήρευση και εμπορευματοποίηση οργανισμών, οργάνων, ιστών, κυττάρων και γονιδίων, πέρα από τις όποιες συνέπειες σε επίπεδο διατροφής και υγείας, η βιοτεχνολογία και οι συναφείς με αυτή επιστήμες, αποτελούν κεντρικό δυναμικό πόλο μιας νέας κοσμολογικής φιλοσοφίας, αυτής της "εξήγησης" του ατόμου στη βάση του γονιδιώματός του, έτσι ώστε οποιοδήποτε χαρακτηριστικό του να αναλύεται υπό το πρίσμα της γονιδιακής του σύστασης. Έτσι, με βάση τη νέα θρησκεία, αυτή του γονιδίου, "διορθώνονται" τα "λάθη" και οι "ελλείψεις" των υπηκόων ενώ η έννοια της ασθένειας διευρύνεται για να συμπεριλάβει και καταστάσεις όπως το γήρας, η παχυσαρκία αλλά κι η εγκληματικότητα και οι "ψυχικές διαταραχές". Κατά αντίστοιχο τρόπο, "διορθώνονται" και οι "ελλείψεις" φυτών και ζώων. Πρόκειται καθαρά για νέες μεθόδους ευγονικής, με τις οποίες η κυριαρχία επιχειρεί να



διευρύνει την ομοιομορφία και τελικά την παραγωγικότητα. Και όλα αυτά υπό το πρόσχημα του ιδεολογήματος της ανάπτυξης, μιας δήθεν "ψυχικής" ροπής προς τελειότερη οργάνωση. Μια οργάνωση βέβαια, απόλυτα συμβατή με τα εκουγκρονημένα κυρίαρχα συμφέροντα, που σκοπό έχει τον, με πιο επιθετικούς όρους, κοινωνικό έλεγχο σε όλα τα πεδία της κοινωνικής οργάνωσης.

Το ζήτημα της αμφισβήτωσης της βιοτεχνολογίας επομένως, δεν μπορεί να αφορά απλά σε λογικές ορθής ή μη χρήσης της, με ένα γνώριμο, άκαμπο οικολογίζοντα και ηθικό λόγο. Ούτε αφορά μόνο σε αυτή την επιστήμη, αλλά συνολικά στο ιδεολόγημα και τον κόσμο της ανάπτυξης, των τεχνολογιών, του ίδιου του πολιτισμού της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης. Η διαχεόμενη φιλοσοφία που θέλει τον καθένα μας, ρυθμιστή της ισορροπίας του περιβάλλοντος, με απλές καθημερινές κινήσεις (π.χ. τα προγράμματα για την εξοικονόμηση ενέργειας, η ανακύκλωση, τα βιολογικά προϊόντα κτλ.), αποτελεί μια προσπάθεια τύφλωσης μπροστά στα πραγματικά προβλήματα ζωής που θέτει η καπιταλιστική μηχανή. Όμως η ζωή και η συνέχεια της, θα πρέπει να είναι ζήτημα συγκρότησης καθολικών ανατρεπτικών συλλογικών τακτικών και δράσεων και όχι πρόβλημα εκτόνωσης της καταναλωτικής μανίας και των ενσυχών "μας". Η ενσωμάτωση κοινωνικών και πλανητικών προβλημάτων, μέσα σε θεσμικούς μηχανισμούς και θεσμολάγνες φιλοσοφίες, απομακρύνει το ζήτημα από το να τεθεί στους πραγματικούς του όρους: η δράση ενάντια στη λεηλασία της φύσης και των κοινωνιών δεν μπορεί να αφορά στις εκφάνσεις ενός εξουσιαστικού πολιτισμού αλλά στην ίδια του τη δομή.

MME

Ο ρόλος των εξαιρέσεων είναι να εξαιρέσουν τον ρολο

"Είναι σχεδόν σίγουρο ότι σε λίγο -αν δεν το ζούσε ήδη- θα βρισκόμαστε στη δύσκολη θέση να απολογούμαστε για τον ύποπτο, σκοτεινό και δεν ξέρω τι άλλο ρόλο της δημοσιογραφίας... Και πολύ φοβάμαι ότι δεν θα αρκεί η όποια προσωπική αποστασιοποίηση από τέτοιες μεθόδους και πρακτικές για να μας απαλλάξει από ένα γενικευμένο σύνδρομο απαξίωσης".
(Σίφης Πολυμήλης, Ελευθεροτυπία, 27.9.02)

Και αν προσέξουμε το γεγονός ότι η δόξα-διαπίστωση αυτή έγινε πριν πέντε χρόνια, χωρίς εν τω μεταξύ να υπάρξει αντιστροφή προοπτικής της πρώτης πρότασης, βρισκόμαστε με ήδη επιβεβαιωμένη την δεύτερη πρόταση και προφανώς βαθιά στον αστερισμό **"ενός γενικευμένου συνδρόμου απαξίωσης του ρόλου της δημοσιογραφίας"**. Η Εξουσία, η οποία διατρέχει από καταβολής την υπόσταση και τις προοπτικές των ΜΜΕ, δεν είχε, ούτε και έχει σκοπό την αξίωση κανενός άλλου πέραν του ίδιου της του εαυτού. Με δεδομένες τις διαρκείς αναφορές μας στην προβληματική δομή αυτού του δεσποζοντα και επικυρίαρχου "θεσμού ενημέρωσης και ψυχαγωγίας", σκεπείς σχετικές αναφορές που έχουν κατατεθεί σε προηγούμενα τεύχη του περιοδικού αυτού, δεν θα εμπεινούμε στην επικριματολογία επί του συγκεκριμένου. Ο ρόλος της δημοσιογραφίας γινόταν ανέκαθεν άμεσα ξεκάθαρος για κάθε άνθρωπο ο οποίος, αφού έτυχε να βιώσει ένα οποιοδήποτε γεγονός αξιο δημοσιοποίησης, ως αυτόπτης μάρτυρας, παρακολούθησε στη συνέχεια το αποτέλεσμα της διαδικασίας "δημοσιοποίησης" του. Δρομολογείται λοιπόν αυτή η συνήθης διαδικασία, όπου επιλεγμένα θραύσματα του γεγονότος προβάλλονται από τα Μέσα με τέτοιον τρόπο, ώστε ακόμη κι ένας αυτόπτης μάρτυρας να φτάνει να νιώθει ότι βίωσε σχεδόν άλλο γεγονός και να πειθείται τελικά ότι μάλλον βρισκόταν αλλού. Πρόκειται για ένα βιωματικό σημείο από όπου μπορεί κανείς να έχει μια καλή θέση της λειτουργίας των Μέσων, ένα ενδιαφέρον σημείο αποκαλυπτικής επόπτευσης μιας απλής διαδικασίας κοινωνικής διαμεσολάβησης.

Η αδιαμφισβήτητη διαπίστωση ότι τα Μέσα δεν ενημερώνουν αλλά δημιουργούν πλέον τα γεγονότα, κάνει ακόμη πιο απεχθή τη θέση εκείνων που, εκτελώντας τις εντολές των αφεντικών τους, "ασκοούν την τέχνη τους" κατευθύνοντας την πραγματικότητα. Δεν υπάρχει πλέον ούτε ένας άνθρωπος που να μην χαμογελάει στην επίκληση της "ανεξάρτητης δημοσιογραφίας" ή ακόμη περισσότερο να μην σκάει στα γέλια στην επίκληση της "μακόμενης" τοιαύτης.

Μέσα σε αυτή την συνθήκη και με δεδομένη τη λογικότητα "εμμονή" των αφεντικών στην διαστρέβλωση των κοινωνικών αντιτάσεων, στην κατασκευοφάντηση και περιθωριοποίηση των αγώνων στην κοινωνική συνείδηση, πρέπει να τελειώνει κάθε αυταπάτη για τις "εξαιρέσεις". Οι "δικοί" μας, οι "διοριστικοί", οι "προοδευτικές περσόνες", οι "αμάσπιες πένες" δεν έχουν καταφέρει να στρέψουν τις πένες τους ενάντια στα συμφέροντα των ίδιων τους των αφεντικών τη στιγμή που αυτό αποτελεί την πιο στοιχειώδη επιβεβαίωση ανεξαρτησίας και α-καιδεμονίας. Τις σπάνιες φορές που κάτι τέτοιο συνέβη ο φορέας της προβολής εξοστρακίστηκε, τιμωρήθηκε με αποβολή ή περιθωριοποίηση από το σύνολο των Μέσων. Από και πέρα όλα τα άλλα είναι παιχνίδια επιτήδευσης, αυταπατών και (παρα) πληροφόρησης. Ο ρόλος των εξαιρέσεων είναι να εξαιρέσουν το ρόλο. Χωρίς όμως να τα καταφέρνουν. Δίπλα-δίπλα στις σελίδες των "προϊόντων πληροφόρησης" μονόστυλα "ποιότητας" και "παραπληροφόρησης" κοιτάζουν αλλού και κάνουν πως δεν γνωρίζονται. Εκπομπές "ποιότητας" συνορεύουν και διατρποούνται από "σκουπίδια" επιμένοντας ότι παραμένουν αλώβητες ενώ είναι προφανή τα κουρελοειδή τους μηνύματα.

Κάθε ισχυρισμός για υπεράσπιση της πολυφωνίας ακυρώνεται, καθώς δημοκρατία, στην πιο κλασική και τυπική της έννοια, σημαίνει δυνατότητα έκφρασης διαφορετικών απόψεων. Στον αστερισμό των ΜΜΕ, όμως, δεν πρόκειται για διαπάλη διαφορετικών απόψεων αλλά για απόψεις από την μια πλευρά, την πλευρά έστω, των "καλών και όχι ρουφιάνων" δημοσιογράφων και για επιθεση σε κάθε κριτική σκέψη από την άλλη πλευρά. Μέσα στην ίδια επικοινωνιακή δομή, από το ίδιο ακριβώς Μέσο. Δεν υπάρχει λοιπόν διαπάλη απόψεων και πληροφόρησης αλλά μια ψευδοδιαλεκτική προσχηματική διαδικασία, μια δομή καταστροφής των κοινωνικών κριτηρίων και επαναδόμησής τους σε μια νέα ψευδή και διαστρεβλωμένη βάση. Αυτή η διαδικασία δεν είναι άγνωστη στους "καλούς δημοσιογράφους" σφόδρα συγκροτούν τη στάση τους κάθε φορά και συνδιαλέγονται μέσα σε αυτό το καθεστώς της καταστροφής και επαναδόμησης. Μιλούν για τείχος σιωπής και για αλλοτρίωση αποτελώντας την νομοποίηση αυτής της διαδικασίας, το άλλοθι και την επιβεβαίωση της πολυφωνικής και δημοκρατικής μεταρικής της.

Οι "καλοί" δημοσιογράφοι, καθώς βυθίζονται με περίτεχνους ελιγμούς μέσα στον υπόνομο της διαμεσολάβησης, προκειμένου να υπερασπιστούν τις επιλογές τους, φυσικά και θα εγκυλεύουν τις πιο ευγενείς κοινωνικές προσδοκίες. Με σκοπό να τις συμπαρασύρουν, τελικά, στις πιο αφελείς αυταπάτες της ανεξάρτητης ενημέρωσης.

για τις πρόσφατες “αυτοκτονίες” στο στρατό

Ο πολλαπλασιασμός των “αυτοκτονιών” στο στρατό υπονομεύει με τον πιο μακάβριο τρόπο τη θεσμική του λειτουργία. Η κοιλτούρα του θανάτου και του πολέμου την οποία εξοσκεί στα στρατόπεδα του επιστρέφει σ’ αυτόν με τον χειρότερο τρόπο. Οι αξιωματικοί, αυτά τα έμμοθα ασπόνδυλα, αντιμετωπίζουν τους αυτόχειρες φαντάρους με τα εργαλεία που τους επιτρέπουν οι περιορισμένοι διανοητικοί τους ορίζοντες: είτε ως λιπόψυκους που δεν αντεπεξέρχονται στις “δοξασιές” της πατρίδας είτε ως καμικάζι που εφορμούν στις σκοπές για να σαμποτάρουν το στράτευμα. Αν όμως για τους αξιωματικούς οι νεκροί φαντάρους διεκπεραιώνουν μια ιδιότυπη αυτομόλπση, για την κοινωνία το ερώτημα της αυτοκτελείας δεν κυράει στις απαντήσεις των επιτηδευών βαθμοφόρων, στα θλιβερά αόριστα και λακωνικά δελτία τύπου των επιτελείων, στις φλύαρες εθνικοθετικές διαλέξεις των στρατοπέδων και φυσικά, στα τιμητικά στρατιωτικά αγήματα των νεκροταφείων. Το πρόβλημα έχει ξεπεράσει μα το βεληνικές των “φίλων και συγγενών” διεκδικώντας τις ανάλογες απαντήσεις που απαιτεί μια σοβαρή κοινωνική υπόθεση.

Είναι γεγονός ότι το σύνολο της κοινωνίας δεν συμμερίζεται τις απαντήσεις των στρατοκρατών, τριτώνας, απολύτως ιστορικά δικαιολογημένα, μια σειρά από επιφυλάξεις. Πάντα, όμως, ο στρατός, στο τέλος σώζεται με το σφιχταγκάλισμα του πατριωτισμού. Για τις δυνάμεις του πατριωτισμού, δεξιές ή αριστερές, μπορεί να μην επικρατεί η милитаристική λογική των αναλωσίμων φαντάρων αλλά κυριαρχούν πάντα οι δικαιολογίες για τις “οδυνηρές” αδυναμίες ενός “αναγκασίου” κακού όπως είναι ο θεσμός του στρατού. Οι απαντήσεις σε αυτό το κοινωνικό πρόβλημα, αν δοθούν, θα δοθούν, όπως και στο παρελθόν, στο κατ’ ιδίαν πλαίσιο των θεσμών. Κόμματα και συνδικαλιστές, “προσωπικότητες” και ριζικοί φορείς, αρμόδια και μη κυβερνητικές οργανώσεις, σε όποιο βαθμό και αν ασχοληθούν με το πρόβλημα, θα κατασιγάσουν την κοινωνική ανησυχία μέσα στις επιβεβαιώσεις για διεκδίκηση και κατοχύρωση των διαρκώς ευκαίμων “διορθωτικών μέτρων”.

Από την άλλη μεριά, ο διατυπωμένος αντιεξουσιαστικός και αντιθεσμικός Λόγος εμφανίζει ένα σοβαρό έλλειμμα στις άμεσες απαντήσεις του. Αντιμετωπίζοντας το θεσμό του στρατού με γενικές και αυτονόητες αξιωματικές θέσεις κάνει τις αναγωγές του σ’ αυτές κάθε φορά που πρέπει να τοποθετηθεί στην υπόθεση των κακί “αυτοκτονιών”. Εδώ και καιρό η αυτονόητη, εθναία, ομοιοούσα και οδριαμοβήτη θέση: “ούτε μια ώρα στο στρατό”, είναι κοινωνικά πασιφανές ότι δεν μπορεί να αποτελέσει ένα σοβαρό και πειστικό, ποιοτικό και ποσοτικό αντίπαλο στους κυριαρχικούς εκφρασμούς. Φυσικά, μια σοβαρή ερμηνεία της αδυναμίας αυτής είναι το μέγεθος της συνολικής αδυναμίας καθολικής αυτονόμησης κοινωνικών ομάδων και ατόμων μέσα στο καθεστώς της αστικής ιδεολογικής επικυριαρχίας. Από και και πέρα, όμως, υπάρχουν σοβαρές διαφωνίες μέσα στο πλαίσιο του ίδιου του διατυπωμένου αντιθεσμικού Λόγου που υπονομεύουν τόσο την αποτελεσματικότητα ενάντια στον εθνο-πατριωτικό Λόγο όσο και τη δυνατότητα υπολογίσιμης αμφισβήτησης και αποδυνάμωσης των κυριαρχικών επιχειρημάτων στις επερχόμενες “σειρούλες”.

Στο πλαίσιο του διατυπωμένου ριζοσπαστικού Λόγου, άλλοι παρουσιάζονται και υπηρετούν στο στρατό με μια αρελή προοδοϊκή милитаристική εκπαίδευσης που κρίνεται “απαραίτητη” για την κοινωνική απελευθέρωση, άλλοι παίρνουν τρελόχαρτο στην υπηρεσία της αθόρυβης, παθητικής ή υπονομευτικής άρνησης κάνοντας ψευδαρκές ασκήσεις στα επιτηδευμένα παραθυράκια του ίδιου του θεσμού του στρατού, άλλοι προκρίνουν σε ολική άρνηση στράτευσης χωρίς να διαμορφώνουν κάποια ορατή συνθήκη-προϋπόθεση κοινωνικής προταγματικής για συλλογική άρνηση του θεσμού. Για κάθε μια στάση, βέβαια, υπάρχει και η υποστρατιωτική επιχειρηματολογία χωρίς όμως αυτές οι επιχειρηματολογίες, μέσα στις δυναμικές τους πολιτικές οριοθετήσεις, να συνθέτουν τελικά μια υπολογίσιμη κοινωνική πρόταση. Υπάρχει μια συμμετρική αναποτελεσματικότητα.

Όμως, η εμμονή της κακί αιχμαλωσίας να ματώνει τις σκοπές είναι καιρός να ακιρώσει την εμμονή των οριοθετήσεων. Είναι καιρός να ανοίξει το ζήτημα και πάλι με διαφορετικούς όρους ακόμη κι αν αυτό θα σημαίνει απλώς την δυναμική διαστολή των ίδιων των υπαρκουσών πολιτικών οριοθετήσεων.

φειδία, τσουγκράνες, σουβίτες, εξαγωγή από έναν όγκο που αυξανόταν όσο αυξανόταν και το μένος... Τα πούλησαν που περίμεναν τους-τις συντρόφους-ισσες τα έδωκαν ολόένα και πιο μακριά με αποτέλεσμα το παγκράμι να φαντάζε αίμιο.

Τα πρωτοφανή αυτά γεγονότα στο κυριό της Αμαρύνθου αναπόδραστα αναζητούν την ερμηνεία τους. Υπήρξαν βεβαιωμένα ήθη στο συναθικό αυτοοργανωμένο και αυτοοργανωτικό εγκέφαλο που κατέληξε στην πραγματοποίηση της πορείας και χρήζουν κινηματικής επεξεργασίας στο χώρο και στο χρόνο που της αντιστοιχεί. Ωστόσο το σημείο-ακμή στο οποίο επικρατεί να σταθεί η συγκεκριμένη ανάλυση είναι η ανάγκωση όσων συνετέλεσαν μέσα από την παραδοχή (θεωρητική) πως η ανάλυση εμπειρία των συντροφιστών-ων στην Αμαρύνθο αποτέλεσε την συνείδηση του βιασμού της κοπέλας-μετανάστριας και συνδέεται οργανικά με αυτόν σε μια σειρά από επίπεδα αναπαραστασιακής πρόσληψης των γεγονότων από τα υποκείμενα-άνδρες της Αμαρύνθου. Αυτό που βίωσαν οι συντρόφισσες-οι ήταν κι άλλοι βιασμοί, γιατί ο σεξισμός, όπως *ανδρώθηκε* κατά τη διάρκεια της πορείας, αναγκαστικά από τους Αμαρυνθίτες ως προνόμιο, έγινε σημαία κάτω από την οποία συσπερίσθηκαν.



δικτομίες, τόσο αυτονόητα φυσικά ότι ένας βιασμός δεν είναι παρά απλό γαμήσι(!).^{6,7}

Β) Οι άνδρες της Αμαρύνθου έγιναν, κατά τη διάρκεια της πορείας, τα κτήνη που ενδοχόμεως να ήταν, άλλοι ήλιγοτερο, άλλοι περισσότερο, ίσως θανάτωντες, ίσως περισσότερο έκδηλα. Έγιναν δηλαδή αυτό που η φαιθική αναπαραστασιακή τους ταυτότητα υπαγόρευε να είναι. Ο βιασμός της κοπέλας από τα αγόρια ήταν σε να διαγράφηκε από όλους τους. Στην πορεία στην Αμαρύνθο δηλώθηκε εν είδη διακήρυξης από τους άντρες-τραπουλόκους ότι έγινε από όλους τους. Ο βιασμός και τα παρεχόμενα της δημοσιότητας του διαταύργησαν ως τα γεγονότα-κλειδιά της αποκλήρωσής τους. Η κατακλυγή του βιασμού αποτέλεσε το *επιτελεστικό όργανο της ταύτησ με τους βιαστές*. Ο λόγος ενδυνάμωσε και εξαθήλωσε τη *συμπεριφορά* που είχε ήδη γενήσει το βιασμό. Από τα διαφορετικά σημεία φραστικής μαχησίας στα οποία πριν βρισκόταν, λόγω της παύσης των έμφυτων δικτομικών ταυτοποιήσεων, μετακινήθηκαν όλοι στο υψηλότερο σημείο αυτής, στην ύψιστη αυταρκή ομοκλήρωση, στο zenθ του κομμουνικού εκφρασισμού.

Γ) Είναι πολύ ευκολότερο για μια κομμουνία -πόσο μάλλον για μια κομμουνία με ένδοξη φασιστικό παρελθόν όπως το κυριό της Αμαρύνθου- να ταυτιστεί με τον θύτη-φορέα της εξουσιαστικής δύναμης και σε σημασιοδοτικό επίπεδο και με έμφρακτο τρόπο (τα χαρακτηριστικά των βιαστών είναι άνδρες, ντόπιοι Έλληνες, όχι μάλλον ένας απλό πορτί, με δύο από αυτούς να διούν παύρες μάλιστα και καθηγητή) έναντι του θύματος-φορέα ποίθησής κομμουνικής αδυναμίας (η κοπέλα που βιάστηκε είναι γυναικα, μετανάστρια, μόνη της κατά τη διάρκεια του βιασμού και να με την μετανάστρια μόνα της). Η εξέλιξη της υπόθεσης, κάτω από το βάρος της

Α) Αυτό που κυριάρχησε στο ήθος (ύβρις) και στις πρακτικές του όγκου των Αμαρυνθιτών απέναντι στους αυτόνομους-ες, αναξουσιαστές-τριες και αναρχικούς-ές που συμμετείχαν στην πορεία δεν ήταν τόσο ο ρασιστικός όσο ο σεξιστικός παραβιασμός. Αν επικρατούσαμε μια διαβάθμιση της σημασίας των προσπατουσών κατηγοριών για τους Αμαρυνθίτες, η κατηγορία του ρασισμού ήταν αυτή που, κατά κύριο ήθος, έβλεπε την "αξιοπρέπεια" τους κι όχι αυτή του σεξισμού². Μάλιστα φορές της Αμαρύνθου δεν σταμάτησαν να αναφέρουν στις δημόσιες εμφανίσεις τους το όνομα της αναφοράς από τα μέσα δημοσιότητας της απόφασης, πριν ακτύ χρόνια, του κοινοτικού συμβουλίου με ισοήγηση του τότε απλό και εκ νέου εκλεγέντα δημάρχου Μισαήλ να εγκαταλείψουν οι μετανάστες σε ακτύ μέρες το κυριό³ στο ήθος "αντιμετώπισης της αυξανόμενης βίας". Αντίθετα, ποτέ και ποθενά δεν εξέφρασαν την ανάγκη να διασκεδάσουν ή να απολογηθούν για το στίγμα των σεξιστών⁴, αποδεικνύοντας ότι "η ανδρική κυριαρχία είναι αρκετά σταθερή ώστε να παραμείνει τη δικαιολόγησι μπορεί να αρκείται στο να υπάρχει και να εκφράζεται μες στις πρακτικές και τους λόγους που εκφράζουν την ύπαρξη ως κάτι προφανεές⁵...". Κατά τη διάρκεια του κινημητού υπερασπίστηκαν όσο δεν παίρνει το κόμη του βιαστή με μεγάλη καρά, ής κι οι πάντε έφηβο-βιαστές άκωναν καθόρθωμα συλλογικής ανδρικής περηφάνιας. Τόσο σταθερές κι αδιαφιλονέτες εμφανίζονται οι έμφυτες

υποστήριξη και τελικά τούτους με τους βίαιους της τοπικής κοινωνίας, επιβεβαιώνοντας θέσεις θύτη-κυρίαρχου στον κομμουνικό χώρο και θύματος-διαπραγματευτή και εξοβελιστής τα τέσσερα αγόρια πήγαν κανονικά στο σχολείο τους, ενώ η κοπέλα δικάστηκε από την Αμαρύνθη, έχασε σχολείο και δουλειά και κατέφυγε στην Αθήνα.



Δ) Η τοπική κοινωνία έγινε ομάδα με συνοχή και συνακτικότητα. Έγινε ένα σύμμαχο ψυχή απέναντι στους εχθρικούς εσθροίτες (ΜΜΕ, εκπροσώπους πολιτείας, εκπροσώπους αθλησίας, φεμινιστικές οργανώσεις, αντιεξουσιαστές-τριες - αναρχικούς-ές - αυτόνομους-ές⁹, και μια εκ των υστέρων ανάγνωση ίσως βίβλου αναπόδραστη την εκάνιση του συσσωρευμένου μόνου στους τελευταίους και μόνο σε αυτούς) που μίσησαν και/ή ήρθαν, σύμφωνα με τις προλήψεις των Αμαρυνθιωτών, για να σταματήσουν, να καταγγείλουν, να σπυρνώσουν, να απαξιώσουν, να χλευάσουν, να υποδείξουν σωστές συμπεριφορές σε αυτούς⁹. "Να υποδείξουν αυτοί-ές σε ποιους;" μάλλον σκέφτηκαν. "Σε αυτούς που είναι έλληνες πατριώτες αλλά ανάδοντα και τους μετανάστες που είναι οικογενειάρχες αλλά ως άνδρες ξενογιάμενοι στα μπουρδέλια και κομμά ρωσίδα και το ίδιο μαθαίνουν και τα παιδιά τους; που είναι εργατικοί και δίνουν και μεροκάματα στους κοκώμοιρους αθηναίους; που είναι χριστιανοί και θεωρούν ότι οι γυναίκες, και ιδιαίτερα οι εξωτικές ξανθιές, είναι παρασμός για τα αγόρια τους και τους ίδιους; Σε αυτούς που προσηλύτουν, εν τέλει, με αμέριστη φροντίδα, ότι πάντα συνοδότηση, αλλά αναπόσπαστα εσωτερικευμένη, τις αξίες του χριστιανοελληνικού πατριρχικού πολιτισμού;"

Ε) Άμεσα και υπερασπιστικά του θύματος σκόλη και παρεμβάσεις από τους-τις εκπροσώπους της πολιτείας και της αθλησίας δεν τα περίμεναν οι Αμαρυνθιώτες. Ίσως περρέθηκαν. Αλλά δεν τους άρεσε να τα σκολιάσουν επιθετικά για να μην έρθουν σε άμεση θέση και γιατί ήθελαν να εξηλεσθούν στα μάτια τους. Πολλά από τα σκόλη των δημοσιογράφων και το θεματικό παιχνίδι των καναλιών τους ενόχλησαν. Γι' αυτό όσους δημοσιογράφους και οπερατέρ έφθασαν στο χωριό τους, προτίμησαν να τους τραπέζωσαν δωρεάν για να μην τα επαναλάβουν. Η πορεία των γυναικών φεμινιστριών τους τάνισε και τους ξήλωσε και το αποβαρρημένο φαύλοκρατικό τους μένος που διαδόθηκε στη διάρκεια της πορείας σε εστιακές ύβρεις εναντίον τους. Δεν τις έδωσαν, γιατί ήταν στην ητταοχηφία τους γυναίκες και είχαν την κάλυψη των καναλιών. Οι αναρχικοί-ές, οι αντιεξουσιαστές-τριες, οι αυτόνομοι-ες όμως ήταν καλύτεροι χωρίς τη διαμεσοτέλεση των καναλιών, χωρίς την προστασία των μπήτσων, με την πολιτεία δολιχμένο εχθρό τους, κουβαλώντας χωρίς όλητα μόνο την κραυγή τους στο ηθία των κατασκευασμένων, ήταν αυτοί-ές μέσω των οποίων ήθελαν να έκαναν σαφές το "αφήστε μας ήσυχους" και να ανακτούσαν ένα κομμάτι εικόνας "δικού" από αυτό που ήσαν ότι έβασαν δια παντός: το δικό τάχα της άμυνας απέναντι στους "βίαιους εσθροίτες γυναικούς-αγνώστους" που δεν έχουν δίητα το άστυ του πολυτεχνείου για να προσηλύτουν¹⁰.

ΣΤ) Τι έγινε με τις γυναίκες της Αμαρύνθου; Στην πορεία που κάλεσε το φεμινιστικό κέντρο κάποιες-ές σύντροφοι-σες συνάντησαν και γυναίκες (ήλιες) να τις-τους καθοδόνισαν. Στην πορεία της Ήλης κάποιες γυναίκες έβρισαν την πορεία από τα παράθυρά τους και κάποιες βρίσκονταν ανάμεσα στο τσούρμιο της ανθρωποδυναμικής πομπής, συνοδεύοντάς το. Η ητταοχηφία των γυναικών της Αμαρύνθου δεν όρθρωσαν ήλιο ούτε εξέφρασαν στάση κατά των περρέχτων από τη φύση τους σπειών τους. Εκεί έβρουν αυτές ή ίσως και κάποιες σκείες τους αν υποστήριξαν-ενίσχυσαν το πογκρόμ ή αν διαρίνησαν ή αν απήλυν στήριξαν μπρος την ακατάσχετη θανατηρή αρχή του αρσενικού ηθίου. Οι παραπάνω στάσεις, τρόποι, κερνομίες των γυναικών της Αμαρύνθου σε αντίθεση με τις αντίστοιχες των ανδρών ως πρωταγωνιστιών παραπέμπουν εύγλυπτα σε δύο συστήματα φυσιοποιημένων κομμουνικών διαφοριών: οι άνδρες επιθετικοί, βίαιοι, απόλυτοι πρωταγωνιστές και οι γυναίκες συμπληρωματικές, υποβαθμιστικές ή σιωπηλές.

Ζ) Εκχωρητικό και το συμπέρασμα η πορεία προς την βαρβαρότητα μιας κοινωνίας περνά πρώτα μέσα από την αρσενικοποίηση της. Ο σεξισμός και ο φετασμός του ανδρισμού είναι εγγεγραμμένοι στις πολιτικές πρακτικές¹¹ του πατριρχικού πολιτισμού. Και στο συμβολικό-ιδεολογικό-αυτο πεδίο και στο πολιτικό-κοινωνικό-

υλικό πεδίο ο φαλλός με όλες τις αναπόσπαστες ιδιότητες του εμπραγματιώδη την απόλυτη κυριαρχία¹². Για τα δεκαεξάρχρονα αγόρια και για τους αντιστοίχους τους ο φαλλός έγινε εργαλείο ελέγχου και τιμωρίας. Η εξάσκηση δύναμης (ξύλο στους ισάχμιους, βιασμός για τις καπνίστες), οι ύβρες με αποκλειστικό περιεχόμενο σεξουαλικό (αμοφοβικό και εταροφοβικό, κεντρικό σημείο του οποίου είναι η απειλή για διείσδυση του φαλλού, γιατί σωστός άνδρας είναι αυτός που γαμιά, αυτός-ή που γαμιάται είναι υποταγής, είναι πούστης, γυναικούλα, πουτάνα) στην αμοιβία συμπληρωκή τους είναι αυτά που καθιστούν οποιονδήποτε¹³ ετοιμοπόνη και κυρίαρχο, άρα άνδρα.

Η) Αυτό που δεν αποτελεί πρωτότυπη σκέψη είναι ότι Αμάρυνθος μπορεί να γίνει οποιαδήποτε, κι όχι μόνο η περικαρκαμμένη επαρχιακή τοπική κοινότητα. Κι αυτό επίσης που φαντάζει παραπάνω από αυτονόητο είναι ότι Αμάρυνθίτες άνδρες τραμπούκοι και Αμάρυνθίτισσες γυναίκες σιωπηρές μπορούν να είναι και να γίνουν πολλοί περισσότεροι και περισσότερες σε κάθε κοινωνικό εξουσιαστικό τόπο και ιδιαίτερα εκεί όπου διακυβεύεται η ίδια η ζωή της πατριαρχικής θέσμιας. Η Αμάρυνθος-κοινωνική συνθήκη είναι παντού και γι' αυτό μπορεί να γεννά πολλές μικρές (αλλά πάντα ακριφαντικές) Αμάρυνθους-τόπους επιλήθην βιασμών.



¹ Συμπαροστέθηκαν στην κοπέλα και την μητέρα της μία δασκάλα της πρώτης από το δημοτικό και μια οικογένεια με την οποία είχαν καλή σχέση.

² Εξάλλου ο καταγγελλικός λόγος των βουλευτών παραγόντων καταστάσαν και εξακολούθησαν στο οποίοδός της ξινοφοβίας που απονέμουν περισσότερο όπως ο βιασμός της κοπέλας από τη Βουλγαρία. Ενδεικτικό το δημοσίευμα στην "Ε" στις 2-11 κατά το οποίο "η Προεδρία της Δημοκρατίας απέριε δε υπέριχε ήλιον στη κίρια σελιγρά ήλιμα ρατσισμού και ξινοφοβίας το οποίο, αν δεν ανακατέ, έτι δυνήτεροσά αλόωητρα τον κοινωνικό κώδε της κίρας" και η δήλωση στις 5-11 της γραμμιάς του ΠΑΣΟΚ Στοιχογυνοκοποιήου ότι "σήμερα οφείλομε όλοι μας να αντισταθούμε στο φαινόμενα ρατσισμού, ξινοφοβίας και βίας...". Ακόμη και η δημοσίευση της επιστοδικής παράλας των συμρόφω-ιστών στο κίριό από το "Νέο" στις 20-11 παρουσιάζει το συνθήματα που φιλώσαν ως αντισταστικά (και μόνο). Συμπέρασμα: ο σεξουαλός που κατά κίριο ήλιγο διασταθμεί ένας βιασμός, είναι οόρατος!

³ Σε συνέντευξη του στο "Εθνος" στις 21-11, δύο μέρες μετά την παρόλα των συμρόφω-ιστών στην Αμάρυνθο, ο δήμαρχός της Γ. Μανώλας επαναλόβως ανακάλει ότι μαζί με τους εξαργωμένους Αμάρυνθίτες ήσαν και οικονομικοί μετανάστες τονόνανσε ότι "όλομε σκαφίδια τους αλλοδαπούς στην παροχή μας".

⁴ Για, δεν ανήτερον σκόλο του τίπου: "όδομας κατηγορείτε για σεξουαλ, σκαίς περιόματε άραγο στις γυναίκες μας, κίριας μας, συμρόφους μας και σε όλες τις γυναίκες".

⁵ Π. Μπαουρέ, Η Ανδρική Κυριαρχία, Αθήνα, Ίσκι, 1999, σ. 15.

⁶ Όπως οι ίδιοι διαμηνύσαν στη διάρκεια του κληπτικού, υπεβραίνοντας την ουσία του συνθήματος που φιλώθηκε από την παροχή "οι

βιαστές δεν είναι μόνο υβεί, είναι άνδρες καθημερινοί".

⁷ Στο σημείο της αυτοκριτικής, έτι πον συνεί να παρατηρήσουμε ότι στην Αμάρυνθο ήλιημισαμε και όσα ποτέ δεν κίναμε οι ανακατέ-οί, αναξουσιαστές-οστές στην Εθιλοία για το ήλιμφο σπείμα, ώστε να ανακατέ ηη σπείματα που του αντισταστικά κίνησά και να διαυθεί και εύροσρα κοινωνικά.

⁸ Δεν τσοφθαλόζουμε βίβαιο το κομμάτι αυτό. Και αυτό δεν έσαν οις και οι κώτακοι της Αμάρυνθου αν παρατηρήσουμε τις ανειδράσεις τους σε κώδε ένα από αυτά.

⁹ Είναι χαρακτηριστική ως προς αυτό η παρόβωση του Παπούθα στις 2-11: "εμάστε πολλίς ούτες της κίρας, μας κίρας που εδώ αναπαίθησαν το πιο ευγενή ήλιωδί. Δεν μπορεί να το εξακίμινουν μαρκαί οι οποίοι, έτι ήλιγο είναι εδώ από τις μαγίρες αρεις και τις ήλικές αρεις της αλλήτικης κοινωνίας".

¹⁰ Αυτό τίνας ερωμικά ο δήμαρχος Αμάρυνθου την απόλαση μέρα της παράλας των συμρόφω-ιστών.

¹¹ Σε κάθε πρακτική του είναι επγγραμμένως αλλή εδώ σπασίζουμε στις πολλίμες.

¹² Συμφωνα με τον Λακάν "ο φαλλός έτι σπείμας ως το πιο έβρον από αυτό που μπορεί να σπείθλομε σκαίμα με την προαμώματα της σεξουαδικής συνειρήσεως, κώδως και ως το πιο σπείθλοκό". Βλ. J. Lacan, Ecrits, Paris 1966, σ.692.

¹³ Οποιαδήποτε ήλιγο δασκάλα, σκόμη κι αν υοίθησας "ανδρικός" συμπεριφοράς, ήλιγω του "συνεβρήθηου της ανακατέ" ως βιολογοκοινωνικής κοινωνικής κατασκευής. Αυτό σπείμα σπείματα στο κίρις η βιολογική διαφορά συμπεριφοράς ως αντισταστικά και μάλιστα ως ήλική κατασκευάματα.

ΠΑΙΞΕ ΜΠΑΛΑ ή ΨΟΦΑ



τις 28/03 συνέβη ένα γεγονός που σημάδεψε τον οπαδικό χώρο: ο θάνατος, μετά από συμπλοκές οπαδών, ενός νεαρού. Σε όσους γνωρίζουν τον χώρο από μέσα, μόνο έαιχληξη δεν προκάλεσε το άκουσμα της είδησης του νεκρού οπαδού. Τα τελευταία χρόνια η αύξηση και η επέκταση των fan clubs έχει ως αποτέλεσμα να διαφανεί ένας νέος πόλεμος, αυτός των απέναντι, των συνθημάτων, των κηραδών αυτοκόλλητων, των σπημένων ραντεβού κ.α. Ξεπερνώντας την τάση τρομοκράτησης των media μπρός στην θέα της φιγούρας του **κούλιγκαν** και αναγνωρίζοντας πως η βία μεταξύ οπαδών έχει τη δική της πορεία μέσα στο χρόνο, δεν μπορούμε να παραβλέψουμε τα άλματα που έχουν συντελεστεί στον τομέα της δράσης και οργάνωσης των οπαδών. Έτσι παρατηρούμε πως ταυτόχρονα με τη συγκεκριμένη τάση "αγώνα" κι "αλληλεγγύης" όλων των οπαδών ενάντια στον κατασταλτικό έργο μέσα στα γήπεδα, στα ακριβά εισιτήρια, στην εκφορά ενός αντιμπατσικού αισθήματος μέσω του απανταχού A.C.A.B. (All Cops Are Bastards) συνθήματος, έχουμε το ξέσπασμα της αυθόρμητης βίας των οπαδών κυρίως **τρώγοντας τις ίδιες τους τις σάρκες**, ανεβάζοντας τον πιχί της βίαιης αντιπαράθεσής τους. Την εποχή που τα νέα ήθη του μοντέρνου ποδοσφαίρου συναντώνται με την **αναγωγή του ως κοινωνική αξία** -στον ελλαδικό χώρο κυρίως μετά το Euro 2004- κι ενώ τα μισά τροφοδοτούνται από τις δεκάδες "ταγμένες στον υπέροχο λαό τους" εφημερίδες, όσοι μιλάνε απλώς για "αγνή φιλάθλη συμπεριφορά" και επικαλούνται τα δικαιώματα των οπαδών καθίστανται επικίνδυνα και πλειθωδώς γραφικοί. Σε ένα χώρο όπου η συγγένιση μετατρέπεται σε προϊόν και το προϊόν (βλ. ομάδα) μεταφράζεται ως ιδέα, συναίσθημα, τρόπος ζωής, αδρεναλίνη και "συλλογικοποίηση", ο ρόλος που επιφυλάσσει για τον εαυτό του κάθε "αγνός" ή μη φιλάθλος δεν μπορεί παρά να είναι αυτός του **μπανονοποιημένου θεατή - καταναλωτή** (εννοεί και μόνο για μερικούς και πολεμιστή-υπερασπιστή της μεγάλης ιδέας). Αυτή είναι η ιδεολογία του ποδοσφαίρου.

Πέραν του γεγονότος αυτού καθ' αυτού, ιδιαίτερη απραξία είχαν και τα όσα επακολογήσαν. Αυτή τη φορά δεν είχαμε τα γνωστά κροκοδείλια δάκρυα των δημοσιογράφων για τον νεκρό αλλά ένα ξεδιπλωμα μιας στάσης που φαίνεται **ότι περίμενε από καιρό αυτή την αφορμή**. Παρουσιάστηκε όλο το γνωστό συνθηματολόγιο ενωμένο να ζητά περισσότερη αστυνομία, κάμερες, θεσμικά πλαίσια... Από τους τροπολάγνους ρεπόρτερ των media (που παραληρούσαν με ασυναρτησίες και υποκριτικά ξεχνούσαν τον περσικό ρόλο

τους όλα αυτά τα χρόνια -και ειδικά μετά το euro- στο να ανάγουν το ποδόσφαιρο σε αδιαπραγμάτευτη κοινωνική αξία), τους "σοκαρισμένους" πρετεντέρηδες να δείχνουν γνωστούς-άγνωστους και κουκουλοφόρους, τους αθλητικούς παράγοντες και μεγαλο-ιδιοκτήτες ανώνυμων εταιρειών να δηλώνουν ότι είναι κι αυτοί θύματα των κούλιγκανων, ως και σύσσωμη την αριστερά (αυτή που μιλάει για δικαιώματα και δικαιοσύνη) να σπεύδει πρώτη απ' όλους- όταν βέβαια δεν ανακάλυπτε έναν ανύπαρκτο στην ουσία οργανωμένο ακροδεξιό δάκτυλο πίσω από τα γεγονότα- να συγκατανέψει στα θαλασσερκιάς έμπνευσης κρατικά νομοσχέδια για την πάταξη της βίας στα γήπεδα...

Η αντιπαράθεση της εκένης των κούλιγκαν με την αντίστοιχη των οικογενειών στα γήπεδα δεν μπορεί παρά να αποβλέπει στην διαφύλαξη των κερδών των **σωματειακών μαγαζιών**, μεγάλων ή μικρών. Τι στιγμή μάλιστα που υπάρχουν οπαδοί που εκτίουν ποινές με βάση το τελευταίο **"αθλο - τρομονόμο"** κι ενώ η καταγωγή των περισσότερων από αυτούς που ασκούνται με τα οπαδικά είναι προλεταριακή, είναι μοιραίο να στοχοποιούνται ως **το vol επιμόδυνο σώμα κι εκθός της κοινωνίας**. Βέβαια κανείς από όλους αυτούς που έβγαλαν τις χείρας τους και κραύγασαν για περισσότερη αστυνομία δεν μίλησε για άλλες εκφάνσεις αποκάλυπτης βίας της καθημερινότητας: γιατί άραγε κανένας κρατικός μηχανισμός και κανένα παραγαλάκι του δεν πρότειναν για παράδειγμα, να κλείσουν -έστω για έναν έλεγχο- για 15 ημέρες όλα τα εργοτάξια της χώρας εξαιτίας των εργατικών "ατυχημάτων", εκεί όπου η ασυδοσία των αφεντικών σκοτώνει έναν οικοδόμο κάθε 5 εργάσιμες μέρες;

Ήδη ο απόηχος της "μάχης" της Παιανίας διαφανίζεται με την προσπάθεια να κοπεί ο ομφάλιος λώρος που συνδέει τα fan clubs με τις ΠΑΕ. Απόσυρση λοιπόν της πλήρους στήριξης στις θύρες, άρνηση των ΠΑΕ να δίνουν εισιτήρια στα f.c που είναι το "οξυγόνο" τους κι ουσιαστική απονομομοποίησή τους ώστε να παρουσιαστεί μια **σικέ κάθαρση** εναρμονισμένη με τα ευρωπαϊκά πρότυπα. Αυτό δεν σημαίνει ότι θα εξαφανιστούν από το κάρπι οι στρατοί με τα δικριμα κασκόλ: απλώς θα πρέπει να μετουσιωθούν σε ολοκληρωτικά πειθήνια πόνια των εκάστοτε προέδρων. Αυτό αποδεικνύεται κι από το γεγονός πως οι ανακριστές των εμπλεκόμενων στην ιστορία του φόνου έπεσαν στο κενό, με αποτέλεσμα την προστασία και απενεκοποίηση των μεγάλων κεφαλών που έφταναν μέχρι τα προεδρικά γραφεία.

Όσον αφορά τα νέα μέτρα που εξαγγέλθηκαν για την πάταξη της γηπεδικής βίας, η επαναφορά του ιδιωνηριου και η ολοκληρη ποινική δίωξη ακόμα και μικρών αδικημάτων που σκετιζονται με την "αθλητική ζωή", σαν στόχο έχει να δημιουργήσει μια θεσμική και ιδεολογική παρακαταθήκη και να διευρυνθεί προς τα εκεί όπου πάντα επιδημεί ενάντια στα λεγόμενα "πολιτικά βία", τις πράξεις δηλαδή αντίστασης κι αντιαποχής.



Αφρικανόπουγκερ με σκληρό

Οι κόποι μιας 10ετίας δεν πήγαν τελικά κατένευ για τους σταυροφόρους. Ο πρώτος πιστοποιημένος και με βούλα "αντιπρονοκρατικός πόλεμος" στην ήπειρο είναι γεγονός. Η εισβολή του αιθιοπικού στρατού λίγους μήνες πριν στη Σομαλία για την εκδίωξη της ισλαμικής κυβέρνησης που κυριαρχούσε στο μεγαλύτερο μέρος της παρασασμένης χώρας, ντύθηκε με όλη την καθωσπρέπει αντιπρονοκρατική ρητορεία. Ο Αιθιοπας πρωθυπουργός Meles Zenawi το δήλωνε ξεκάθαρα και μισοειρωνικά στη Washington Post τον Δεκέμβριο: **"Με παραξενεύει που έζηνοιο άνθρωποι τον 21ο αιώνα συνεχίζουν να ισχυρίζονται πως αν απαντήσεις στους τρομοκράτες με βία, θα εξαπλώσεις την τρομοκρατία, ενώ αν πας με τα νερά τους, θα τους εξημερώσεις"**. Παρεμπιπτόντως, με την ίδια στοργή αντιμετώπιση και τις αντιδράσεις στο εσωτερικό της χώρας του τον 11/05, μετά τις "διαφανείς" εκλογές, όταν σε συγκρούσεις σκοτώθηκαν περίπου 200 αντιπρονοούντες, σύμφωνα με τα πιο μετριοπαθή στοιχεία. Η χρηματικά, πολιτικά, διπλωματικά και κυρίως στρατιωτικά βοήθεια του αμερικανικού κράτους στο αιθιοπικό καθεστώς τα τελευταία χρόνια, αναγνωρίζοντάς το ως πόλο σταθερότητας στην περιοχή, δεν έκει να κάνει απλά με τα αμερικανικά συμφέροντα στην ανατολική Αφρική. Είναι ένας γενικότερος και παγκόσμιος σχεδιασμός πολέμου.

Ήδη από το 1997 εγκαινιάστηκε από τις ΗΠΑ υποτυπωδώς ένα "νέο" σχέδιο για την "σταθερότητα στην αφρικανική ήπειρο" που αφορούσε την εκπαίδευση με πολιτικούς και στρατιωτικούς όρους ντόπιων στρατευμάτων στην αντιμετώπιση διαφόρων μορφών κρίσεων. Από την 11/9 και μετά, οι διάφοροι ευαγείς οργανισμοί όπως η ACOTA-Εκπαιδευτική Βοήθεια για Αφρικανικές Επιχειρήσεις Έκτακτης Ανάγκης- κι άλλες (βλ. Σαμαζίντα 12), εντάχθηκαν σε έναν γενικότερο σχεδιασμό που πήρε σπρηματικά τον τίτλο "πρωτοβουλία δράσεων για την παγκόσμια ειρήνη" (Global Peace Operations Initiative). Σε αυτό την πρωτοβουλία (αμερικανικής εμπνόνησης), που περισσότερο θα πρέπει να νοηθεί ως ένα "αποσυγκεντρωμένο και ομοραλιστικό" σχέδιο με βασική συνιστώσα τον "αγώνα ενάντια στην τρομοκρατία", υπάρχουν και δρουν όλοι: οι ΟΒ, η ΕΕ, οι ΗΠΑ, τα αφρικανικά κράτη... Έτσι λοιπόν, προγράμματα όπως η ACOTA αλλά και το African Centre for Strategic Studies, που παράγουν και εκπαιδεύουν το τωρινό αλλά και το μελλοντικό πολιτικό και στρατιωτικό

προσωπικό -με βασική κατεύθυνση το σύνθημα "να εκπαιδεύσουμε τον εκπαιδευτή"- (έκθεση του αμερικανικού κοινοβόσιου 2/05) έπουν χαρακτηρηστικά ως "Schools of the Africas" παραπέμποντας άρρεα στα περίφημα "Schools of the Americas" που έδρουν στο Fort Benning στις ΗΠΑ, τα οποία εκπαιδεύσαν και επάνδρουν δικτατορίες και (παρα)στρατιωτικούς μηχανισμούς στη Λατινική Αμερική τις δεκαετίες του 60-80.

Όλα αυτά μπορούν να ακούγονται γνώριμα κι αμερικανικά, η πραγματικότητα όμως είναι πιο σύνθετη. Είναι χαρακτηριστικό πως ενώ οι αμερικανικές βάσεις ξεφυτρώνουν σαν μανιτάρια στην Αφρική (5 την τελευταία 3ετία) εκπολιζόντας την παραδοσιακή γαλλική "εμπροά" στην ήπειρο, τα αντικρουόμενα συμφέροντα των δύο ηγεμονικών πόλων βρίσκουν πεδίο "συναντίληψης": στη γαλλική στρατιωτική βάση στο Τζιμπουτί από το 2006 αμερικανοί και γάλλοι σταυροφόροι ανταλλάσσουν και τρώνε αδελφωμένοι κάμπουργκερ και μοζζαλέ, έπειτα από την απόφαση του γαλλικού κράτους να παραχωρήσει κομμάτι της βάσης για τη στάθμευση αμερικανικών στρατευμάτων. Την ίδια στιγμή με απόφαση του ευρωπαϊκού διευθυντηρίου ήδη οργανώνονται στην Βενισιένζα της Ιταλίας, μικτά (από ευρωπαίους και αφρικανούς) εκπαιδευτικά κέντρα για ειρηνοποιούς κωροφύλακες με βασικό στόχο τον έλεγχο της μετανάστευσης στα αφροευρωπαϊκά σύνορα και την ετοιμασία ντόπιων στρατευμάτων για οποιαδήποτε μορφή κρίσης. Το σφάρι ξαπνός... Και οι προορισμοί πολλοί: Νταρφούρ, Νιγηρία, χώρες της ανατολικής Αφρικής και πάει λέγοντας...

Πόλεμος δί αντιπροσώπων

Ο πόλεμος των 34 ημερών πέρι τον Ιούνιο μεταξύ του επιθεμένου Ισραήλ και της οπτικής οργάνωσης Χεσμπολάχ (με αφορμή την απαγωγή 2 ισραηλινών στρατιωτών από την οργάνωση) δεν ήταν απλά ένας διασυνορατικός πόλεμος, μα επιστροφή του Ισραήλ για να διεκδικήσει εκ νέου το χαμένο "στάτους κβο" στην περιοχή, ούτε απλά μια απόφαση εν θερμώ των ισραηλινών γερουσιών. Ήταν κορηάτι ενός ευρύτερου ανασχεδιασμού στην περιοχή, που με "ηθικά και



ιδεολογική βάση την προϊστορία των συγκρούσεων στο Λίβανο, ξεκινά από την εισβολή της "συμμαχίας των προδωλών" στο Ιράκ και περνά μέσα από την απομόνωση ή και κατάκτηση της Τεκεράνης, του κέντρου του περιφερειού "οιτικού τόξου". Η "βίαση" παρόλ'αυτά του σιωνιστικού κράτους, να θέσει τον εαυτό του ως αιχμή των εξελίξεων σε μια ανολοκλήρωτη ακόμη σταυροφορία στην ευρύτερη περιοχή, δεν είχε να κάνει μόνο με την ικανοποίηση των στενών του εθνικών συμφερόντων. Αλλά και με μια ανάγνωση της πραγματικότητας από τους ισραηλινούς ιθύνοντες που έδειχνε πως, οι αμερικάνοι σύμμαχοι είχαν αρχίσει την εποχή εκείνη να εκδηλώνουν τάσεις "υποχωρητικότητας" και μεταστροφής στην ολοκλήρωση του σχεδιασμού στη μέση ανατολή, λόγω δομικών εσωτερικών προβλημάτων, τα οποία εκφραζόνταν με την ανάκαμψη "ειρηνόφιλων" πολιτικών και προοπτικών στο διεθνές πολιτικό προσκήνιο. Πολύ απλά το Ισραήλ έπαιξε στο "οργανωμένο" χάος της μέσης ανατολής, προσπαθώντας να δημιουργήσει ένα καινούριο προδικασμένο, που θα τραβούσε την παγκόσμια αντιπροδοκράτεια από το τέλμα της "απραξίας" και ταυτόχρονα θα εμπλοκίριζε με νέους όρους το δόγμα της παγκόσμιας ασφάλειας. Το παιχνίδι με το χάος όμως κάποιες φορές δεν κερδίζεται. Οι πολεμικοί "αυτοσχεδιασμοί" των παγκόσμιων διευθυντηρίων, οι οποίοι όσο περνά ο καιρός αποκτούν όλο και περισσότερη πολυπλοκότητα, κατανοούν να γίνονται ανεφάρτατοι σε βαθμό που δύσκολα μπορούν να είναι λειτουργικοί για τους ηγεμόνες. Έτσι λοιπόν έγινε και στον πόλεμο του Λιβάνου. Για άλλη μια φορά η κοσμοδία της διπλωματίας του πολέμου, έστω και φαινομενικά, πήρε τη θέση της "γραφμηκότητας" του δόγματος της παγκόσμιας ασφάλειας.

Κι ενώ τις πρώτες μέρες της ισραηλινής επίθεσης σύσσωμα τα ηγεμονικά μπλοκ στήριζαν τον παλιό καλό τους ισραηλινό φίλο, (ακόμα και τα εχθρικά αραβικά κράτη σιώπησαν αφού αναγνώρισαν σε μια επιδεκόμενη ήττα της Χεσμπολάκ, την αποδυνάμωση του οϊτικού τόξου), όσο περνούσαν οι μέρες κι η νίκη απομακρυνόταν, άρρασαν σιγά σιγά να σιγοιθυρίζουν κάτι περί αυτοσυγκράτησης, ώσπου σήρθηκαν τελικά, σε μια "ειρηνόφιλη" παρέμβαση για τον τερματισμό των εκθροπραξιών. Τήρησαν βέβαια, τις ισορροπίες στις ανακοινώσεις και στις αποφάσεις των διεθνών οργανισμών, προσπερνώντας εξ απαλών ονύχων η ισραηλινή επιθετικότητα και στοχοποιούσαν η Χεσμπολάκ.

Έχουμε ξαναγράψει πως μετά την κατάρρευση του Ιράκ (ξεκινώντας από τον πρώτο πόλεμο του κόλπου το 91) οι βασικοί παίκτες στην ευρύτερη περιοχή απέμειναν το Ιράν και το Ισραήλ (ειδικά μετά την αποδυνάμωση πηκικά και πολιτικά της Σαουδικής Αραβίας). Ο ανταγωνισμός αυτός λοιπόν, έρχεται σαν μια φυσική απόρροια των ανακατατάξεων και βεβαία δεν μπορεί να μην κρηματίζεται και εμπλουτίζεται είτε με μεταφυσικές και σκοταδιστικές ριτορείες (το Ιράν αναφέρεται στο Ισραήλ ως τον "μεγάλο σατανά") είτε με

κορώνες του νεόκοπου δόγματος της ασφάλειας (το "Ιράν είναι το κέντρο της αποσταθεροποίησης στην περιοχή" Εκούντι Ολμερι, ισραηλινός πρωθυπουργός). Έτσι λοιπόν στον πόλεμο του Λιβάνου, δεν είναι τυχαίο πως οι δύο βασικοί ανταγωνιστές στην περιοχή δεν κρόφτηκαν πίσω από κρηματογραφημένες δηλώσεις, αλλά μύλησαν ξεκάθαρα και προσδιόρισαν τους εκατέρωθεν στόχους τους.

Η αποτυχημένη για το Ισραήλ εισβολή στο Λίβανο, έφερε στα όρια του το σιωνιστικό όραμα, τους κατασταπικούς μύθους και την αλαζονεία του, που χρόνια έτρεφαν και συνείκαν την εθνοκρατική δομηση αλλά και τα κοινωνικά αντανακλαστικά. Για το σωτηρικό της ισραηλινής κοινωνίας δεν κατέρρευσε μονάχα ο μύθος της ανίκητης δύναμης της ισραηλινής στρατιωτικής μηχανής (συστατικό στοιχείο της ύπαρξης του Ισραήλ και συνιστώσα της μιλιταριστικοποίησης του πληθυσμού). Από τη γέννηση του ισραηλινού κράτους το 1948, η κοινωνία συνεχίζει να εκτρέφεται με περίσσειμα φόβου, με τη φιγούρα του "αδίστακτου Άραβι εχθρού", να θυράται και να ξεκινά την ιστορικότητα που βολέυει, να αγαπάει το κακό και την ευμάρεια που φέρνει σε ένα κορράτι πληθυσμού, να φαντασιώνει εθνικο-θρησκευτικά μεγαλεία και προφητείες. Κι αυτός είναι ο λόγος (μαζί με την υπερσυρρίκνωση του αντιπολεμικού κινήματος των προηγούμενων δεκαετιών) που μπροστά στην ήττα, η ισραηλινή κοινωνία δεν αρμοβόησε τους κυρίαρχους μύθους και την αιματηρή πραγματικότητά τους. Οι ελάχιστοι που διαδύλωσαν κατά τη διάρκεια του πολέμου στις πόλεις του Ισραήλ (κι οι ακόμα λιγότεροι ανάμεσά τους που έθεταν το ζήτημα από ριζοσπαστική σκοπιά), αντιμετώπιζον ως εσωτερικοί εχθροί και προδότες. Έτσι, χωρίς εισαγωγικά. Είναι χαρακτηριστικό πως η μεγαλύτερη αντιπολεμική διαμαρτυρία δεν συγκέντρωσε πάνω από 2 κιλιάδες ανθρώπους (στο Τελ Αβίβ) και σε πολλές περιπτώσεις οι διαδηλωτές βρέθηκαν αντιμέτωποι όχι μόνο με την κοινωνική απαξία και την κρατική καταστολή, αλλά και με ορδές εξαγριωμένων ισραηλινών. Ακόμη και μετά το τέλος του πολέμου, η κρίση που επίβη στο πολιτικό και κοινωνικό πεδίο, σε καμία στιγμή δεν δημιούργησε ρηγματώσεις στον κυρίαρχο λόγο, σε καμία στιγμή δεν αρμοβόηθηκε η κυρίαρχη αιματηρή πολιτική. Μάλλον το αντίθετο συμβαίνει. Τα κοινωνικά βέλη στρέφονται προς μια "ανικανη κυβέρνηση" που "εξευτέλισε τον στρατό" και δεν μπόρεσε να διαχειριστεί τον μεσοαντικό ιστορικό ρόλο της ύπαρξης του Ισραήλ. Μπορεί λοιπόν η κυρίαρχη ηγεμονική κλάση να λαιδορείται και να αποξινείται, στο επίπεδο των φυσικών προσώπων (κυρίως του πρωθυπουργού Ολμερι και των αρχιστράτηγων), παρόλ'

war ltd



αυτά, η κίνηση αυτή, ανατροφοδοτεί τους πολεμικούς σχεδιασμούς του ισραηλινού κράτους, ανατροφοδοτεί όλα τα κυρίαρχα-ιδεολογήματα που στέκονται με επιθετικό σπινθηρισμό. Πέρα από τις γνωστές φωνές ακροδεξιών, που ζητάνε άμεση απάντηση και εκδίκηση, το μούδιασμα -στην καλύτερη- των κοινωνικών αντανακλαστικών (όταν δεν συντονίζονται ενεργά με αυτές τις λογικές), περιπέλλει ακόμη περισσότερο τις όποιες αντικαθεστωτικές φωνές. **Κι αυτό είναι μία (και μοναδική) αλλά μεγάλη νίκη του "ατιπρένου" ισραηλινού κράτους στον πρόσφατο πόλεμο.** Και η επιστροφή στις "νίκες", είναι απαραίτητη προϋπόθεση για τη συνολική μας, σε βαθιά κρίση, εθνοκρατικής ενότητας. Το απαιτούν άλλωστε οι καιροί παγκοσμίου.

Ο Λίβανος μετά κούρα και πραγματικότητες

Η ιστορία του Λίβανου, θα μπορούσε χοντροκομμένα, να συνοψιστεί όλες τις παραμέτρους της κατωσίας και αιματηρής ιστορίας της μέσης ανατολής ήδη από τα χρόνια της δυτικής αποουακρατίας. Αυτό που συνέβη πριν, κατά τη διάρκεια και μετά τα τέλη της ισραηλινής εισβολής, δείχνει πως τελικά, αυτή η εισβολή ήταν ένα μοναχά επεισόδιο μιας ανολοκληρώτης μάχης και ταυτόχρονα ο επιτακτικός των εξελίξεων.

Βασικός στόχος της επίθεσης δεν ήταν ο Λίβανος εξ ολοκλήρου, αλλά αποκλειστικά και μόνο οι μουσουλμανικοί πληθυσμοί και περιοχές, η Χεσμπολάχ, η στοχοποίηση Συρίας - Ιράν κι η "αποτελμάτωση" του δόγματος ασφάλειας αναφορικά με τη μέση ανατολή. Είναι χαρακτηριστικό εξάλλου, πως οι ισραηλινό βομβαρδισμοί δεν στόχευσαν ούτε μία φορά το δυτικό τμήμα της Βηρυτού, παραδοσιακό οικονομικό κέντρο και τόπος κατοικίας όχι μόνο όλων των δυτικών που ζουν στο Λίβανο, αλλά και της δυτικοβρεμένης (και κυρίως χριστιανικής) πολιτικής και κοινωνικής ελίτ των ντόπιων Λιβανέζων. Η καταστροφή των υποδομών (αεροδρόμιο, ύδρευση, ηλεκτρισμός κτλ.) του Λίβανου, η οποία δόλου τυχαία, εντάθηκε όταν έγινε ορατή η στρατιωτική ήττα, δεν ήταν μοναχά μια γνωστή στρατηγική ερημοποίησης. Ήταν μια στρατηγική που θα άφηνε παρακαταθήκη κοινωνικής έντασης, εξωτερικού ελέγχου μέσω δανείων και πύσεων (η οικονομία του Λίβανου εδώ και μια δεκαετία περνά βαθιά κρίση για να μπορέσει να χρηματοδοτήσει την ανοικοδόμηση), αλλά και πρόγραμμα **κοινωνικής πόλωσης.** Οι εσωτερικές και πολιτικές δυνάμεις που θα "ανοικοδομήσουν" τη χώρα, δεν είναι απλά πιο πειθίσιμες κι ελεγχόμενες. Είναι και πιο αδίστακτες στο να κρατήσουν τα παλιά τους προνόμια, να "σταθεροποιήσουν" τη χώρα, να επεκτείνουν την ηγεμονία τους. Και στη βάση αυτής της ανοικοδόμησης (οικονομικής, πολιτικής και κοινωνικής) μπαίνουν οι βάσεις της νέας εσωτερικής συγκρούσεως με όργανο αντιπροσοκρατίας. Η επιτάχυνση αυτή είναι ορατή μα στο Λίβανο.

Η μαριονέτα που ακούει στο όνομα Φουάνι Σινιόρα, πρωθυπουργός της χώρας στην κυβέρνηση εθνικής ενότητας (όπου συμμετείχε η Χεσμπολάχ) κι εκπρόσωπος της "αντισυριακής" δυτικοποίησης ελίτ του Λίβανου, όσο κι αν κλαψούριζε μέσω τηλεοράσεων τις 34 μέρες του πολέμου ζητώντας διεθνή επέμβαση, έβλεπε σε αυτή την εισβολή τη δυνατότητα ενδυνάμωσης του δικού του εξουσιαστικού μπλοκ, μέσω της



Φωτογραφία από βόμβα
συγκρούσεων
γλουστρελαίων στη
Βηρυτόν της Συρίας

ποιος είτε πως οι βόμβες
είναι διαταρκτικές?

αποδυνάμωσης της "κράτος εν κράτει", Χεσμπολάχ. Κι αυτό δεν είναι κρυφό μυστικό, ούτε στο Λίβανο, ούτε πουθενά. Η κοινωνική απαξίωση του (αλλά και της κοινωνικής κάστας που αντιπροσωπεύει), για την ανικανότητά του να αντισταθεί στην εισβολή κι η πικρή εξύωση της αντιστάσεως της Χεσμπολάχ στα μάτια της πλειοψηφίας των Λιβανέζων (ακόμη κι αυτών που απεχθάνονταν τα σκοταδιστικά της κινήματα), έχει αποσταθεροποιήσει σε μεγάλο βαθμό τους μέχρι τώρα όρους της (έτσι κι αλλιώς, προβληματικής) εθνοκρατικής συγκρότησης στο Λίβανο. Οι εντάσεις και τα επεισόδια (με ανεπιβεβαίωτο τον αριθμό των νεκρών) που έλαβαν χώρα το Γενάρη του 2007 στο Λίβανο, μεταξύ μιας "παράδοξης" συμμαχίας φιλοκυβερνητικών χριστιανών και σουνιτών ενάντια στους αιτές της Χεσμπολάχ, δεν έδειξε μόνο τις κοινωνικές εντάσεις, τις νέες και παλιές ηγεμονικές δυνάμεις, συμμαχίες και αντιπαλότητες αλλά κυρίως τη νέα μορφή που θα ντύσει την επερχόμενη σύγκρουση: αν παραδοσιακά στο Λίβανο οι αντιμαχόμενες πλευρές ήταν οι αντισυριακές πολιτικές δυνάμεις κι ο αϊτικός μουσουλμανικός πληθυσμός, η ανάδυση της σουνιτικής μειοψηφίας ως αιχμή του εσωτερικού αντιπαικτικού μετώπου, **μπυρίζει ανυπόφορα χειραγώγηση.** Και θυμίζει **ανυπόφορα Ιράκ,** εκεί όπου δημιουργήθηκε το κέντρο της ενδομουσουλμανικής αντιπαλότητας. Είναι χαρακτηριστικό πως την ίδια μέρα των πιο αιματηρών συγκρούσεων, στις 25/1, ο Σινιόρα βρισκόταν στο Παρίσι σε μία διάσκεψη για το μέλλον του Λίβανου και την οικονομική ενίσχυσή του. Και τα αποτελέσματα της διάσκεψης είναι ενδεικτικά, όχι μόνο για τα οικονομικά μεγέθη που "δωρίστηκαν" στην κυβέρνηση αλλά και τις πολιτικές προβλεπές αυτών των δόρων: η Σουδανία Αραβία (που σιγά σιγά προσπαθεί να



ξανακερδίζει το χαμένο κύρος στον араβικό κόσμο, να ηγηθεί των ουσιτών, για να μπορεί ευκολότερα να ανταγωνιστεί το "νέο" αντιπαλό δέος στην περιοχή, το Ιράν) έδωσε 1,1 δις. δολάρια, περιμένοντας τα ανταποδοτικά οφέλη. Οι ΗΠΑ 770 εκατ. δολάρια επιπλέον των 230 που έδωσαν αμέσως μετά τον πόλεμο του Ιούλη. Η βοήθεια των ΗΠΑ στο λιβανέζικο καθεστώς πριν τον Ιούλη του 2006 έφτανε το πολύ τα 40 εκατ. δολάρια το χρόνο. Από τα αμερικανικά λεφτά, τα 220 εκατ. πρέπει να πάνε αποκλειστικά για την ανάπτυξη και ενδυνάμωση των μηχανισμών ασφαλείας. Πριν τον πόλεμο η στρατιωτική βοήθεια του αμερικανικού κράτους δεν ξεπερνούσε το 3 εκατ. δολάρια το χρόνο. Ενδεικτικό εδώ είναι, (για το πως γυρνάει στο λιβανέζικο έδαφος κάθε παράμετρος της αντιπρονομοκρατικής σταυροφορίας στη μέση ανατολή που πλέον έχει σαν στόχο την περικύκλωση του σιιτικού άξονα του κακού), η δημιουργία ενός νέου σώματος στρατού στο Λίβανο ("Δύναμη Εσωτερικής Ασφάλειας") οι οποίες έχουν πλαισιωθεί αποκλειστικά από ουσιτώνες και σαν στόχο έχουν τον επόμενο χρόνο να αριθμούν τις 24 καιάδες ενόπλους. Η δύναμη της Χεσμπολάχ τόσο σε πολιτικό όσο και σε στρατιωτικό πεδίο, είναι ένα εμπόδιο που πρέπει να ξεπεραστεί, για να εμπειδωθούν οι αιματηροί σχεδιασμοί στη μέση Ανατολή.

Ταυτόχρονα, το νέο οικονομικό πλάνο της κυβέρνησης (ιδιωτικοποιήσεις, σκληρότερη εργατική νομοθεσία κτλ.), για να επιστρέψει η γνωστή κατάσταση των λιβανέζων εκατομμυριοστών στα παλιά της μεγαλεία, με πρόσημα τις ισραηλινές επιδρομές και τους "θεοβαστακτους όρους" της διεθνούς βοήθειας, έχει επιδοθεί σε μια άνευ όρων επίθεση στο κοινωνικό σώμα. Και σιτοι που πλήττονται περισσότερο δεν είναι άλλοι από τους μη προνομιούχους μουσουλμανικούς πληθυσμούς, κυρίως μάλιστα τους σιίτες.

Η Χεσμπολάχ από την πλευρά της μετρά και ξαναμετρά τα κέρδη της, αναπροσαρμόζοντας την πολιτική της στο "ρεαλισμό" που απαιτούν οι συγκυρίες. Κατά τη διάρκεια της αντίστασής της στον ισραηλινό στρατό τον περασμένο Ιούλη αλλά και στους "ειρηνικούς" μίνες που ακολούθησαν, εξαγέρωσε την επιτυχία της με το να θέλει να αναγορευτεί σε πανισλαμικό σύμβολο αντίστασης ενάντια στο ισραηλινό κράτος. Και εν μέρει τα κατάφερε, τουλάχιστον τον πρώτο καιρό, οπότε το οποιοδήποτε αντισιιτικό μένος, στο εσωτερικό του μουσουλμανικού κόσμου δεν μπορούσε να προπεράσει το προφανές, αυτό που συνεχίζει κάθε "σωτήριο" κήρυγμα: τη νίκη απέναντι στο μεγάλο εχθρό. Αυτό όμως που πραγματικά κέρδισε η οργάνωση ήταν η διεθνή αναγνώριση της ως **μηνόμοιμου παίκτη στα μεσανατολικά σκακίερα**. Κι αυτό σημαίνει περαιτέρω δύναμη που κάνει δυσκολότερο το έργο αυτών που την θέλουν στο περιθώριο, ως μία ακόμη "τρομοκρατική" οργάνωση.

Πάνω σε αυτό κώλας πόνταραν οι δηλώσεις του αρχηγού Νοοράλα, όταν χαμογελαστός δήλωνε πως η νίκη ενάντια στο Ισραήλ **"είναι νίκη ολόκληρου του λιβανέζικου πληθυσμού"**. Η καταξίωση της στο εσωτερικό της λιβανέζικης κοινωνίας είναι βασική προϋπόθεση της ευρύτερης στρατηγικής της στην

περιοχή, που ακολουθεί κατά πόδας τη γραμμή που δίνεται από τους ιρανοί μουλάδες. Δεν είναι λοιπόν παράδοξο, που η "νίκη του λιβανέζικου λαού" μετατράπηκε μέσα σε λίγες εβδομάδες σε ένα άλλο σύνθημα, που γέμισε τους δρόμους του Λιβανού: **"η νίκη ήρθε από το θεό"**.

Αυτή τη στιγμή ο πολιτικός αγώνας που διεξάγει η οργάνωση στο Λίβανο (συνεπικουρούμενη και από κάποιες μικρότερες οργανώσεις, όχι μόνο μουσουλμανικές) ενάντια στη διαφθορά της λιβανέζικης κυβέρνησης έχει αποκλειστικά σαν σκοπό αυτήν ακριβώς την παγίωση της ως μία αποκλειστικά και μόνο λιβανέζικη οργάνωση, που εντάσσεται μέσα στο νόμιμο πολιτικό σπέρμα. Ο Σέιχ Εντ-Ντιν, υπεύθυνος της οργάνωσης στη Βηρυτό δήλωνε στο BBC: **"Ως μουσουλμάνοι, πιστεύουμε πως η ζωή χωρίς αξιοπρέπεια, ελευθερία και ανεξαρτησία, δε σφραγίζει τίποτα για μας. Γι' αυτό παλεύουμε για να δώσουμε τους κατακτιπές έξω από τη γη μας. Η αντίστασή μας ξεκίνησε ως στρατιωτική και εξελίχθηκε σε πολιτική. Οι άνθρωποί μας είχαν ανάγκη από κοινωνική και εκπαιδευτική φροντίδα. Η λιβανέζικη κυβέρνηση είναι τόσο αδύναμη και κακείς από άλλες χώρες δεν προσέτρεξε σε βοήθεια. Έτσι κι τρεις δημιουργήσαμε κοινωνικές υποδομές στη Βηρυτό, στην κοιλάδα του Μπεκάα κι αλλού. Τώρα λοιπόν έχουμε κοινωνικές, εκπαιδευτικές και ιατρικές υπηρεσίες, όχι απλά στρατιωτικές..."**

Επειδή ο γνωστός αριστεροδεξιός αντιιμπεριαλισμός αναθάρησε από την ήττα του Ισραήλ κι επειδή ανακαλύπτει ευθείες γραμμές που ενώνουν όλες τις αντιστάσεις κάτω από την κοινή ταμπέλα του αντιπάλου των ΗΠΑ και του Ισραήλ και επειδή αυτός ο αντιιμπεριαλισμός έχει πολύ κοντά και επλεκτική μνήμη αξίζει να αναφερθούμε και στην ίδια την ιστορία αυτής της οργάνωσης. Η Χεσμπολάχ, δημιουργήθηκε



χρηματοδοτούμενη από το Ιράν στις αρχές του '80, ως διάσπαση της οργάνωσης Αράλ. Η Αράλ, ("εξοφραστία" του σιιτικού πληθυσμού του Λιβανού, πληθυσμός ο οποίος μέχρι και την δεκαετία του '70 θεωρούταν "τα σκουπίδια του Λιβανού" και βρισκόταν στον πάτο της κοινωνικής ιεραρχίας), διεξήγαγε ανελέητο πόλεμο στις παλαιστινιακές οργανώσεις που δραούσαν στα Λιβανέζικα έδαφη. Είναι χαρακτηριστική η δήλωση του Σέιχ Εντ-Ντιν για την εισβολή του ισραηλινού στρατού το 1982 (και τις σφραγές στους προσφυγικούς καταυλισμούς που ακολούθησαν): **"Ναι, είναι αλήθεια πως ήταν μια**



ανακούφιση από τους μέχρι τότε κατακτητές (την PLO του Αραφάτ), μέχρι τη στιγμή που έγιναν κι αυτοί κατακτητές... Το "νιάζιμο" της Χεσμπολάχ για την παλαιστινιακή υπόθεση (που ήταν και το πρόσχημα της εισβολής τον Ιούνιο), αφορά αποκλειστικά και μόνο τους όρους συνοχής με τους οποίους σπίνεται ένα καθωσπρέπει ισλαμικό αντισημιτικό δόγμα. Οι "αδερφοί Παλαιστίνιοι" είναι αδέρφια σε τιμή ευκαιρίας: στον πρόσφατο βομβαρδισμό κι αποκλεισμό του δεύτερου μεγαλύτερου παλαιστινιακού προσφυγικού καταυλισμού έξω από την Τρίπολη, του Naqir Al Mhārent (επ' αφορμή της καταδίωξης της οργάνωσης Φατάχ Αλ Ισλάμ), η επίσημη αναφορά της Χεσμπολάχ έκανε λόγο μονάχα για **αυτοσυγκράτηση των δύο πλευρών**. Εξάλλου η επίσημη θέση της οργάνωσης για τους **παλαιστίνιους πρόσφυγες** είναι πως για να αποκτήσουν όλα τα δικαιώματα ενός Λιβανέζου πολίτη, θα πρέπει να **αφοπλιστούν** και να χάσουν το αυτοδιοίκτο των καταυλισμών τους. Οι παλαιστίνιοι στο Λίβανο, δεν έχουν δικαίωμα πρόσληψης σε πολλούς εργασιακούς τομείς (δημόσιο, τράπεζες, οργανισμούς κοινής ωφέλειας), δεν μπορούν να συνδικαλιστούν, δεν έχουν την παραμικρή ιατροφαρμακευτική περίθαλψη... Είναι πραγματικά "εντυπωσιακό" (και τόσο κοινότοπο στην ιστορία) πως οι αντιμαχόμενες ηγεμονικές τάξεις, όπως εδώ η Χεσμπολάχ κι η διεφθαρμένη δυτικοθερμένη κυβέρνηση του Λίβανου, ομονοούν μπροστά σε αυτό που αναγνωρίζουν ως κίνδυνο. Και στην συγκεκριμένη περίπτωση, αυτό που θέλουν να ξεριζώσουν δεν είναι απλά οι ένοπλες πολιτοφυλακές των παλαιστίνιων, τη δύναμή τους και ένοπλα να αυτοκαθορίζονται αποσταθεροποιώντας τις κυρίαρχες γραμμές της χώρας, αλλά η ίδια η ανεξέλεγκτη κουλτούρα αντίστασης που έχει "δηλητηριάσει" τα μυαλά των παλαιστίνιων τόσα χρόνια, απέναντι στον οποιοδήποτε επιδοξο κατακτητή ή ουτάρτα τους. **Η οργή και η αντίσταση της παλαιστινιακής κοινωνίας δεν χωράει πουθενά.** Και πολύ περισσότερο στις αγκαλιές των "φίλων" της.

υποσημείωση νο1 για την παλαστίνη

"Δεν μπορώ να είμαι σαν τον διοικητή της αστυνομίας στο Λονδίνο, στο Βερολίνο ή τη Νέα Υόρκη. Αυτοί έχουν τα πάντα, εμείς τίποτα. Έφτασε όμως η στιγμή να αναλάβουμε το ρόλο μας. Παλιότερα ήρασαν αδύνατοι. Τώρα ήμαστε αποφασισμένοι. Να γιατί τώρα υπάρχουν συγκρούσεις μεταξύ μας και των ένοπλων φαντάρων. Ήμουν ένας από αυτούς. Πολέμησα τους ισραηλινούς με αυτούς, πήγα στις φυλακές με αυτούς. Ξέρω πως σκέφτονται, πως γελούν και τι κριαζόνται".

Yousef Uzreel, αστυνομικός διοικητής στη Ναμπλόη (BBC απρίλης 2007)

Δεν χρειάζονται πολλά ακόμα για τη δόλωση του αρχιμπατού της Ναμπλόης. Αλλά, πολλές φορές, η ιστορία καταπτά εικονογραφικά, όταν επαναλαμβάνει το γνωστό κύκλο του "λαϊκού μαχητή" που γίνεται πρόθυμος δέμος.

υποσημείωση νο1 για την παλαστίνη

Όπως γράφαμε στο προηγούμενο τεύχος του περιοδικού, η ενδοπαλαιστινιακή σύγκρουση φαίνεται πως δεν έχει ποικύτρημα. Από τη στιγμή της παγίωσης της Χαμάς στην παλαιστινιακή υπόθεση, ο αγώνας για τον έλεγχο (οικονομικό, πολιτικό, στρατιωτικό) του παλαιστινιακού εδάφους και της προοπτικής του αγώνα ενάντια στο Ισραήλ, δεν θα μπορούσε να μην είναι αιματηρός. Οι αντιμαχόμενες κλάσεις της Χαμάς και της Φατάχ πέρα από τις επίσημες δηλώσεις για εθνική ομοψυχία, τις για γέλια εκκευρίες, δείχνουν να αδυνατούν να ελέγξουν τις εσωτερικές ένοπλες συγκρούσεις των τελευταίων μηνών. Δεν είναι ζήτημα ανικανότητας (αν κι από τη στιγμή που άνοιξαν οι ασκοί του Αϊόλου, οι ένοπλες πολιτοφυλακές πολλές φορές αυτενεργούν -έξω από τις επίσημες διαταγές των ηγεσιών- για λόγους αντεκδυσιασης). Είναι ζήτημα ενός σχεδίου που ωφελείται από τη σύγκρουση στη λογική της αποδυνάμωσης με κάθε μέσο του εσωτερικού αντιπάλου. Είναι η νομοτέλεια του "πολιτικού ρεαλισμού", των επιδοξων λαϊκών ουτάρτων. Αυτό που σπάνεται πάνω κι ενάντια στην παλαιστινιακή κοινωνία, από τον ένοπλο τοαμπουκά των δύο επιδοξων ουτάρτων του, τις συμφωνίες και τις καιρετούρες με το κράτος του Ισραήλ, την "αδιαλλαξία" (που γίνεται όψιμη υποκυρωτικότητα όταν τα άμεσα συμφέροντα της οργάνωσης πλέττονται), όλα αυτά αποτελούν κομμάτι της ποδηγέτησης της κοινωνικής οργής, καλοσύνη των μορμών του αγώνα και βέβαια παροπλισμός των κοινωνικών αντανακλαστικών. Την ίδια στιγμή ο ισραηλινός στρατός μετράει πτώματα "τρομοκρατών" κακοκελώντας. Το ίδιο βέβαια κι ο περιήρμος παλαιστίνιος "στρατηγός" Ντακλάν, υπεύθυνος Εσωτερικής Ασφάλειας κι αγαπημένο παιδί -ως "ρεαλιστής" που είναι- όλων των σταυροφόρων...

υποσημείωση σύγκυση για το Ιράκ

"Η αύξηση του αριθμού των αμερικάνων στρατιωτών στο Ιράκ πιθανόν θα επέφερε επιδείνωση σε εκείνες τις διαστάσεις του προβλήματος ασφαλείας (του Ιράκ), οι οποίες τρέφονται από την πεποίθηση ότι οι ΗΠΑ σκοπεύουν να πραγματοποιήσουν μεγάλης διάρκειας κατοχή των εδαφών..."

"Η παρουσία των αμερικάνων στρατιωτών στο Ιράκ μετρώζει τη βία..."

από έκθεση του Irak Study Group 12/06

(γνωστή κι ως επιτροπή Baker-Hamilton, δικομοματικό όργανο ελέγχου και λήψης αποφάσεων για το αμερικάνικο κογκρέσο)

Οι σταυροφόροι βρίσκονται σε "σύγκυση" και αυτοαναιρούνται μέσα σε λίγες γραμμές. Παρόλ' αυτά, επειδή η απραξία είναι ο χειρότερος εχθρός του ηγεμόνα, προσπέρασαν με χάρη τα λογικά αδιέξοδα, καταλήγοντας στην περαιτέρω ενίσχυση των αμερικάνικων δυνάμεων στην περιοχή.

ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΟΑΧΑΚΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΗΣ ΣΤΟΥΣ ΜΑΖΕΜΕΝΟΥΣ



Από τον Μάιο του 2006 στην Οαχάκα άναψαν οι φλόγες της γενικευμένης ανατροπής. Αυτό που ξεκίνησε σαν ένα "συντεχνιακό" αίτημα των δασκάλων της περιοχής, απέκτησε ένα αυθόρμητο **εξεγερτικό πρόσωπο**. Η Οαχάκα, είναι μια από τις φτωχότερες επαρχίες του Μεξικό, μιας χώρας όπου τουλάχιστον 40 εκατομμύρια άνθρωποι διαβιώνουν με λιγότερο από 2 ευρώ την ημέρα. Οι στατιστικές κι οι αριθμοί των διεθνών οργανισμών (όπως κι οι κροκοδείλιες φιλάνθρωπες κι αναπτυξιακές εξαγγελίες τους) για την περιοχή απλά διατυπώνουν το προφανές της **καπιταλιστικής λεηλασίας και της μοίρας που καράσσουν για συγκεκριμένες γωνιές και πληθυσμούς του πλανήτη**. Άκουρα πέρα από τους αριθμούς, υπάρχει ο κινσμός μιας κοινωνικής πραγματικότητας κι απαξίας που απαιτεί το άμεσο βίωμα για να γίνει απόλυτα κατανοητή. Η Οαχάκα ταυτόχρονα αποτελεί, πέρα από μια τεράστια κυριότερη και αποθλιπτική ανθρώπινη, κι έναν παραδοσιακό φτηνό τουριστικό παράδεισο εκτόνωσης (με όλες τις γνώριμες προεκτάσεις) για την αλαζονεία των πρωτοκοσμικών τουριστών από τις ΗΠΑ. Το κράμα λοιπόν της επιτακτικότητας βίας των κυρίαρχων μπορεί να ήταν και να είναι οριζοθετημένο. Το ίδιο οριζοθετημένο όμως, ήταν και είναι το κράμα της **συσσωρευμένης κοινωνικής οργής**.

Γενετικά, τα γεγονότα έχουν ως εξής: τον περασμένο Μάιο, οι 70 κιλιάδες δάσκαλοι της επαρχίας, απλήρωτοι για μήνες, κατέβηκαν σε απεργία διαρκείας, ζητώντας να πληρωθούν αλλά κι αρνούμενοι να υπογράψουν τα νέα τους συλλογικά σύμβολα εργασίας. Κατέλαβαν το κέντρο της πόλης κι έστησαν οδοφράγματα. Η απάντηση του μεξικάνικου κράτους, εκφρασμένη από τον δικαστή της επαρχίας Ριβί, ήταν άρση κι λυσσαλέα. Συλλήψεις, "εξοφάνσεις" απεργών, δολοφονίες. Αυτά ήταν και η οπίθα που άναψε τη μεγάλη φωτιά ξεσπάσματος. Έτσι λοιπόν, τις πρώτες κινητοποιήσεις άρχισαν να πλακίσουν μαζικά οι κάτοικοι της πόλης και σε λίγες μέρες σχεδόν όλα τα

δικαστικά κτίρια της πόλης κατελήφθησαν ενώ εκατοντάδες οδοφράγματα στήθηκαν στις γειτονιές. Τα συνθήματα άλλαξαν κι απέκτησαν ένα χαρακτήρα που ξεπερνούσε την απλή διεκδίκηση και διαμαρτυρία. Ξεδιπλώθηκε λοιπόν ένας αγώνας που αναντούσε στην **καθημερινή καπιταλιστική λεηλασία, την δικτατορία του εμπορεύματος, την παρα-κρατική κατοστολή, τη λεηλασία και απαξίωση του φυσικού περιβάλλοντος, την υποβάθμιση των κοινοτικών δεσμών και των δικτύων κοινωνικής αλληλεγγύης και οργάνωσης** (στην Οαχάκα ο ινδιάνικος πληθυσμός αποτελεί την πλειοψηφία). Στη βία του κράτους και του κεφαλαίου αντιπαρατέθηκε η γενικευμένη κοινωνική, απελευθερωτική αντίβια. Την ίδια στιγμή στοχοποιήθηκε ο κυβερνήτης της πολιτικής Ριβί (κι η απομάκρυνσή του έγινε κεντρικό σημείο του αγώνα), άρχισαν να σπάνονται διαδικασίες **γενικών λαϊκών συνελεύσεων σε γειτονιές** όπως και σε επίπεδο πόλης, στους χώρους εργασίας, αλλά και να οργανώνεται η καθημερινή ζωή των εξεγερμένων. Οι διαδικασίες λήψης αποφάσεων με κεντρικό σημείο αναφοράς την APPO (συνέλευση των λαών της Οαχάκα), λειτουργούν **οριζόντια, αντιεραρκακά και αμεσοδημοκρατικά**, ενάντια στο συγκεντρωτισμό που ευνοεί τους επιδοξους χειραγωγούς, χωρίς ειδικούς, σωτήρες και "πεφωτισμένες ηγεσίες". Η "δυσσάλευση της τάξης", η απαξία των εξεγερμένων προς τους ηγεμόνες τους, ο σαρκασμός προς τη δύναμή τους, η **ανατροπή** που ξαναμπήκε στο καθημερινό λεξιλόγιο των εξεγερμένων, όπως ήταν αυτονόητο, αντιμετωπίστηκε με λυσσαλέα κατοστολή από το μεξικάνικο στρατό, την αστυνομία, τις ειδικές δυνάμεις και τα παρα-κρατικά τάγματα θανάτου. Την ίδια στιγμή διάφοροι αυτόκλητοι σωτήρες του αγώνα (συνδικαλιστές, αντιπολιτευόμενοι βουλευτές κλπ) έσπειραν διαρκώς ένα κλίμα **πιτοπάθειας, "πραγισμού" και συνδιαλλαγής**. Σταδιακά, οι δυνάμεις κατοστολής ανακατέλαβαν την πόλη έπειτα από σκληρές μάχες, δεκάδες δολοφονίες κι εκατοντάδες συλλήψεις. Όμως τίποτα δε δείχνει να έχει τελειώσει στην Οαχάκα. Οι διαδικλώσεις, οι λαϊκές συνελεύσεις, συνεχίζονται παρά την σκληρή κρατική τρομοκρατία (είναι χαρακτηριστικό πως μετά την ανακατάληψη της πόλης και την επιστροφή στην "κοινωνική τάξη", κρατικές συμμορίες έχουν αναλάβει το ξεκαθάρισμα του κινήματος: δεκάδες εκτελέσεις, κυρίως δασκάλων, ακόμα και στους χώρους δουλειάς τους), απαγωγές κι εξοφάνσεις.

Η εξέγερση στην Οαχάκα λοιπόν, είναι ένα κομμάτι ενός παζλ ανατροπής και ριζοσπαστικοποίησης που ξετυλίγεται τα τελευταία χρόνια στις χώρες της Λατινικής Αμερικής. Ξεκινώντας από την εξέγερση στην Αργεντινή το 2003, στο Εκουαδόρ, στη Βολιβία... Η υποτίμησι κι η λεηλασία των νότιων πληθυσμών, η συσσωρευμένη τους οργή, η ισχυρή πολιτική παράδοση αντίστασης, γίνεται αργά αλλά κι έμπροσθα, αυτό που οφείλει να είναι: **μια απειλή για τους ντόπιους και υπερεθνικούς ηγεμόνες**. Μέσα σε αυτό πλαίσιο, κάποιοι καλοθελητές αριστεροί μπορούν να φαντασιώνουν κοινά μέτωπα, κοινές γραμμές που

ενώνουν τις κοινωνικές ανταρσίες της Λατ. Αμερικής, με τους ριζοσπάστες λαϊκότες ηγούμενες Τσαβές και Μοράλες, μπορούν ακόμα και να ανακαλύψουν μια περικυκλωσι του "μεγάλου ιμπεριαλιστή" των ΗΠΑ, από "κόσμο λατινικά τόξα", εξορκίζοντας έτσι κεντροαριστερές κυβερνήσεις τύπου (Λούλα στη Βραζιλία) με εξαιρετικά και καθολικά ανατρεπτικά γεγονότα όπως στην Ουακά. Η πραγματικότητα κρύβεται αλλού. Δε μιλάμε μόνο για τις ματαώσεις και τις απογοητεύσεις που έχουν προκαλέσει στο κοινωνικό σώμα (με προεξέκοντα τον Λούλα της Βραζιλίας, ο οποίος πρόσφατα δάλωσε ότι κύριο μέλημά του είναι η πάταξη της εγκληματικότητας στις φαβέλες, ξεκινώντας βέβαια την περίφημη "ανοδιανομή της γης" και καταστρέφοντας σκληρά τα κινήματα που τη διεκδικούν). Ο μύθος του Τσαβές και του Μοράλες συνίσταται στο ότι παρέιχαν το ελάχιστο από το απαιτούμενο για την καλύτερευση των συνθηκών ζωής στους εξαθλιωμένους υπηκόους τους... Η πραγματικότητα είναι πως αυτοί οι φωτισμένοι σωτήρες κι αυτές οι λογικές, αποτελούν ανασταλτικό παράγοντα στην ανάπτυξη ριζοσπαστικών κοινωνικών κινήσεων και πειραμάτων. Και τα γεγονότα όπως αυτό της Ουακά,



γεγονότα και πληθυσμοί που απλά "τα θέλουν όλα", στέκουν τουλάχιστον σαρκαστικά μπροστά στα περίφημα κόσμονα τόξα της αντιιμπεριαλιστικής αριστεράς διανοησης. Γιατί πολύ απλά στέκονται στην απέναντι όψη. Σταν όχθη που ποτέ δε θα αναγνωρίσει τις συνθηκολογήσεις για ένα καλύτερο μέλλον, που οι κλοιοί ηγούμενες απόλυτα θα καρίσουν...

Κι όσο κι αν τρέψι εδώ, στον πρώτο κόσμο τις φαινομενικές αθονίας, της "σταθεράς κι ολοκληρωμένης" αστικής δημοκρατίας, θεωρούμε μακρινές τις αιτίες, τις συνθήκες και τις ζωές των υπηκόων της Λατ. Αμερικής, των κατοίκων της Ουακά, οι σχεδιασμοί κι η επιτακνόμενη λεπτολογία από την πλευρά των κυρίαρχων έρχονται κυνικά να αναδειξουν το προφανές: **εδώ όπως και παντού, είμαστε αναλώσιμα.** Οι παρακαταθήκες γεγονότων όπως της Ουακά, δεν είναι απλά ότι κρατάνε ζωντανά μια ιστορική φλόγα ανατροπής που η πρωτοκοσμική επανακάραξη της κοινωνικής ιστορίας έχει βάλει στο "χροννοτούλασο", ενώ ταυτόχρονα την έχει θέσει στο στόκατρο της "αντι"-τρομοκρατικής εκστρατείας. Είναι παρακαταθήκες σημαία κι ανατρεπτικών πειραματισμών, οι οποίοι πέρα από τις άσκιες οδοναμίες κι αντιφάσεις τους, μπορούν να τροφοδοτήσουν και να απλίσουν τους εδώ κοινωνικούς αγώνες με συμπεράσματα, λογικές και πρακτικές. Από τις οριζόντιες λαϊκές συνελεύσεις, τη συγκρουσιακή

λογική, την αδιαλλαξία, τον τρόπο οργάνωσης της καθημερινότητας μακριά από πολιτικά και θεσμικά ιερατεία... είναι οι απαντήσεις ενός κόσμου που ασφυκτιά, ενός κόσμου που αγώνα να ξαναπάρει τη ζωή στα χέρια του. Η πίστη στους χειραγωγούς, στη νομιμότητα, στο "ρεαλισμό", στη λαιρεία των θεσμών, στο διαμεσολοβημένο από "φορείς και ειδικούς" αγώνα, η ματαιωση κάθε αντενέργειας των αγωνιζόμενων κομμάτων, η "αημιγορία" μπροστά στο μεγάλο αντίπαλο, ο μεσσιανισμός ενός "άλλου κόσμου που είναι εφικτός" μέσα από όλα αυτά, συνθήκες δηλαδή και καταστάσεις, που συναντάμε συχνά στους εδώ κοινωνικούς αγώνες, είναι κομμάτι μιας **δυναμικής κοινωνικής οπισθοχώρησης.** Μιας οπισθοχώρησης που εγκαταλείπει ακόμα και την απελπισία στα χέρια των διεσπασμένων των αγώνων. Και είναι προφανές επίσης πως οι άλλες απαντήσεις, αυτές της ολικής άρνησης, της αυτοοργάνωσης και της αδιαλλαξίας, εμπλεκώς κρύβονται από τους κυρίαρχους μηχανισμούς πίσω από την κατευθυνόμενη αφάνεια, την γραμικότητα, την συκοφαντία...

Και η Ουακά ήρθε να θυμίσει πως όλα αυτά είναι εδώ.

Και όλα εδώ θα ξαναγυρίσουν...

[υστερόγραφο]:

Το παραπάνω κείμενο γράφτηκε για την εκδήλωση στο κύριο του Θεράτη στις 23/12/2006 αναφορικά με τα εξαιρετικά γεγονότα στην Ουακά. Έπειτα από τη λυσοσάλα κατάσταση του κινήματος η "πρεμία" επανέλαβε στους δρόμους της περσοκίας. Από τη στιγμή βρίσκονται στις φαλακές δεκάδες αγωνιστές των γεγονότων, ενώ οι αρκές συνεκίζουν ακόμα και σήμερα τις δούλες. Την 1η Μάη 2007, κιάδες κόσμου κατέβηκε επίσημα της επισείους στους δρόμους της πόλης, με κύριο σύνθημά του την απελευθέρωση όλων ανεξαιρέτως των πολιτικών κρατούμενων του μεξικανικού κράτους. Την ίδια στιγμή, οι συνελεύσεις συνεκίζονται, με ένα επιπλέον όλο: τη αντικείμενη παρακαταθήκη ενός πολυήμερου αγώνα και των πολυήμερων πρακτικών του. Για ένα επόμενο βήμα...

Η εξέγερση στην Ουακά πέρα από τα προφανή και το αυτονόητο τέτοιων εξαιρετικών γεγονότων, αφήνει και σαν παρακαταθήκη σε όλους (στους εκεί ντόπιους και τους ανά τον κόσμο αλληλέγγυους), αναπάντητα αλλά γόνιμα ερωτηματικά, που με τίποτα δεν μπορούν και δεν πρέπει να διαβαστούν με μια γραμμική ιστορική ανάλυση που αναγνωρίζει σε αυτά τα γεγονότα μια νομοτέλεια είτε προάπει (νομοτελικές και πάλι) οδοναμίες και αδιέξοδα είτε πρόκειται για την "έλλειψη πεφωτισμένων σκεδίων που θα ολοκλήρωναν το αυθόρμητο" είτε πρόκειται για μια αυτόματα αναγωγή που ανακαλύπτει παραδοξότητα και μετροσάβεια σε ένα κίνημα που δεν έκανε το "βήμα παραπάνω" και το γιατί δεν κοινώθηκε ο κόσμος στην ένοπλη απειράρθεση με τις κρατικές δυνάμεις. Τέτοιες αναγωγές απαντούν εφόρως την αυτονομία των εξαιρετικών κινήσεων αλλά και δεν λαμβάνουν υπόψη τους τις τοπικές πολιτικές και κοινωνικές ιδιαιτερότητες (και την απίστευτη κρατική βία που ασκείται στους αντικαθεστυτικούς, δεκαετίες τώρα στο Μεξικό -και που πολλές φορές παραλείπει τα κοινωνικά αντανακλαστικά- αλλά και την κοινωνική πρόκληση της ένοπλης απειράρθεσης που με τον ένα ή άλλο τρόπο έχει συνδεθεί -καλώς ή κακώς- με ασυμπίες μαρξιστικές ορθοδοξίες και μακιστικούς αγώνες). Το ζήτημα είναι και παραμένει, πως γεγονότα σαν της Ουακά, λεπτοργών καθολικά και προσθετικά στον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση.

Μ Ξ Ρ Ξ Σ

Φ Ω Τ Ι Ά Σ

*

1



Οι "μέρες φωτιάς" είναι μια απόπειρα καταγραφής και κατανόησης των ριζοσπαστικών πειραμάτων ανατροπής, των ανασκέσεων και των αντιθέσεων τους στη Λατινική Αμερική, σε αυτό το κομμάτι του κόσμου, όπου την τελευταία δεκαετία δεν δουν σταματήσει να γεννιούνται ανατρεπτικές απαντήσεις κι άμεσα τόσα πραγματικά ερωτήματα. Τα κείμενα που θα δημοσιεύονται αφορούν είτε μεταφράσεις κειμένων, ανθρώπων που ήταν δράστες -με πρόσχημο απελευθερωτικό- των γεγονότων (και χωρίς πάντα να ταυτιζόμαστε με τις θέσεις τους), είτε δικά μας κείμενα αντιπηροφόρησης. Το παρακάτω κείμενο, αφορά την κατάσταση στην Βολιβία, το φαινόμενο "Μοράλτες" και τις προοπτικές της αντίστασης. Η περίπτωση Μοράλτες - όπου πάνω του επενδύει, όπως και στον Τσάβες όλος ο αριστεροδεξιός αντιμπεριαλιστικός ακταρμός- είναι ενδεικτική του πως ο "ριζοσπαστικός ρεαλισμός" αποτελεί μια επιπλέον ανάσχεση του γενικευμένου απελευθερωτικού προτάγματος.

"Έχουμε αποφασίσει να ανακτήσουμε τους φυσικούς μας πόρους ώστε να μας επιτραπεί να επιλύσουμε τα οικονομικά προβλήματα στη χώρα μας (...) Η Βολιβία έχει σημαντικό πλούτο αλλά, επίσης, σημαντική φτώχεια. Δεν πρόκειται για αναδιανομή της φτώχειας αλλά για αναδιανομή του πλούτου (...) Εδώ δεν απαλλοτριώνεται τίποτα, δεν εκδιώκεται κανείς. (Οι ξένες επιχειρήσεις) έχουν δικαίωμα να ανακτήσουν τις επενδύσεις τους και έχουν δικαίωμα στα κέρδη αλλά όχι στον έλεγχο των δυνάμεών μας φυσικών πηγών. Θα είναι συνέταροι αλλά όχι ιδιοκτήτες".

(ο Ενο Morales στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο)

Τα τελευταία χρόνια η Λατινική Αμερική έχει να επιδείξει μία ιδιαίτερη κινητικότητα στα διαφόρων ειδών και προσανατολισμών κοινωνικά της κινήματα. Ο βαθμός ριζοσπαστικοποίησης ποικίλλει και συνδέεται με τις ιδιαίτερες κοινωνικές, πολιτικές και πολιτισμικές παραμέτρους της κάθε χώρας: από την Αργεντινή και τη Βολιβία του 2003 μέχρι τη Βραζιλία του Λούλα, τη Νικαράγουα του 2006 - που εκλέγει ως πρόεδρό της ένα πρώην ηγετικό στέλεχος των Σαντινίστας- την αριστερή στροφή του Ισημερινού και του Εκουαδόρ, τη Βενεζουέλα του Τσάβες και, φυσικά, το Μεξικό με την τελευταία εξέγερση της Οακιάκα και τη Βολιβία με τον πρώτο στην ιστορία θιβαγενή πρόεδρο από τις εκλογές του 2005. Αυτό που είναι σίγουρο είναι ότι οι κοινωνίες της Λατινικής Αμερικής βρίσκονται σε διαρκή αναβρασμό που τις φέρνει όλο και πιο μακριά από τις όλο και πιο "δεξιόστροφες" και συντηρητικές δυτικές κοινωνίες.

Δυστυχώς, είναι αρκετά δύσκολο να κατανοήσουμε στο σύνολό τους και στο βάθος τους λόγους και τις διεργασίες που έχουν μετατρέψει σχεδόν ολόκληρη τη Λατινική Αμερική σε ένα τόσο ενδιαφέρον πεδίο κοινωνικού πειραματισμού. Η ιστορία και ο πλούτος των παραδόσεων και των ρευμάτων σκέψης αυτών των χωρών μας είναι λίγο έως πολύ άγνωστος, οπότε είναι πιθανό ότι η οποιαδήποτε ερμηνεία να είναι ελλειμματική. Γι' αυτό, η παρουσίαση της κατάστασης της Βολιβίας παρακάτω (ως μία συνέχεια του αφιερώματος του Σαμζιζιάι 10) θα περιοριστεί πιο πολύ σε πληροφορίες που βοηθούν στην κατανόηση των συνθηκών που επικρατούν, ενώ η ανάλυση έχει βασιστεί σε μεγάλο βαθμό σε αναλύσεις και ερμηνείες των ίδιων των Βολιβιανών. Σε κάθε περίπτωση και παρά την ενσκόληση με τις εξελίξεις στη Βολιβία, κρατάμε τη δέουσα και σχεδόν αυτονόητη απόσταση από τις

συνιστώσες εκείνες που δεν κάνουν τίποτα περισσότερο απ' το να επιβεβαιώνουν τον παραδοσιακό τους ρόλο (το πρόταγμα, για παράδειγμα, της εθνικοποίησης δε θα μπορούσε ποτέ να μας βρει σύμφωνους, -ες, όπως και η αντίληψη που διαπερνούσε κομμάτια του κινήματος ότι η πάλη των τάξεων συμβαδίζει και διεξάγεται παράλληλα με την πάλη για εθνική ανεξαρτησία και η αξιοπρέπεια του πληθυσμού διαμεσολαβείται από την αξιοπρέπεια του βολιβιανού κράτους και έθνους) κυρίως, ωστόσο, να παραβλέπουμε και να απαξιώνουμε τα αξιολογικά και κοιντικά σε μας σημεία σκέψης και δράσης ενός κινήματος που έχει αποσταθεροποιήσει τη χώρα τα τελευταία χρόνια.

Από που ίσως έχει ακόμη περισσότερο ενδιαφέρον να παρακολουθήσουμε μέσα σ' αυτές τις διεργασίες είναι η ανάδειξη του MAS σε κόμμα εξουσίας και τον πρόεδρο του, Ενο Morales, σε καθοδηγητική μορφή του κινήματος, απ' το οποίο και ο ίδιος προέχεται. Πρόκειται μάλλον για την πιο πετυχημένη εφαρμογή του μοντέλου εξουσίας του Παγκόσμιου Κοινωνικού Φόρουμ, του εξανθρωπισμού του καπιταλισμού, της μεταρρύθμισης του προς ένα ανθρώπινο πρόσωπο.

Ακολουθούν ένα σύστημα ιστορικό των δράσεων και αντιδράσεων των θηγευμένων -που κατά κύριο λόγο πρωτοστάτησαν στις εξεγέρσεις- κατά τη διάρκεια του 2004 και του 2005, στοιχεία και πληροφορίες που αφορούν τον πληθυσμό και την κοινωνικο-οικονομική κατάσταση της χώρας και οι οποίες κριτικές έχουν διατυπωθεί για τον 'θηγευτικό σοσιαλισμό' του Ενο Morales.



Η κατάσταση το 2004 σχεδόν επιβεβαιώνει τον κανόνα που θέλει την καταγίδα να έρχεται μετά από την κρημιά: οι κοινωνικές αναταραχές είναι από ελάχιστες έως ανύπαρκτες.

Αντίθετα, ο νεοφιλελευθερισμός κάνει όλο και πιο έντονη την παρουσία του με όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά που γίνονται όλο και πιο πολύ το κοινό σημείο αναφοράς σε όλο τον πλανήτη: για παράδειγμα, μόνο 700.000 εργαζόμενοι έχουν μία σταθερή δουλειά και ένα εισόδημα αρκετό για να καλύψει τις βασικές τους ανάγκες.

Από και και πέρα, το 27% των παιδιών της Βολιβίας υποφέρει από χρόνιο υποσιτισμό (με τους υψηλότερους δείκτες στις περιφέρειες Ραϊσίσι και Ονιζο στο οροπέδιο, Chuquiaguaca στην κοιλάδα, Βενί και Ράντο στην ανατολική ζώνη και στην Cochabamba από τα αστικά κέντρα, στις περιοχές διλοβή που λιγότερο ή περισσότερο πρωταγωνίστησαν στις εξεγέρσεις του 2003 και 2005).

Κάθε ώρα 18 Βολιβιανοί βυθίζονται στη φτώχεια και 5 από αυτούς στη μιζέρια και στο περιθώριο. Από αυτούς οι 11 είναι κάτοικοι αστικών περιφερειών και οι υπόλοιποι 7 αγροτικών. Ανάμεσα στο 1999 και το 2003 ο αριθμός των φτωχών αυξήθηκε κατά 16% φτάνοντας τα 5,8 εκ. Ένας στους τρεις βολιβιανούς υποφέρει από πείνα, σύμφωνα με το Εθνικό Ινστιτούτο Στατιστικής και την Ένωση Ανάλυσης Πολιτικής Οικονομίας, που, επίσης, υπογραμμίζουν την αξιοσημείωτη αύξηση της παραγωγής υδρογονανθράκων, τη βελτίωση των δεικτών της οικονομίας και την αύξηση των εξαγωγών φυσικού αερίου, ορυκτών και αγροτικών προϊόντων.

Η ανασφάλεια έχει φτάσει σε τόσο ακραία σημεία ώστε υπολογίζεται ότι το 28% του πληθυσμού των πόλεων επιβιώνει με λιγότερο από 0,80 δολ. την ημέρα, ενώ στις αγροτικές περιοχές λίγο παραπάνω από το μισό πληθυσμό επιβιώνει με λιγότερο από 0,60 δολ. την ημέρα, συνολικά περισσότερα από 3 εκ. Βολιβιανοί βρίσκονται σε αυτήν την κατάσταση. Κάποιοι από τις οικογένειες αυτού του ιδιαίτερα φτωχού και απαξιωμένου πληθυσμού στερούνται των βασικών υπηρεσιών υγιεινής ή διαβιώνουν χωρίς καν ηλεκτρικό ρεύμα και πόσιμο νερό από το επίσημο δίκτυο.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ Το 2004



Στις 8 Μαρτίου ο εξεγερμένος λαός του El Alto αποφασίζει σε ένα ανοικτό δημοτικό συμβούλιο να μην ενδοταχθεί στην παραίτηση του Mesa, έτσι κι αλλιώς δεν τον ενδιαφέρει αν θα μείνει ή θα φύγει, αλλά επικεντρώνει την απεργία, που ήδη μετρά έξι μέρες, με σκοπό να διαρκέσει μέχρι να φύγει η πολυεθνική Aguas del Illimani (γαλλικών συμφερόντων) που ελέγχει το νερό, και κόβεται ο ανεφοδιασμός με υγρά καύσιμα της πρωτεύουσας La Paz.

Η χώρα μετρά 39 μπλόκα σε πέντε από τα 9 συνολικά διαμερίσματα με απαίτηση σχεδόν σε όλα την ανάκτηση του κρατικού ελέγχου πάνω στα αέριο και το πετρέλαιο και τη σύγκληση συνταγματικής Συνέλευσης.

Ο πρόεδρος Mesa απειλεί τους απεργούς και τον κόσμο των μπλόκων με φυλακίσεις και καλεί τους μεσοστράτους να κατέβουν στους δρόμους για να δηλώσουν την αντίθεσή τους στα μπλόκα.

Στις 7 Απριλίου του 2005 το Συνταγματικό Δικαστήριο κατήγγυλε κυρίως κυρία νομική ίση τα 78 συμβόλαια με τα οποία οι Βεπρόι, Petrobras, Total, Enron, Shell, British Petroleum, Vintage και άλλες πολυεθνικές εκμεταλλεύονται τα αποθέματα φυσικού αερίου και πετρελαίου της Βολιβίας, αξίας τουλάχιστον 150 δισ. δολαρίων, τα δεύτερα σε σημασία στη Νότια Αμερική. Υπολογίζεται ότι τα ετήσια έσοδα από την αλυσίδα των υδρογονανθράκων ανέρχεται στα 3.500 εκ. δολάρια, από τα οποία το μεγαλύτερο μέρος μεταφράζεται σε κέρδη των πολυεθνικών, δεδομένου του χαμηλού κόστους λειτουργίας, παραγωγής και εμπορευματοποίησης.

Αλλά, καθώς, επίσης, και το γεγονός ότι τίποτα δεν είχε αλλάξει ουσιαστικά στην κοινωνικο-οικονομική κατάσταση της χώρας, οδήγησαν τη βολιβιανή κοινωνία εκ νέου στους δρόμους και σε εξεγέρση το Μάιο και Ιούνιο του 2005 -μικρότερης έντασης και διάρκειας αυτή τη φορά σε σχέση με το 2003.

Στις 16 Μαΐου κλιμάκια κόσμου διαδηλώνουν στη βάση της κυβέρνησης απαιτώντας -αυτή τη φορά να παραιτηθεί ο Mesa και να κλείσει το κοινοβούλιο. Πιο συμφυλιωτικά, οι καλλιεργητές κοκαΐνης, οι αγρότες και οι εργάτες που πρόσκεινται στο MAS του Ενο Morales ξεκινούν πορεία 200 κλμ. προς

ΟΙ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΤΟ 2005



τη La Paz απαιτώντας ότι εθνικοποιήσει αλλά τα μισά από τα κέρδη των πολυεθνικών να δίνονται στο βολιβιανό κράτος.

Στις 18 Μαΐου η La Paz μετρά ήδη τρεις μέρες πολιτειακών διαδηλώσεων και αποκλεισμού. Οι διαδηλωτές έχουν απορρίψει την πρόταση του προέδρου Mesa για επανεργασία της παραγωγικής διαδικασίας και βελτίωση της οικονομικής κατάστασης του πληθυσμού. Οι εμπέδρους ομάδες εργαζομένων αφήνουν στην άκρη τα συντεχνιακά τους ασήματα και ξεσηκώνονται κάτω από τα γενικά συνθήματα της κινητοποίησης. Η Βολιβία ζει σε αναμονή της έναρξης της γενικής απεργίας που αποφασίστηκε την προηγούμενη ημέρα τα συνδικάτα και οι οργανώσεις γειτονιάς σε μια τόσο ριζοσπαστικοποίηση των μέσων της άσκησης πίεσης.

Στις 23 Μαΐου κλόδες κόσμου συγκεντρώνονται στην πρωτεύουσα θέτοντας το ζήτημα του αν μπορούν να καταστρέψουν το νεοφιλελευθερισμό, να τελειώσουν με την ασιακή δημοκρατία και να ολοκληρώσουν την κοινωνική επανάσταση, την ίδια στιγμή που ο Morales, υποστηριζόμενος από τους σπαδοξοφύλακες του, που εφάρταν στην πρωτεύουσα μετά από την πορεία των 300 κλμ., τους καλεί να διατηρήσουν την ασιακή δημοκρατία και να αποφύγουν να κλείσει το Κοινοβούλιο πάζοντας για άρση σύγκλησης της Συνταγματικής Συνέλευσης. Οι κάτοικοι του Ει Αίλιο κλείνουν τον αστυνομικό δρόμο προς την πρωτεύουσα παραλίοντας το εμπόριο, τις μετακινήσεις και όλες τις δραστηριότητες και ιδιωτικές δραστηριότητες. Η γενική απεργία στην πόλη εδραϊώνεται. Στην απεργία συμμετέχουν χυμοί λαυαίς και μπαλιές του δρόμου, ενώ ομάδες συντεχνιών και μεταλλωρύχοι συγχροούνται με τις αστυνομικές δυνάμεις στην πλατεία Miraflores (η πλατεία όπου εδράζονται τα κυβερνητικά κτίρια).

Από την 1η Ιουνίου αρχίζει να διαφαίνεται και να τίθεται όλο και πιο επιτακτικό το κρίσιμο σημείο του αν η εξέγερση πρέπει να σκληρύνει και να συνεχιστεί ή να ενδώσει στην ασιακή δημοκρατία.

Στις 3 Ιουνίου ο Mesa ανακοινώνει μέσω διατάγματος τη σύγκληση Συνταγματικής Συνέλευσης και δημοψηφίσματος αυτονομίας σε μια νέα προσπάθεια να καταπνίξει την εξέγερση. Πρόκειται για μια κίνηση που υποστηρίζεται από τα ολιγαρχικά κομμάτια - που έτσι αποφεύγουν το ζήτημα της εθνικοποίησης - και από τον Ενο Morales - που προβάλλει να κερδίσει τις εκλογές του 2007.

Η πραγματικότητα και η δυναμική του δρόμου κινούνται προς άλλη κατεύθυνση: τα 2/3 των δρόμων είναι μπλοκαρισμένα, στα 8 απ' τα 9 διαμερίσματα της χώρας σημειώνονται διαδηλώσεις και συγκρούσεις και οι τρεις από τις 10 μεγαλύτερες πόλεις έχουν παραλίσει, είναι αποκομμένες και κυρίως επικοινωνία με το υπόλοιπο της χώρας.

Στις 6 Ιουνίου 400.000 Βολιβιανοί συγκεντρώνονται στην πολιορκημένη La Paz για να απαιτήσουν για άλλη μία φορά την εθνικοποίηση των φυσικών πόρων και την εκδίωξη των πολυεθνικών και να αρκίσουν να συμπεριληφθούν την κυβέρνηση των εργατών και των αγροτών. Το βράδυ το συγκεντρωμένο πλήθος κατευθύνεται προς τα κυβερνητικά κτίρια και συγκρούεται με τις αστυνομικές και στρατιωτικές δυνάμεις. Υπάρχουν αρκετοί τραυματίες και συλληφθέντες.

Η ίδια κατάσταση επικρατεί και στις πόλεις του Ει Αίλιο, όπου η απεργία είναι γενική, της Cochabamba, της Oruro, της Potosí και της Sucre. Αγρότες και ιθαγενείς έχουν καταλάβει πετρελαϊκές πηγές της British Petroleum στη Santa Cruz, καθώς επίσης και το σταθμό άντλησης βενζίνης και υγρών καυσίμων της Exxon-Shell στην περιοχή Sayari, διακόπτοντας την εξαγωγή προς τη Χιλή.

Ο πρόεδρος Mesa αναγκάζεται να εγκαταλείψει το Palacio, μπροστά στο όλο και αυξανόμενο πλήθος των διαδηλωτών που προσπαθεί να εισβάλει σ' αυτό.

Στις 10 Ιουνίου η Ενωσιστική Ομοσπονδία Εργατών του Ει Αίλιο και το Βολιβιανό Εργατικό Κέντρο δίνουν διορία 72 ωρών στο νέο πρόεδρο Eduardo Rodríguez για να εθνικοποιήσει το αέριο και το πετρέλαιο. Σε έκτακτη συνέλευση οι κάτοικοι του ορεινού αποφασιάζουν να μην υποχωρήσουν και να ενισχύσουν την πολιορκία της πρωτεύουσας, που είναι κυρίως βενζίνη, συγκοινωνίες και προμήθειες. Στο κέντρο των αγροτών και των εργατών έχει αρκίσει μία εντονότατη διαμάχη ανάμεσα τους που μετριάθηκε και τους πιο ριζοσπαστικούς για το αν θα πρέπει ο αγώνας να συνεχιστεί ή να ανασταλεί μετά την εκλογή του Rodríguez. Οι πρώτοι υποστηρίζουν ότι η εκλογή του κλείνει την πόρτα στους πιο αντιδραστικούς και σκληρούς τομείς της ολιγαρχίας, ενώ οι δεύτεροι ισχυρίζονται ότι ο Rodríguez είναι απλώς ένας ακόμα νεοφιλελεύθερος πολιτικός που θα κρεματοποιήσει της βία του κράτους για να υπερασπιστεί τα συμφέροντα των πολυεθνικών και της ασιακής τάξης, τη στιγμή που επιπλέον ο σκοπός της εθνικοποίησης δεν έχει επιτευχθεί και κανείς από τους φορείς εξουσίας δε θέλει να θίξει το θέμα, συμπεριλαμβανομένου και του Ενο Morales - ο οποίος το έθεσε μόνο αφού είχε ξεπεράσει από τη βάση του. Παρ' όλα αυτά, οι δευτερευόντες του MAS περιφέρονται από τις εθόνες των τηλεοράσεων στα τοπικά ραδιοφώνια επαναλαμβάνοντας την ανάγκη του να δοθεί νέα διορία στη νέα κυβέρνηση.

Στις 12 Ιουνίου αποφασίζεται η άρση των αποκλεισμών και το σταμάτημα των κινητοποιήσεων. Η παραίτηση του Carlos Mesa, η αντικατάστασή του από τον έως τώρα πρόεδρο του Ανώτατου Δικαστηρίου Eduardo Rodríguez και η προέλαση εκλογών μέχρι το τέλος του χρόνου, η κόρραση και η ταλαίπωρα του κινητοποιημένου πληθυσμού, η προδοσία του MAS και η αποστασία των κομμάτων του πληθυσμού που ελέγχει, η πίεση της εκκλησίας και των μέσων ενημέρωσης οδήγησαν σ' αυτήν την απόφαση και στο να δοθεί διορία 72 ωρών στο νέο πρόεδρο να εθνικοποιήσει το αέριο και το πετρέλαιο. Την ίδια στιγμή που ο ανεφοδιασμός των αποκλεισμένων πόλεων με καύσιμα αρχίζει να αποκαθίσταται, το Εργατικό Κέντρο της πόλης του Ει Αίλιο, οι δασκάλι των πόλεων και οι αγρότες της La Paz δηλώνουν την αποφασιστικότητά τους να προδούν και σε νέες κινητοποιήσεις, ενώ το MAS και ο αρχηγός του, Ενο Morales, καλούν δημόσια τις κοινωνικές και λαϊκές οργανώσεις να δώσουν μία διορία στο νέο πρόεδρο, παρέχοντάς του την υποστήριξη του κόμματός του.

Στις εκλογές της 18ης Δεκεμβρίου ο Ενο Morales γίνεται ο πρώτος ιθαγενής πρόεδρος της χώρας.



Ετήσια με στοιχεία του υπουργείου Οικονομικής Ανάπτυξης σε κάθε 10 εργαζόμενους οι 7 είναι αντικείμενο υπερμεταλλεύσεων σε δουλειές προσωρινές και κακοπληρωμένες. 1 είναι άνεργος και χωρίς εισόδημα και μόνο 2 έχουν μία δουλειά σταθερή και αξιοπρεπή. Στα οστικά κέντρα υπάρχουν περισσότεροι από 300.000 Βολιβιανοί χωρίς δουλειά και εισόδημα, κάτι παρόμοιο από 2.500.000 είναι υποασφαλισμένοι σε προσωρινές δουλειές, όπου μόλις κερδίζουν τα απαραίτητα για να παροτρύνουν την αρεμία μισθία και τον κοινωνικό αποκλεισμό.

Ετήσια με το Παγκόσμιο Πρόγραμμα Διατροφής μία στις τρεις οικογένειες υποφέρει από πείνα, ενώ 615.000 παιδιά ηλικίας μικρότερης των 13 ετών κοιμούνται χωρίς να έχουν φάει τίποτα θρεπτικό μέσα στη μέρα. Τα διατροφικά ελλείμματα αφορούν σχεδόν 3 εκ. Βολιβιανούς, ενώ 166 δέκα της χώρας είναι εξαιρετικά υψηλά στη διατροφική ανασφάλεια και το 98% του πληθυσμού αυτών των περιοχών έχει θανατική καταγωγή. Κατά μέσο όρο 1 στα 3 άτομα σε εθνικό επίπεδο και 4 στα 5 στον αγροτικό πληθυσμό δεν έχουν πρόσβαση στα βασικά διατροφικά αγαθά.

Ο μέσος μηνιαίος μισθός είναι 100 δολάρια, όταν για την αξιοπρεπή διαβίωση μιας οικογένειας 9 ατόμων χρειάζονται 900 δολάρια, ενώ η κυβέρνηση, αθετώντας την υπόσχεση της για τριπλασιασμό του βασικού μισθού (από τα 55 στα 187 δολάρια), υπόσκειται πλέον μια αύξηση που δε θα ξεπερνά το 10%.

Το Υπουργείο Εργασίας διατηνάει εν γένει μία σοβαρή και επίμονη κρισιμότητα των συνθηκών εργασίας - προϊόν της de facto και χωρίς αποζημίωση διεύρυνσης των εργατικών ημερών, που επιβεβαιώνει το 1/3 των μισθίων - κρισιμότερες συνθήκες πρόσληψης, επιδείνωση των αμοιβών και συνθηκών της δουλειάς απ' το σπίτι, υπερβολικές καθυστερήσεις στην πληρωμή των μισθών (4 ή 5 μήνες) και αυξανόμενη απώλεια των κοινωνικών παροχών και των εργατικών δικαιωμάτων, ενώ η ελευθερία των εργοδοτών να απολύουν είναι κατοχυρωμένη βάσει του Γενικού Νόμου της Εργασίας. Φυσικά, στο πλαίσιο των κακοπληρωμένων και αποζημιωμένων εργατών, υπάρχει και η στρατιά απλών που δουλεύουν "μόσρα".

Οι βασικοί παράγοντες της διαδικασίας είναι οι πολυεθνικές και οι μικροί και μεγάλοι επιχειρηματίες, ενώ το κράτος παραμένει σε ένα δευτερεύοντα ρόλο, διαχειριζόμενο και απορροφώντας τις κοινωνικές μέσους και τα βασίδια των πιο φτωχών δημιουργώντας εργάτες- "ουκουπίδια". Σε αυτό το πλαίσιο ο Morales ανακοίνωσε τη δημιουργία 120.000 θέσεων εργασίας με κόστος 48 εκ. δολάρια για τα επόμενα δύο χρόνια στο λεγόμενο "Plan pro País", στο οποίο οι εργάτες θα λιθοστρώνουν δρόμους για 8 ώρες την ημέρα για το βασικό μισθό, χωρίς κανένα κοινωνικό όφελος ούτε εργατική προστασία.

Μετά τον Οκτώβριο του 2003, οι βολιβιανοί κυβερνώντες και ελίτ επέβαλαν μία στρατηγική διάρθρωσης ενάντια στο ιθαγενές και λαϊκό κίνημα στηρίζομενη κατά βάσει σε δύο όψεις. Κατά πρώτο λόγο, έχοντας δει την ικανότητα ελέγχου της γης μέσω του μελοκαρίματος των δρόμων που ξεδιπλώθηκε από τους αγματάς και quechuas (φυλές ιθαγενών της Βολιβίας) του ορεινού και των κοιλάδων των Άνδεων, από τους κατοίκους της πόλης του Ει Άλτο, από τους μεταλλωρύχους και τους συνεταιριστές του Ουιτο και Ροϊοσι κτλ. οι κυβερνώντες και τα παραδοσιακά κόμματα ενδυναμώθηκαν για να διατηρήσουν και να δυναμώσουν τον έλεγχο τους στο χρόνο, δηλαδή για να δώσουν το ρεθμό στα πολιτικά γεγονότα με σκοπό να διαλύσουν την ύψηση της ιθαγενούς και λαϊκής εντολής που θεσπίστηκε με την εξέγερση του Οκτωβρίου (του 2003). Αυτές οι δύο πολιτικές σταθερές που καθιερώθηκαν από τα κοινωνικά κινήματα το 2003 - ανάκτηση των υδρογονανθράκων, σήμερα στα χέρια των πολυεθνικών οργανισμών, και η πραγματοποίηση μιας Συνταγματικής Συνέλευσης κυρίαρχης και με οποιαδήποτε μεταφραστικές αντιπροσωπευτικές προκρούσαν με ρεθμό κελύφας κατά τη διάρκεια του 2004.

Η δεύτερη όψη της στρατηγικής της φθοράς συνίστατο στην προσπάθεια υποταγής όλων της λαϊκής ενέργειας στις στενές επιτροπές των υποτιθέμενων ειδικών που δημοσιοποιούσαν τις μεταρρυθμίσεις που έφτανε ο εργαζόμενος πληθυσμός μέσα σε έναν ακατανόητο κόσμο μιας γκιοβουδέ νομοδότης και μιας γραφειοκρατικής σύγκρουσης. Το δημοψήφισμα για την εθνικοποίηση των υδρογονανθράκων που πραγματοποιήθηκε τον Ιούλιο (του 2004), η δημιουργία μιας κρατικής "επιτροπής" προετοιμασίας μιας συνταγματικής συνέλευσης που επέλεξε τα παραδοσιακά πολιτικά κόμματα και τους διανοούμενους ως τους προνομιακούς συννομιλτές της είναι ενδεικτικά του τρόπου ενέργειας.

Από και και πέρα, οι προαναταλισμοί της βολιβιανής κοινωνίας και των αφεντικών της είναι εμφανείς για παράδειγμα, όταν ο πληθυσμός του Ει Άλτο αποφάσισε να δώσει την πολυεθνική Suez Lyonnese des Eaux, βάζοντας τέλος στην ιδιωτικοποίηση της διανομής του πόσιμου νερού, κινήθηκε με μία γενική απεργία και μελοκαρίματα οδών και ολικό κλείσιμο της πόλης. Μεταγενέστερα, απ' την άλλη, οι δευτερευόντες των γαρονών του Ει Άλτο εγκλωβίστηκαν σε ατέρμονες συναντήσεις διαπραγματεύσεων με τους κυβερνητικούς αντιπροσώπους για να αποφασίσουν τον τρόπο για να "βάλουν τέλος" στο συμβόλαιο με τη Suez και πάνω απ' όλα για να "δώσουν να καταλάβουν" στους κρατικούς λειτουργούς ότι οι κάτοικοι του Ει Άλτο θέλουν να κατασκευάσουν μία "δημόσια-κοινωνική" επιχείρηση, που δεν είναι ακριβώς ούτε μία κρατική ούτε μία ιδιωτική επιχείρηση και γι' αυτό "δε κινείται" στην επίσημη βολιβιανή νομοθεσία. Η ανάγκη μιας Συνταγματικής Συνέλευσης για να λησθευθεί η χώρα, που θα λησθευθεί τους νόμους της και θα επανεφεύρει τους θεσμούς της, λησθένε εμφανής από τον κηνησοποιημένο πληθυσμό.

Γι' αυτό, το πλάνο των επιχειρηματιών και της σπυριόνα (πρόκειται για μία από τις πιο πλούσιες, συντηρητικές και αντιδραστικές περιοχές της χώρας) δεξιάς είναι πολύ απλό: μεταρρύθμιση του Κράτους όχι μέσω μιας Συνταγματικής Συνέλευσης αλλά μέσω ενός δημοψηφίσματος που συμβουλεύει τον πληθυσμό σχετικά με τα δικαιώματα που ορεθίουν να έχουν οι κυβερνήσεις των



διαπραγματών, ιδιαίτερα πάνω στις φυσικές πηγές που συναντώνται στην περιοχή. Το κράτος του πετρελίου στα διαπραγματεύματα δεν τίθεται υπό αμφισβήτηση. Γι' αυτό θέλουν να επιβάλλουν, επίσης, οι νορβηγές να μη διορίζονται από την κεντρική κυβέρνηση αλλά να επλέγονται μέσω "περιφερειακών εκλογών" όπου θα ανταγωνίζονται τα παραδοσιακά κόμματα [1].

Μ' αυτόν τον τρόπο, προέκυψε μια γενικευμένη πολιτική της βολιβιανής κοινωνίας σε δύο μεγάλα μπλοκ. Από τη μια μεριά, η πιο αντιδραστική δεξιά, εξοργισμένη από την ασθάθεια των από κάτω που θέτουν υπό αμφισβήτηση το δίκαιο της να διατάζει και που βλέπει, γι' αυτό ακριβώς, να απειλείται η επιβίωση της στις διαπραγματεύσεις. Από την άλλη μεριά, το συγκρουσιακό μισαίμα των λαϊκών και ιδιογενικών κοινωνικών οργανώσεων όλης της χώρας με τις τεράστιες αντιρροήσεις του και, πέρα απ' όλα, με τις βολιές συμφωνίες του.

Η θέση του MAS θα μπορούσε να συνοψιστεί στα παρακάτω λόγια: "σκεφτόμαστε ότι το λαό τον σημερινό πιο πολύ να συνεχίσει με το δημοκρατικό νημά επειδή αυτή η κυβέρνηση είναι αδύνατο να κερδίσει στις επόμενες εκλογές, ξεκινώντας από τις δημοτικές που θα είναι τον επόμενο χρόνο. Οι της κυβέρνησης θα βγουν κερμένοι και το κοινωνικό κίνημα, τα λαϊκά κινήματα της Βολιβίας θα κερδίσουν συμπερασματικά αυτή τη διαδικασία. Έτσι που εμάς περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο μας ενδιαφέρει να διατηρηθεί και να εγγυηθεί η δημοκρατική διαδικασία, γι' αυτό εξαντλούμε όλες τις πολιτικές δυνατότητες να υποκρεώσουμε την κυβέρνηση σε ένα διάλογο"[2]. Το MAS υποσχεώθηκε από την όλη και πιο ριζοσπαστική του βάση να κινηθεί προς πιο ακραίες δράσεις, ώστε να μη χάσει την ικανότητα του να επηρεάζει τα γεγονότα συνολικά- ποτέ, όμως, δεν αρνήθηκε το σεβασμό του στους κρατικούς θεσμούς, την πίστη στη λύση των κοινωνικών προβλημάτων μέσω των κρατικά σχεδιασμένων γι' αυτό οδών.

Ο Ενο Morales στήριξε την κυβέρνηση του Carlos Mesa, που ανέλαβε πρόεδρος μετά την εξέγερση του 2003, τόσο υποστηρίζοντας το δημοψήφισμα του Ιουλίου του 2004 για τους υδρογονάνθρακες όσο και με το νόμο του, ο οποίος απλώς ανέβαζε τα ποσοστά κέρδους του κράτος από τα κέρδη των εταιρειών που θα συνέχιζαν να εκμεταλλεύονται τους φυσικούς πόρους της χώρας. Επιπλέον, όταν στις αρχές του 2005 οι κάτοικοι του El Alto αρκίζουν κινητοποιήσεις για την εκδίωξη της Aguas De Illimani, το MAS ξεκίνησε μία καμπάνια για να έχει η σύγκληση της Συνταγματικής Συνέλευσης προτεραιότητα. Όταν στη συνέχεια το El Alto αποφάσισε να εφαρμόσει εκ νέου τα μέσα πίεσης, το MAS ακολούθησε αλλά απέσυρε την υποστήριξη του και κινητοποιώντας τον κόσμο του μπροστά στις πρώτες μονοήμερες της κυβέρνησης του Mesa που, κινητοποιώντας τη μεσοία τάξη, παρουσίασε μία Βολιβία που ζητά ειρήνη ενάντια στη Βολιβία των μπλόκων. Αντίθετα, πρότεινε να δοθεί νέα διαρία αναμενόμενα ότι το κοινοβούλιο θα αυξήσει τα προνόμια στο 50%.

Ωστόσο, επειδή τίποτα από όλα αυτά δεν πραγματοποιήθηκε, η μάχη μεταφέρθηκε στο δρόμο, όπως ήδη είδαμε, όπου στο ζήτημα της εθνικοποίησης των φυσικών πόρων προστίθενται τα αιτήματα του να παραμείνει ο πρόεδρος Mesa και να κλείσει το κοινοβούλιο. Το MAS και ο Ενο Morales είναι αντίθετα με όλα αυτά, διεκδικώντας μόνο την αύξηση των προνομίων του βολιβιανού κράτους στο 50% και μία συνταγματική συνέλευση μέσα στο πλαίσιο του ισχύοντος πολιτικού καθεστώτος. Τη στιγμή τους στη διάρκεια της εξέγερσης του 2005 την είδαμε ήδη, ενώ αντίθετα η εθνικοποίηση έγινε βασικό προεκλογικό τους σύνθημα στις πρόωπες εκλογές του Δεκεμβρίου του 2005 και βασικός πύλο της νέας τους.

Αυτός ήταν ο τίτλος άρθρου της Le Monde Diplomatique σχετικά με το διάταγμα εθνικοποίησης των ενεργειακών πηγών της Βολιβίας.

Την 1η Μαΐου του 2006 ο Ενο Morales εθνικοποίησε τις ενεργειακές πηγές της Βολιβίας με το διάταγμα 28701.

Σύμφωνα με τους αποδοχούς υπολογισμούς της κυβέρνησής του, με την εφαρμογή του διατάγματος της εθνικοποίησης το βολιβιανό κράτος θα αποκτήσει ένα έσοδο της τάξης των περίπου 190 εκ. δολαρίων από τους φόρους και τα προνόμια, συμπεριλαμβανομένων και των εσόδων από τους φόρους στις εταιρείες του φυσικού αερίου. Γι' αυτό και ειδικού καθώς και υψηλόβαθμα στελέχη της κυβέρνησης παραδέχονται στον τύπο ότι το διάταγμα 28701 του Ενο Morales δεν έχει τίποτα το καινούργιο σε σχέση με το νόμο των Υδρογονανθράκων 3058, με μόνη εξαίρεση τη δημιουργία πρόσκαιρων φόρων και την αγορά του 3% των μετοχών των πετρελαϊκών εταιρειών και του 17% εκείνων των μεταφορών. Το "παράδοξο" είναι ότι ένα χρόνο πριν ο Ενο Morales και τα συνδικάτα βολιβιανών προς τη La Paz για να ανατρέψουν το νόμο 3058, που είχε ψηφίσει το προηγούμενο κοινοβούλιο, και τώρα ο ίδιος ο Ενο Morales εφαρμόζει το νόμο λέγοντας ότι είναι η εθνικοποίηση. Το διάταγμα έχει γίνει δεκτό ως ένα θεώρημα, ένα σόου για την εξασφάλιση περισσότεροτων ψήφων για τις επόμενες εκλογές, ως νομιμοποίηση της λεηλασίας των φυσικών πόρων της χώρας που κλείνει κάθε πιθανότητα οι πολυεθνικές να εκδιωχθούν από τη χώρα και να ανακτηθούν τα αγαθά και οι πηγές της. Το διάταγμα έγινε αποδεκτό από τις πολυεθνικές που δραστηριοποιούνται στη Βολιβία (ενδεικτικές είναι οι δηλώσεις του Γραμματέα του Ιαπωνικού κράτους για τις Εξωτερικές Σχέσεις Bernardino Leon μετά τη συνάντησή του με τον αντιπρόεδρο της κυβέρνησης Morales, Garcia Linera: "είμαστε πεπεισμένοι ότι πρόκειται να αναπτυχθεί μία διαδικασία διαπραγματεύσεων στη βάση της εμπιστοσύνης και της πίστης, έχουμε λάβει

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ MAS



Ο ΆΘΛΟΣ ΤΟΥ ΜΟΡΑΛΕΣ



εγγυήσεις εκ μέρους της κυβέρνησης της Βολιβίας σχετικά με το πλαίσιο στο οποίο αυτά η διαπραγμάτευση οφείλει να φτάσει σε ένα τέλος).

Επί της ουσίας, το διάταγμα του Morales δεν αποτελεί μία αληθινή εθνικοποίηση και είναι, αντίθετα, η εφαρμογή του νόμου 3068, που είχε εγκριθεί ένα χρόνο πριν από τις νεοφιλελεύθερες δυνάμεις που κυριαρχούσαν στο Κογκρέσο και στην κυβέρνηση του πρώην προέδρου Carlos Mesa, για να προστατευθεί η πετρελαϊκή εξουσία που απειλούνταν από μία γιγαντιαία λαϊκή εξέγερση. Το διάταγμα του Morales επικυρώνει τη θεωρία των 180 ημερών που παρέχει ο νόμος 3068 ώστε οι πετρελαϊκές πολυεθνικές, που λειτουργούσαν παράνομα και αστισινταγρικά στη Βολιβία, να υπογράψουν καινούργια συμβόλαια για να μπορούν να συνεχίσουν να εκμεταλλεύονται το φυσικό πλούτο της χώρας. Αυτός ο νόμος προσφέρει να νομιμοποιήσει τη δραστηριότητα των πετρελαϊκών, εμποδίζοντας την εκδίωξη τους που απαιτείται από τα συνδικάτα με αντάλλαγμα μια ονομαστική αύξηση των φόρων μέχρι το 50%. Το διάταγμα της "εθνικοποίησης" του Morales δίνει μία καινούργια διορία 180 ημερών για να προσαρμοστούν οι πολυεθνικές σ' αυτό το νόμο, που παρακινεί στο κράτος τον τυπικό έλεγχο και ιδιοκτησία των υδρογονανθράκων, αλλά παρέχει στις πολυεθνικές την πραγματική ιδιοκτησία και τα μεγαλύτερα κέρδη που προκύπτουν από την εκμετάλλευση, την εμπορευματοποίηση, την εξαγωγή και τη βιομηχανοποίηση του φυσικού αερίου και του πετρελαίου.

Αυτό που σίγουρα κατάφερε το τελευταίο ζεσπάσμα των διαφόρων κοινωνικών κομματιών της Βολιβίας ήταν να αποσταθεροποιήσει τη δημοκρατία και τους θεσμούς της και να αναδείξει τις αδυναμίες και ελλείψεις της. Αυτό που σίγουρα, όμως, δεν κατάφερε για άλλη μία φορά ήταν να ξεπεράσει τις κατεστημένες λογικές δικαίωσης, το δημοκρατικό πλαίσιο αναφοράς, τα εθνικά αποκρίσματα αιτήματα.

Απ' την άλλη, οι μπροστάρηδες του αγώνα του 2003, όπως ο Ενο Morales, ή μέλη παλαιότερων ένοπλων οργανώσεων, όπως ο αντιπρόεδρος της κυβέρνησης Alvaro Garcia Linera, (μέλος της οργάνωσης Ejército Guerrillero Tupak Katari, ο οποίος πέρασε και αρκετά χρόνια στη φυλακή) εξαγωγούν με θέσεις εξουσίας τη μέχρι τώρα δράση τους. Αυτό στην πολιτική κουλτούρα της Βολιβίας χαρακτηρίζεται πλέον ως το "το φαινόμενο του ενίσχυση" - για να χαρακτηρίσει και μία ευρύτερη τάση που αναδύεται ως όλο και πιο κυρίαρχη στη Λατινική Αμερική, όπως ήδη έχουμε δει καθώς ο Morales είναι ένας από τους διαπρεσσότερους εκπροσώπους του. Πρώην καλλιεργητής κοκαΐνης και ηγέτης του κινήματος των cocaleros (καλλιεργητών κοκαΐνης) στη Βολιβία, αναδείχθηκε ιδιαίτερα στην εξέγερση του 2003 για να επιστρέψει το 2005 ως ένας από τους πιο θερμούς υποστηρικτές της δημοκρατίας και των θεσμών της, ως ένας από τους πιο "αξιοπιστους" συνομιλητές της προηγούμενης κυβέρνησης και να κτίσει σταδιακά το αρχηγικό του προφίλ μέχρι να οδηγηθεί στην προεδρία. Και απ' τη θέση του προέδρου δλώνει σε συνέντευξή του στο Der Spiegel: **"απ' τα δικιά μας οπια, η κοκαΐνη δεν πρέπει ούτε να καταστραφεί ούτε να νομιμοποιηθεί πλήρως. Η καλλιέργεια θα έπρεπε να ελέγχεται από το κράτος και τις εθνικές καλλιεργητών κοκαΐνης. Έκουμε ξεκινήσει μία διεθνή καμπάνια για τη νομιμοποίηση των φύλλων κοκαΐνης και θέλουμε τα Ηνωμένα Έθνη να αφαιρέσουν την κοκαΐνη από τη λίστα με τις τοξικές ουσίες. Οι επιστήμονες έχουν αποδείξει εδώ και καιρό ότι τα φύλλα της κοκαΐνης δεν είναι τοξικά. Αποφασίσαμε μία εθελοντική μείωση των εκπομπών που καλλιεργούνται".**

Το 2007 έχει χαρακτηριστεί ως έτος διαπλοκής των Ηνωμένων Πολιτειών στη Λατινική Αμερική. Οι ανθρωπιστικού προσανατολισμού αυτίες επιβιώσεις ελεγκτισμού του Προέδρου Bush έχουν αποσπάσει την προσοχή τους από τη για χρόνια θεωρούμενη "πίσω αυλή" των ΗΠΑ και η περιодία του Μαρτίου προσπάθησε να αναπληρώσει το χαμένο έδαφος από την αυξανόμενη επιρροή πρωτίστως του Προέδρου της Βενεζουέλας Hugo Chavez. Ο Πρόεδρος Bush πήγε με τα κέρα γεμάτα χρήματα, υποσχέσεις και σχέδια για "το πτώσιμο κυβερνητικών θεσμών που να είναι δίκαιο, αποτελεσματικοί και αδιαφάνη, να ανταποκριθούν σε ανάγκες όπως η εκπαίδευση, η φροντίδα υγείας και η στέγαση και να διατηρήσουν οικονομίες όπου να είναι δυνατό οι εργάτες να προσφέρουν στις οικογένειές τους και στην άνοδο της κοινωνίας" (από το site του Λευκού Οίκου). Παρ' όλ' αυτά, συνάντησε μία κλαυτή γενικά υποδοχή από τους κατοίκους και τους ηγέτες των χωρών που επισκέφτηκε (Βραζιλία, Κολομβία, Γουατεμάλα, Ουρουγουά, Μεξικό). Θεωρείται ότι ο ανεπιτυχής αλλά ουσιαστικός στόχος αυτής της περιόδου, η απομόνωση του Chavez και ο έλεγχος και μείωση της επιρροής της Βενεζουέλας κατά κύριο λόγο και της Κούβας δευτερευόντως, απέτυχε, καθώς η Λατινική Αμερική προχωρά στις δικές της περιφερειακές ενύωσης και δλώνει συνολικά, παραβλέποντας τις επιμέρους διαφορές των χωρών της, ότι δε θα δεχθεί άλλες διαταγές από το Βορρά.

Σημειώσεις:

1. Η Δημοκρατία της Βολιβίας δεν είναι ένα ομοσπονδιακό Κράτος αλλά ένα συγκεντρωτικό Κράτος που ο πρόεδρος της χώρας αποφασίζει και διατάσσει τον πολιτικό εξουσία, τους νόμους, σε κάθε ένα από τα διαμερισματο-ενοχία που αποτελούν τη δημοκρατία. Ο συγκεντρωτισμός της La Paz, από τον οποίο και τα άλλα των ελά της χώρας, γίνεται από κεντρικό ο "εαθός" που κρέμεται κενός. Από ο λόγος των δεξιών ακροαίων ελά, σε μια προέχον αριστεία όλα τα κενά στην κεντρική κυβέρνηση στελεχώνονται με δική τους οπαδικά, σε πολλές περιπτώσεις αριστοκρατικά, σε τέτοιες ενέργειες. Ωστόσο, μία σημαντική ανάλυση του αλληλοσφύ της δικιά Ομά αποτελείται από επιστημονικές μετρήσεις του ερεοδίου κινήσε η δευτερεύοντες, που έχουν γίνει στα κατά τους το μαρτίνα και τη διάρκεια.

2. προμερική "Στασιασμός ή Βαλβουρτία", σε 31. Αργεντινή 23/10/03.



ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΟΥ ΕΝΙΣΜΟ



ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ BUSH ΣΤΗ ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ



ΣΤΑ ΜΑΓΑΖΙΑ ΤΗΣ

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗΣ...

Μια "άρατη" ομάδα εργαζομένων. Αυτών που σερβίρουν στα μαγαζιά τη διασκέδαση. Με τις "ιδιαιτερότητες" του επαγγέλματος και μιας γενικότερης αντίληψης που παγιώνει το καθεστώς της ανασφάλειας, της απαξίωσης, της συνεχούς μετακίνησης, του σεξισμού...

Τα πρόσωπα που "οφείλουν" ως "επαγγελματίες" να ανεχτούν το ξεχείλιμα του ωραρίου ανάλογα με τις ορέξεις του αφεντικού και των κελατών του, που "οφείλουν" να χασκογελάνε και να αντιπαρέχονται κάθε είδους σχόλια, τα πρόσωπα που "οφείλουν" να ξεχάσουν τα στοιχειώδη της εργασιακής συνθήκης (ακώλεια ενσήμων, ή, όπου υπάρχουν δεν είναι βεβαίως όπως πρέπει, απουσία διαλείμματος, απασχόληση σε πάνω από ένα πόστα, απλήρωτες υπερωρίες).

Απ' την άλλη, η αντίσταση στις προστακτικές και την ασυδοσία των μεγάλων ή μικρών αφεντικών. Αντίσταση αρθρωμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους, τους αποδέκτες των εκβιασμών που η μισθωτή σκλαβιά επιβάλλει.

Αντίσταση χωρίς διαμεσολαβητές, ηγετίσκους, κόμματα και ειδήμονες. Με μόνους φορείς αυτούς που βιώνουν στο πετσί τους την πραγματικότητα. Το Σωματείο Σερβιτόρων, Μαγείρων και Λοιπών εργαζομένων στον κλάδο του επισιτισμού, είναι το αποτέλεσμα μιας πρωτοβουλίας εργαζομένων που σαν σκοπό αρχικά είχε την ανταλλαγή απόψεων και εμπειριών για την αντιμετώπιση ζητημάτων που προκύπτουν καθημερινά λόγω της φύσης του επαγγέλματος. Πέρα απ' τα αυτονόητα, στόχος της δράσης είναι και η αντιμετώπιση φαινομένων ρατσισμού και σεξισμού που αναπαράγονται στους χώρους εργασίας.

Εμπρακτη αλληλεγγύη σε οικονομικούς μετανάστες συναδέλφους αλλά και αντιπαράθεση με σεξιστικές πρακτικές που περισσεύουν από αφεντικά και κελάτες.

Είναι αναγκαία, ιδιαίτερα σήμερα, η στήριξη των αυτοοργανωμένων αντιστάσεων ενάντια στις αυθαιρεσίες μικρών και μεγάλων αφεντικών. Των αντιστάσεων που καθορίζουν και σφειρίζουν τους τρόπους για τη συνολική άρνηση του οικοδομήματος της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης.

Το κείμενο που ακολουθεί μοιράστηκε την πρωτομαγιά σε καφετέριες, πιτσαρίες και εστιατόρια.



για το Σωματείο Σερβιτόρων, Μαγείρων και Λοιπών
Εργαζομένων στον Κλάδο του Επισιτισμού

**ΝΑ ΚΛΕΙΣΟΥΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΠΑΡ, ΤΙΣ
ΚΑΦΕΤΕΡΙΕΣ, ΤΑ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΑ, ΤΙΣ ΠΙΤΕΡΙΕΣ
Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΕΡΓΙΑ
ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ**

Στα καταστήματα της διασκέδασης την Πρωτομαγιά ισχύει ένα ιδιαίτερο καθεστώς. Οι καταστηματάρχες, γνωρίζοντας πως αφού όλοι απεργούν (ή αργούν εκμεταλλευόμενοι τη μέρα) κάπου θα πρέπει να διασκεδάσουν, κρατάνε τα μαγαζιά τους ανοικτά, προσβλέποντας στον πολλαπλασιασμό του τζίρου τους. Έτσι στον κλάδο μας, η Πρωτομαγιά συχνά σημαίνει υπερεργασία και όχι απεργία.

ΚΙ ΟΜΩΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΟΛΛΟΙ ΛΟΓΟΙ ΝΑ ΑΠΕΡΓΗΣΟΥΜΕ

Ο κλάδος μας έχει τεράστια ποσοστά ανασφάλιστης εργασίας, πολλοί εργοδότες κολλάνε μειωμένα ή και καθόλου έσοδα. Τα αφεντικά μας αντιμετωπίζουν σαν αναλώσιμο υλικό, με αδικαιολόγητες απολύσεις, εντατικοποιημένη εργασία και ελαστικά ωράρια. Οι υπερωρίες δεν αναγνωρίζονται σχεδόν ποτέ, μάλιστα νέες κοινοτικές οδηγίες θα φροντίσουν και για τη νομομοποίηση αυτού του καθεστώτος. Τα μεροκάματα ούτε καλύπτουν τις ανάγκες μας, ούτε αντιστοιχούν στην εργασία που παράγουμε. Οι όροι εργασίας στον κλάδο μας είναι απ' τους χειρότερους σε όλους τους επαγγελματικούς κλάδους. Μέσα σε όλα αυτά, αφεντικά και πελάτες έχουν από μας την απαίτηση να καρογυλάμε...
Συνάδελφε,

Την 1η Μάη έχεις δικαίωμα (και κυρίως υποχρέωση) να απεργήσεις. Μη δώσεις τη χαρά στον εργοδότη σου - ακόμα κι αν σε πληρώνει το έξτρα 75% που προβλέπεται για αργίες - να σε εκμεταλλευτεί κατά τη διάρκεια μιας ημέρας με ιδιαίτερο συμβολικό χαρακτήρα για όλο το εργατικό κίνημα. Την 1η Μάη τιμούμε τους ανθρώπους που έδωσαν τη ζωή τους για να θεωρούμε κάποιες βασικές εργατικές κατακτήσεις αιτηρήσιμες. Ειδικά στον κλάδο μας που αυτές τις λίγες κατακτήσεις προσπαθούν με κάθε τρόπο να μας τις στερίξουν, πρέπει να τους δώσουμε μια κτηνή απάντηση. Η 1η Μάη δεν είναι απλά μια επέτειος. Απεργούμε ενάντια στην εργασιακή εκμετάλλευση του σήμερα, αγωνιζόμαστε

για καλύτερες συνθήκες εργασίας και τελικά για την αξιοαρέπιά μας ως εργαζόμενοι. Για να απαντήσουμε σε αυτή την κατάσταση, πρέπει να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας και όχι να επαναπαυόμαστε στον καθεστωτικό συνδικαλισμό. Γι' αυτόν η Πρωτομαγιά είναι μια καθιερωμένη πλέον απεργία, στην οποία προσπαθεί να δώσει μια επετειακή μορφή, ακίνδυνη για τα συμφέροντα των εργοδοτών. Χιλιομασημένα συνθήματα, κενά ουσιαστικού περιεχομένου, φινάζονται απόστράματα συνδικαλιστών, οι οποίοι όλο τον υπόλοιπο χρόνο προδίδουν τη στάση τους συνεργαζόμενοι με τα αφεντικά. Με βασικούς μισθούς στα όρια της φτώχειας,

ανασφάλιστη εργασία, ανύπαρκτες αυξήσεις και λιμμένα τα χέρια της εργοδοτικής αυθαιρεσίας, οι κομματικοί συνδικαλιστές προσπαθούν αυτή την ημέρα να μας πείσουν για τη μαχητικότητα τους και τις καλές τους προθέσεις. Σε αυτές τις συνθήκες ένα απ' τα βασικά όπλα που έχουμε είναι η απεργία. Όλοι έχουν δικαίωμα στην απεργία την Πρωτομαγιά. Το αφεντικό σου, ακόμα κι αν λειτουργεί με την ειδική άδεια το μαγαζί του, ακόμα κι αν σε πληρώνει το έξτρα 75% που προβλέπεται για αυτή την ημέρα, δεν μπορεί να σε αναγκάσει να δουλέψεις την Πρωτομαγιά. Το σωματείο θα στηρίξει με την έμπρακτη παρουσία του και με κάθε μέσο, όποιον εργαζόμενο αντιμετωπίσει πρόβλημα στο χώρο εργασίας του επειδή θα απεργήσει.

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ

ΑΠΕΡΓΙΑ  **1η Μάη**

ΛΟΥΚΕΤΟ ΣΤΑ ΜΑΓΑΖΙΑ

Σωματείο Ισχυρίστων Μηνσίρων

**ΑΝΤΙ ΝΑ ΜΙΛΑΜΕ
ΠΑ ΕΝΟΓΛΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ...**



**ΣΥΖΗΤΑΜΕ ΑΚΟΜΗ ΤΑ ΑΥΤΟΝΟΜΑ...
ΕΝΕΗΜΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ**

Σωματείο Ισχυρίστων Μηνσίρων
www.dagongos.gr

**ΟΥΤΕ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ
ΟΥΤΕ ΠΕΛΑΤΕΣ
ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ**

Σωματείο Ισχυρίστων Μηνσίρων

...ΚΑΠΟΙΟΙ

ΔΕΝ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ

ΥΠΟΝΟΜΕΥΟΝΤΑΣ

ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ:

η σεξουαλικότητα ως πεδίο εξουσιαστικού ελέγχου

[Ξεκινώντας με ερωτήματα...]

Τι είναι η σεξουαλικότητα; Είναι σύνολο από σωματικές αντιδράσεις μιας ακατανίκητης βιολογικής ορμής και τωτερωτικής σωματικής επιθυμίας; Ή σύστημα κοινωνικών σχέσεων με συγκεκριμένο πολιτισμικό νόημα; Είναι σύνολο από δράσεις, επιθυμίες και φαντασιώσεις, ή είναι μια τάση, ένας τρόπος να βλέπεις τον εαυτό σου, μια ταυτότητα; Το τι θέλουμε εξαρτάται από τι είμαστε; Το τι κάνουμε καθορίζει το τι είμαστε; Ποια η σχέση σεξ-σεξουαλικότητας- έρωτα; Πού τελειώνει η "φύση" και πού αρχίζει η αλλοτρίωση; Θεμελιώδη ερωτήματα για την κατανόηση του ατομικού και του κοινωνικού ξεκινούν από και διαπερνούν το πεδίο του αντικείμενου "σεξουαλικότητα".

Είναι η σεξουαλική συμπεριφορά μια σειρά από απλά σωματικά συμβάντα ή άμεσα διαπλεκόμενη με το περίπλοκο ιστορικό των προσωπικών βιωμάτων και της κοινωνικής εμπειρίας,, είναι φυσική ή επίκτητη; Ποια η σύνδεση μεταξύ σεξουαλικής εμπειρίας και κουλτούρας; Όπως μεταξύ βιολογικού και κοινωνικού φύλου; Μας ενδιαφέρει η οπτική περί σεξουαλικής ορμής ως ανάγκης που πρέπει να ικανοποιείται όπως η ανάγκη για τροφή και νερό; Είναι η σεξουαλική επιθυμία, σύμφωνα με το φρουδικό μοντέλο, ένα από τα κυρίαρχα

κίνητρα της ανθρώπινης συμπεριφοράς αλλά και δύναμη επικίνδυνη τόσο για το άτομο όσο και για την κοινωνία ή, σύμφωνα με άλλους σεξολόγους, υγιή και ευεργετική; Η αυθόρμητη εκδήλωση μιας επιθυμίας συνιστά α priori απελευθερωτική κίνηση; Είναι δυνατό να υπερασπιζόμαστε το σώμα, την ψυχή, τις αισθήσεις, τα ένστικτα, τα συναισθήματα, το φύλο, τις επιθυμίες ως φυσικές, πολιτισμικά αμόλυπτες κατηγορίες και γι' αυτό ως έκτον διεκδικήσιμες; Μπορούμε να αναγνωρίσουμε τις αντιφάσεις των σεξουαλικών επιθυμιών και πράξεων μας σε έναν σεξιστικό κόσμο; Πως συνδέεται η εξουσία με την επιθυμία και την απόλαυση; Υπάρχουν "πραγματικές" ανάγκες ή κοινωνικά καθορισμένες και διαμεσολαβημένες; Είναι εύκολο να αλλάξουμε την σεξουαλική μας συμπεριφορά όταν αποφασίσουμε ότι δεν μπορεί να βιώνεται άλλο ως καταπεζόμενη ή / και καταπιεστική; Πόσο ισχυρή είναι η παγίωση στα άτομα των κανονιστικών προτύπων του φύλου και της σεξουαλικότητας; Η εκμαθημένη, η σωματοποιημένη, η βαθιά εσωτερικευμένη έμφυλη σεξουαλική συμπεριφορά πώς μπορεί να γίνει αντικείμενο αναστοχασμού, να διαρραγεί, να ρηγιατωθεί, να θρημματιστεί;

[Επικειρώντας μια τοποθέτηση της σεξουαλικότητας στο μόρφωμα της κυριαρχίας...]

Η επιλογή να μιλήσουμε για την σεξουαλικότητα δεν είναι άμοιρη του εξακτινωμένου σε όλους τους κοινωνικούς τόπους σημασιολογικού βάρους της. Αποτελεί κεντρικό πεδίο εντός του οποίου, ή μέσω του οποίου, αφ' ενός αρθρώνεται η ίδια η εξουσία, και, αφ' ετέρου πάνω στο οποίο εκβάλλει ο κυριαρχικός πολιτισμός. Με αυτήν την έννοια η σεξουαλικότητα

αποτελεί κομμάτι του "εαυτού" (και της "εαυτής") της κυριαρχίας και, όπως κάθε κομμάτι αυτού του "εαυτού", συμπλέκεται με όλα τα υπόλοιπα κομμάτια της. Παραπέμπει σε συνεκτικό σύστημα σχέσεων, αντιλήψεων, συμβόλων, ρόλων με οικονομικά, πολιτικά, ιδεολογικά λειτουργία, που διαπερνά συμπλεκόμενα αλλά και μοριακά κάθε ικμάδα του κοινωνικού και

πολιτικού σώματος. Αναπαραγωγή, έλεγχος γονιμότητας, μητρότητα-πατρότητα, οικογένεια, μεταβίβαση περιουσίας-ιδιοκτησίας, συστήματα συγγένειας, γάμος, μοικεία, πορνεία, βιασμός, σεξουαλικά μεταδιδόμενα νοσήματα, σεξουαλικοί ρόλοι, σχέση με σώμα, έρωτας, σεξουαλική ταυτότητα...είναι κάποιες από τις συνιστώσες αυτής της διαπέρασης - διάχυσης.

Ως συστατικό στοιχείο των κοινωνικών σχέσεων στηρίζεται στις προσαρβανόμενες ως διαφορές ανάμεσα στα φύλα. Δομικά θεμελιώδης, επομένως, στην κατασκευή της σεξουαλικότητας είναι ο ρόλος της πατριαρχίας ως υπερδομής των ανισοτικών έμφυλων σχέσεων. Μέσα σε αυτά τα συμπραζόμενα, συμπυκνώνει ένα πολύπλοκο σύστημα κοινωνικών

κωδίκων και δυνάμεων, μορφές ατομικών δραστηριοτήτων και θεσμικών εξουσιών, τα οποία αλληλεπιδρούν για να σχηματίσουν τις ιδέες του κανονικού και του παρεκκλίνοντος σε κάθε χρονική στιγμή, και τα οποία στη συνέχεια λειτουργούν στο όνομα του "φυσικού", του "βιολογικού" ή του "θεόστατου" για να νομιμοποιήσουν ιεραρχικά εξουσιαστικά σχήματα κοινωνικής ζωής, με την έμφυλη διαφορά πρωταρχικό τρόπο νομοδοτήσεως αυτών. Κανονικό και παρεκκλίνον δεν είναι τίποτε άλλο παρά επεξηγηματική συνέχεια των ιστορικών διπλών της νεωτερικότητας: νους-σώμα, άνδρας-γυναίκα, κοινωνία - φύση, ορθολογισμός-ηθικισμός.



[Η κατασκευή της σεξουαλικότητας στη νεωτερική συνθήκη...]

Διόλου τυχαία συγκυρία η δημιουργία της σεξουαλικότητας ως "συστήματος λόγων για το σεξ" τον 18ο αι. Η επιστημονική, άρα και κοινωνική, "πρόοδος" συμβάδισε με τον κατακερματισμό του επιστητού στα επιμέρους κομμάτια του, επομένως και της ανθρώπινης συμπεριφοράς ως αντικείμενο ανάλυσης και επιτήρησης, αλλά και με τον κατακερματισμό της ανθρώπινης ύπαρξης σε σώμα-πνεύμα, ορθό λόγο-συναίσθημα και της ανθρώπινης κοινωνίας σε ιδιωτικό-δημόσιο, προσωπικό-πολιτικό, σπίτι - εργασία. Η αποκόλληση του οίκου από την εργασία ως εντελώς διακρισιμότητα πεδία, η αποξένωση του εργάτη-τριας από τα προϊόντα εργασίας του, η μαζική μετανάστευση εργατών-τριών προς τις βιομηχανικές μητροπόλεις και η αποξένωση από το φυσικό περιβάλλον σήμαναν περαιτέρω διακρισιμούς και κατακερματισμούς του κοινωνικού. Την ίδια στιγμή το "ενδιαφέρον" του εθνικού

κράτους για τον λαό (κα όχι για τους υπηκόους της άλλοτε ακανούσης φεουδαλικής περιφέρειας) ο οποίος τροφοδοτεί με εργατικό δυναμικό το οικονομικό-βιομηχανικό θαύμα μεταφράζεται σε άσκηση πληθυσμιακής πολιτικής. Η σεξουαλικότητα αποτελεί αραργή συνδετικό κρίκο ανάμεσα στην πειθαρχία του σώματος και τον πληθυσμακό έλεγχο. Και ο κυριαρχικός έλεγχος επί των σωμάτων επιτυγχάνεται δια μέσου και του αυτοελέγχου, της αυτοπειθαρχίας, της εσωτερικευμένης αποδοχής των κανονικοτήτων. Η επινόηση της σεξουαλικότητας συνιστά, σύμφωνα με τον Φουκώ, μια κεντρική έκφραση του παραγωγικού (κα όσα μόνο του κατασταλτικού) χαρακτήρα της πειθαρχικής εξουσίας. Και η σύγχρονη γυναίκα αποτέλεσε από τη μια το πρώτο άτομο που σεξουαλικοποιήθηκε απόλυτα και, από την άλλη, το πρώτο αντικείμενο ερευνών των επιστημών για τη σεξουαλικότητα.

[Η επέλαση του σεξ και η "εκουσχρονησμένη" πατριαρχία...]

Στις μεταπολεμικές δυτικές κοινωνίες η "σεξουαλικοποίηση" του πολιτισμού καλπάζει με ανεπανάληπτα γοργούς ρυθμούς και συνυφίνεται με την εξίσου επιταχυνόμενη "πορνικοποίηση" του. Η σεξουαλική αγορά, ως το πεδίο μετατροπής της σεξουαλικότητας σε συγκρίσιμη και μετρήσιμη αξία, διευρύνεται άνευ ιστορικού προηγούμενου,

αφομοιώνοντας σαρωτικά τα ίχνη που άφησε πίσω της ο σεισμός στα σεξουαλικά ήθη τη δεκαετία του '60. Η πορνογραφία, αφ' ενός ως ικανός πατριαρχικός μηχανισμός κατασκευής επιθυμιών, αναπαριστά εμπλουτίζοντας, διχοτομικά σεξουαλικά πρότυπα, και, αφ' ετέρου ως αποτελεσματικός μοχλός αγοραπωλησιών, μετατρέπει με ταχύτατους ρυθμούς τον

οργασμό σε εμπόρευμα.

Αν και οι φιλελεύθερες ρητορείες μιλούν για ταχύτατη σεξουαλική κρισιμότητα και ερμηνεύουν την μεγάλη παρουσία της σεξουαλικότητας στη σύγχρονη κουλτούρα ως θετική προώθηση των δικαιωμάτων των γυναικών, των ομοφυλόφιλων και όλων των καταπιεσμένων σεξουαλικά ομάδων, η οποία πανηγυρικά προβολή μιας "απελευθερωμένης πλέον" σεξουαλικότητας δεν μεταφράζεται σε τίποτε άλλο στο πεδίο των σχέσεων των φύλων παρά στην κοινωνική εκπτώχωση της γυναίκας και στην αύξηση και νομιμοποίηση του ανδρικού δικαιώματος σεξουαλικής πρόσβασης στις γυναίκες και σε ανθρώπινα όντα κάθε ηλικίας, φύλου, χρώματος. Η πιο βάρβαρη καπιταλιστική εκδοχή τέτοιου τύπου σεξουαλικής "προόδου" ενοαρκύνεται στις σύγχρονες δούλες της καταναγκαστικής πορνείας.

Κι ενώ το ιδεολόγημα της σεξουαλικής κρισιμότητας καλά κρατεί, πολλές από τις ιδεολογίες που περιβάλλουν το σεξ παραμένουν αναλλοίωτες τα τελευταία εκατό χρόνια: αυτό που αποκαλούμε σεξουαλική συμπεριφορά εξακολουθεί να αποκρύβεται από τα παιδιά και να περιβάλλεται από ταμπού, ντροπή και φόβο, να στηρίζεται και να στηρίζεται από τις έμφυλες "ηθικές" διαπροσωπικές σχέσεις των δύο μέτρων και των δύο σταθμών, να περιορίζεται σε έναν πολύ συγκεκριμένο τομέα ζωής, τον ιδιωτικό, αποκομμένο από άλλες δραστηριότητες, και νομιμοποιημένο κοινωνικά στον τύπο των ετεροφυλοφιλικών σχέσεων με σημείο αναφοράς την αναπαραγωγική λειτουργία. Πόσα παιδιά, π.χ., και ιδιαίτερα κορίτσια ομολογούν (η επιλογή του ρήματος δεν είναι τυχαία) στους μεγαλύτερους-ες τους ή και στους συνομηλικούς-ες τους ότι αυνανίζονται; Πόσο ισχυρό είναι ακόμη το στερεότυπο, από τη μια, της "πούτανας", της "τούλας" για τις κοπέλες που έχουν σεξουαλικές εμπειρίες, και, από την άλλη, του "γαμά",

του "επιβήτορα" για τα αγόρια αντίστοιχα; Πόσο άνετα μπορούν ομοφυλόφιλοι άνδρες ή ομοφυλόφιλες γυναίκες να φιληθούν στο στόμα, όταν η κλίμακα αντιδράσεων των γύρω τους μπορεί να ξεπανά από την έκκληξη και να φθάσει στην εμφανή εκθρόνιση;

Παρά την όποια τρέχουσα αμφισβήτηση, παρά την όποια ανοχή απέναντι στις "αποκλίσεις από το φυσικό", ο σκληρός πυρήνας της πατριαρχικής πρόληψης και αναπαράστασης της σεξουαλικότητας δε φαίνεται να κλονίζεται. Μπορεί, επί παραδείγματι, τα νέα αντισυλληπτικά μέσα από τη δεκαετία του '60 και μετά να πρόσφεραν στη γυναίκα μεγαλύτερο έλεγχο επί των αναπαραγωγικών της ρυθμίσεων, ωστόσο, οι συντηρητικές εκκλησιοκρατικές εθνικοπατριωτικές ιαχές που συνοδεύουν τις εκτιμήσεις περί υπογεννητικότητας και των κινδύνων που εγκυμονεί γίνονται όλο και πιο πολεμικές έναντι του πραγματικού στόχου τους: του γυναικείου σώματος. Το παράδειγμα, από την άλλη, της θεσμικής νομιμοποίησης από κάποιες ευρωπαϊκές χώρες του γάμου μεταξύ ομοφυλόφιλων, συνήθως κατόπιν κληρικικών πιέσεων, δεν αποτελεί ούτε σημάδι απαραίτητα κάποιας ευρείας κοινωνικής νομιμοποίησης της ομοφυλοφιλίας, μιας που οι θεσμικές επιλογές είναι δυνατό να προηγούνται της κοινωνικής αποδοχής τους, ούτε προάγγελος ή συνεχιστής επαναστατικών κοινωνικών ζητώσεων, μακριά και πέρα από το θεσμικό πεδίο, που θα αμφισβητούσαν την ίδια την δομή του γάμου, στημένου πάνω στη βάση (όσον αφορά στη δυτική αντίληψη) του κοινωνικά απομονωμένου ζεύγους, και του ρόλου του ως θεμελιώδους θεσμού παραγωγής και αναπαραγωγής της πατριαρχικής κοινωνίας. Ούτως ή άλλως, η όποια τάση για φιλελεύθερη ανοχή της διαφοράς είναι δυνατό να ισοδυναμεί με προσπάθεια ελέγχου της διαμέσου αυτής ακριβώς της φιλελευθεροποίησης.



[Ταυτότητα - προσωπείο...;]

Η αντίληψη της ταυτότητας ως σχέσης μοναδικότητας που βιώνει το άτομο για και με τον εαυτό του δομείται πρωτίστως πάνω στη βάση της κοινότητας με τους ομοίους και της ετερότητας με τους διαφορετικούς. Στον πολιτισμό του καλού και του κακού, του φίλου και του εκθρόνου, του ηθικού και του ανήθικου, του αρσενικού και του θηλυκού και όλων των ρατσιστικών διπόλων που επιβεβαιώνουν ότι καθετί είναι ή το ένα ή το αντίθετο

του, αποκρύπτοντας την ποικιλία των μορφών και των περιεκτομένων από μια συνείδηση που δεν είναι έτοιμη να τα αντιληφθεί, η ταυτότητα συγκροτείται ως το περιχαρακωμένο καταφύγιο της.

Συνακόλουθα οι κεντρικές όψεις της ταυτότητας δεν μπορούν παρά να αναφέρονται σε θεωρούμενα ως αμετάβλητα, σταθερά, εν είδει σκληρού "εσωτερικού" πυρήνα, χαρακτηριστικά. Οι όψεις αυτές αφορούν κατά

κίριο λόγο το φύλο (είμαι άνδρας ή γυναίκα;), τον σεξουαλικό προσανατολισμό (είμαι στρέιτ ή γκέι/λεσβία;), την εθνικότητα (είμαι Έλληνας/ίδα ή Τούρκος/άλα;), τις θρησκευτικές πεποιθήσεις (είμαι χριστιανός -ή ορθόδοξος-η ή μουσουλμάνος-α); χαρακτηριστικά δηλαδή κοινωνικά σημαντικά, γιατί συγκροτούνται πολιτικά αναπαράγοντας το κυρίαρχο σύμπαν και είναι πολιτικά κατασκευη ο τετρακτισμός του ανθρώπινου υποκειμένου σε επιμέρους κομμάτια που κατατάσσονται σε κατηγορίες και αξιολογούνται, ώστε άλλα να αποσιωπούνται και να είναι κοινωνικά αθέατα, άλλα να διαστρεβλώνονται και να μεταμφιέζονται, άλλα να καταπέζονται και να εξορίζονται από τον πλούτο των ανθρώπων δυνατοτήτων και άλλα να επινοούνται, να αντικειμενοποιούνται, να φετιχοποιούνται, να είναι κοινωνικά έγκυρα.

Όλα αυτά τα χαρακτηριστικά που δομούν την ταυτότητα, αποδεχόμενα ως καθοριστικά για την ουσία των υποκειμένων, μεταφράζονται σε ουσιοκρατικές κατατιμήσεις και διαχωριστικές γραμμές, που νομομοποιούν τα υπάρχοντα εξουσιαστικά κοινωνικά

σπίματα. Η αυστηρή, π.χ. και αποκλειστική καταταξη των υποκειμένων σε μία από τις δύο αλληλοαποκλειόμενες κατηγορίες φύλου συμβάλλει στη διακίνηση της αντίληψης ότι οι διαφορές μεταξύ (όλων των) γυναικών και (όλων των) ανδρών είναι θεμελιώδεις, ουσιαστικές και μη μεταλλάξιμες. Ακόμη, στη μια άκρη του διαόλου του σεξουαλικού προσανατολισμού, η ομοφυλοφιλική σεξουαλικότητα, θεωρούμενη ως παρεκκλίνοσα, αποτελεί στο πλαίσιο της κυρίαρχης αντίληψης, αντικείμενο διερεύνησης ως προς την αιτιολογία της, στην άλλη άκρη, οι αιτιώδεις σχέσεις που διέπουν τις ετεροφυλοφιλικές σχέσεις παραμένουν αδιερεύνητες ως "φυσικές". Και όσον αφορά στη σύνδεση, στην κυρίαρχη αντίληψη, ανάμεσα στις σεξουαλικές πρακτικές των υποκειμένων και τις ταυτότητες φύλου, "πραγματικός άνδρας" είναι αυτός που διεποθείει και "πραγματική γυναίκα" αυτή που έκει σεξουαλικές σχέσεις με άνδρες. Συνέχεια της αντίληψης αυτής είναι η ανυπαρξία αναφορών, νομικών, ιατρικών, επιστημονικών κτλ. στη γυναικεία ομοφυλοφιλία, μιας που "σεξουαλικότητα χωρίς άνδρα δε νοείται" (!).



[Περί κινήματων και δυνατοτήτων ρηγμάτωσης του υπάρχοντος...]

Η καταγραφή που προηγήθηκε είχε ως πρόθεση να αποτυπώσει, στο μέτρο του δυνατού μέσα στο πλαίσιο μιας ολιγόωρης εισήγησης, χαρακτηριστικά της κυρίαρχης επιθετικής κίνησης προς τα μυαλά και τα σώματα των υποκειμένων στο πεδίο της σεξουαλικότητας όπως αυτό αναπόδραστα συμπλέκεται με το πεδίο του φύλου.

Η κίνηση αυτή, ωστόσο, δεν συναντά πάντα πειθίβια μυαλά και κορμά που περιμένουν να χωρέσουν σε επιβεβλημένες πολιτικές κατηγορίες και διπολικές αποκρυσταλλώσεις. Αντίθετα, προσκρούει σε μη γραμμικές αντιδράσεις, σε μοναχικές και συλλογικές αντιστάσεις, σε μικρές και μεγάλες εξεγέρσεις, που καθιστούν επικίνδυνη οποιαδήποτε αυτονομία των πατριαρχικών και, γενικότερα, των ιεραρχικών τρόπων κοινωνικής οργάνωσης.

Τη δημιουργία εναλλακτικών μοντέλων σεξουαλικότητας και σχέσεων δεν σταμάτησαν ποτέ να προτείνουν τα ελευθεριακά πολιτικά κινήματα των τριών τελευταίων αιώνων, από την εποχή των ουτοπικών σοσιαλιστών

μέχρι τα κοινόβια των κινήματων του '68 και μετά.

Θεμελιώδη ρόλο στην ανάδειξη και κατάδειξη, από τη μία, των πατριαρχικών εξουσιαστικών δομών και σχέσεων ως συστήματος πολιτικής ηγεμονίας και στην έμπρακτη κατάθεση, από την άλλη, προτάσεων γκρεμίσματος τους διαδραμάτισε και διαδραματίζει το φεμινιστικό ή γυναικείο κίνημα.

Συγκεκριμένα, η κεντρική φεμινιστική διακρίση της δεκαετίας του '70 "το προσωπικό είναι πολιτικό" έθιγε τα ίδια τα θεμέλια της πολιτικής κοινότητας και της εξουσίας στον σύγχρονο (δυτικό) κόσμο, καταγγέλλοντας την αποπολιτικοποίηση της σεξουαλικότητας στη βάση του διαχωρισμού δημόσιου και ιδιωτικού και των σχέσεων εξουσίας που αυτός υπηρετεί, αλλά και υπογραμμίζοντας ότι η σεξουαλικότητα δεν είναι απλώς ένα ατομικό ζήτημα, μα ένα ζήτημα που συνδέεται με τις δομές εξουσίας.

Για ορασμένες ριζοσπάστριες φεμινίστριες το κλειδί για την ερμηνεία της πατριαρχίας ήταν η ίδια η σεξουαλικότητα. Η σεξουαλική προγραμματοποίηση

θεωρήθηκε η πρωταρχική διαδικασία της υποτέλειας των γυναικών και η κοινωνική πρακτική της αναγκαστικής ετεροφυλοφιλίας καταγγέλθηκε ως βαθύτατη καταπίεση. Είναι παροιματική η ρήση της McKinnon: "ο άνδρας γαμεί τη γυναίκα" υποκείμενο - ρήμα - αντικείμενο". Τα συνακόλουθα αιτήματα για σεξουαλική αυτονομία, για διαμόρφωση μιας "γυναικείας σεξουαλικότητας" αποκολλημένης από την ανδρική θέση, η απομυθοποίηση αφ' ενός της απαιτηλής "προοδευτικότητας" της σεξολογίας και, αφ' ετέρου, της υποτιθέμενης σεξουαλικής απελευθέρωσης της δεκαετίας του '60 εμπλούτισαν ανεπιστρεπτή την κινηματική και κοινωνική ζήτηση.

Μετά τα γεγονότα στο "Stonewall" το 1969 (πολυήμερες συγκρούσεις στα Λαν Φρανσίσκο έπειτα από επίθεση της αστυνομίας σε γκέι μπαρ) και, κατά κύριο λόγο στην κεντρική και βόρεια Ευρώπη και την Βόρεια Αμερική, αναπτύσσονται κινήματα των γκέι, των λεσβιών, των αμφιφυλόφιλων, των τρανσέξουαλ, καθώς και τα πιο πρόσφατα queer (= παράξενος-η) κινήματα. Αν και ένα κομμάτι αυτών των κινήματων παίζει σημαντικό ρόλο στην προσπάθεια αποδόμησης των έμφυλων και σεξουαλικών πολιτικών κατηγοριών, ωστόσο το μεγαλύτερο κομμάτι τους, εγκλωβισμένο σε αιτιατικές λογικές εντός των θεσμών, σε "life-style" κουλτούρα πολιτικής δράσης και επιθεμένο σε επιμερισμένες πτωχές καταπίεσης κι όχι στο σύνολο του πολιτισμού που τις γεννά, παράγει νέες περικυκλώσεις και

αναπαράγει τη διαχωριστική πραγματικότητα.

Οι εστίες προβληματισμού και κριτικής που αναδύονται από όλα αυτά τα κομμάτια κοινωνικών κινηματικών δυναμικών, όσον αφορά στις θεωρητικές τους αναλύσεις, τις προταγματικές τους θέσεις, τις ιδεολογικές τους συμμαχίες, στις συχνά αλληλοσυγκρουόμενες τάσεις τους, στις πολιτικές πρακτικές τους, είναι πολλές και θα κρινόταν επίκαιρο, ιδιαίτερα όσον αφορά στην περισσότερη πτωχή ελλαδική κοινωνική και κινηματική πραγματικότητα, να ανάψουν, να αναζωπυρωθούν, να λοξοδρομήσουν, να γεννήσουν λόγους και δράσεις ενάντια στον έμφυλο κοινωνικό αυτοματισμό.

Γιατί στο φύλο και τη σεξουαλικότητα, όπως σε κάθε κυριαρχική κατασκευή, μπορούν να διανοικτούν χώματα, να προκληθούν ρωγμές, οι αντιφάσεις να ανοίξουν, να παραχθεί κρίση. Και οι προσωπικές υπερβάσεις μπορούν να συναντηθούν, οι αγωνίες να συλλογικοποιηθούν αμφισβητώντας ριζικά τα πατριαρχικά δομημένα συστήματα έκφρασης και επικοινωνίας, αποσταθεροποιώντας τα κοινωνικά όρια του σώματος, διαρρηγνύοντας τις δοσμένες ταυτότητες θηλυκότητας και αρρενωπότητας, αφήνοντας την ύπαρξη να κυβεί πέρα και έξω από προκαθορισμένα κανονιστικά καλούπια, κανούμενη προς τον τόπο που της ανήκει: στη θέση μεταξύ αυτού που δεν γίνεται πα ανεικό και αυτού που δεν ήρθε ακόμη...



ΑΝΤΙΡΑΓΙΣΜΟΣ
ΣΤΙΣ ΜΕΛΟΜΑΝΙΑΣ

ΜΑΛΛΑΞΕΙΣ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΣ

Όταν 100.000-150.000 ή και ακόμα περισσότεροι πάνε στη μικρή πολιτεία του Mall για να περάσουν το Σάββατο ή την Κυριακή τους, τότε πρόκειται για φαινόμενο που ξεφεύγει από την αναζήτηση της "έξαιτης αγοράς" και γίνεται κοινωνικό και πολιτιστικό φαινόμενο. Το ίδιο το μάρκετινγκ των πολυχώρων προβάλλει την επίσκεψή ως μια εμπειρία.

Οι δρόμοι, ο ηλεκτρικός, το μετρό, τα σπίτια λερωμένα, οι θρόμβοι, η απειρία, το υπέρβλεπτο, ο φόβος, οι άνθρωποι, όλα έχουν παλιώσει. Έτσι κι αλλιώς όλα παλιώνουν αυταμάτητα με ταχύτητα. Πόσο λείπει κάθε φορά αυτός ο Ναός του Καινούργιου για να λάμψει στη θλίψη με τις εκκληξίες του... Να λάμψει στη θλίψη. Να φωταγωγήσει τις στερήσεις. Όλο και πιο γρήγορα στην αγκαλιά μιας αφθαρσίας που συντηρείται διαρκώς με τα καινούργια της ανταλλακτικά.

Ένας χώρος 44.000 τετραγωνικών μέτρων, ένα τεράστιο κτίριο (χρειάστηκε αλλαγή των χρήσεων γης και του συντελεστή δόμησης στο όνομα των ...Ολυμπιακών Αγώνων), μια επιφάνεια χρήσης 58.500 τ.μ. με 170 εμπορικά καταστήματα, ένας πολυκινηματογράφος με 15 αίθουσες, μπόουλινγκ, 14 καταστήματα ειδών διατροφής, 11 εστιατόρια και καφέ και 2.500 εργαζόμενοι αποτελούν μια ολόκληρη πολιτεία.

Ο όγκος του Ναού. Οι χιλιάδες πιστοί, οι ιερείς κι οι υπηρέτες. Του καινούργιου. Πόση χαρά που μεγαλώνουν οι Ναοί μας. Γίνονται σαν τους Καθεδρικούς της Δύσης, σαν τις Μητροπόλεις της Ανατολής αφειρώντας την αγανάχη ομίχλη και το δεσποτισμό τους. Τόσα πολλά μυστήρια, τόση πολλή τάξη, καθαρότητα, τόσο πολύ φως, τόση πολλή δημοκρατία!

Όμως το Mall και τα αντίστοιχα εμπορικά κέντρα δεν στοχεύουν κυρίως στο πορτοφόλι, όσο στο υποσυνείδητο και στο συναίσθημα. Απειθύνονται μάλλον στα μωαία και ανώτερα εισοδήματα, αφήνοντας για τους κινηγούς ευκαιριών τις αλυσίδες της φτηνίας.

Σημασία έχει να αποκτήσει υπόσταση η καινούργια λατρεία. Σημασία έχει το προσαίνημα και η κατένυξη. Η κατούραση της φθοράς. Ο καθεδρικός Ναός των αντικειμένων δεν είναι για να αγοράζεις. Αλλά για να παρουσιάζει τα καινούργια φετιχ της λατρείας. Οι πιστοί εξώλλον αρκούνται στα πιστά ομοιώματα.

Το μάρκετινγκ, πάντως, των συγκεκριμένων εμπορικών πολυχώρων απειθύνεται κυρίως στις νέες γενιές, στους νέους καταναλωτές που δεν έχουν ήδη διαμορφώσει συνήθειες, αλλά μπορεί να αποτελούν πελατεία για δεκαετίες. Για τον ίδιο λόγο ειδική είναι η στόχευση και στα παιδιά...

Πώς άλλωστε θα εμπνευστεί η καινούργια λατρεία; Πώς θα καταουράσει τη φθορά αν δεν φετιχοποιήσει την ιδέα του διαρκώς αφθαρτου; Πώς θα ελεεί το μέλλον αν δεν απαιλείφει την ιδέα του θανάτου από τα κύτταρα του;

ΜΑΛΛΑΞΕΙΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ

Στην ταινία "Οι τρεις ταγές του Μελκιάδης Εστράδα", που ανέβηκε πρόσφατα στις αίθουσες μια νεαρή κοπέλα λέει ότι έφυγε από την άβλια κομπόλη όπου έμενε γιατί δεν έχει Mall!

Πόση δυστυχία στην ανυπαρξία
της καινούργιας κατάνυξης,
του βλέμματος της αφθαρσίας.

Πόση ευτυχία στην ανυπαρξία της σιάνης του χρόνου.

μια γιγαντιαία κατασκευή σε σχήμα λίγο ως πολύ κίβου, με τεράστιους χώρους στάθμευσης. Τουλάχιστον δύο γνωστές μάρκες (ο.σ. η εμπορικές φήμες) πρέπει να καλύπτουν τις άκρες του συγκροτήματος (στο δικό μας Mall οι "γνωστές μάρκες" ονομάζονται "άγκυρες", εννοώντας προφανώς "μαγαζιά-κράχτες") και ανάμεσά τους να υπάρχουν μικρότερα μαγαζιά, ενώ είναι απαραίτητη μια πτέρυγα φαγητού. Σχεδόν πλήρης είναι η απουσία εξωτερικής διακόσμησης, με το ντιζάιν να επικεντρώνεται στους εσωτερικούς χώρους".

Οι καινούργιες μεγάλες υποσχέσεις αφοροστοιχίζονται
σε μια μεγάλη αγκαλιά

για να εκκολαφτεί μέσα της

η αργή μετάλλαξη των αδυνατισμένων φετιχ.

Η εξωτερική φτώχεια του ναού είναι ο πλούτος του σιχαρού
που σκοπό έχει να κρατάει απέξω κάθε στέρηση έκπληξης

για την αφθαρτη λατρεία

και μέσα να προσπατεύει τα νέα φετιχ

αντιαντικλώντας όλα τα βλέμματα πάνω τους

Η πρώτη διαμαρτυρία στο πολυκατάστημα του Μαρουσιού ήρθε από τους σκυιοφιτάδες, που αρνήθηκαν τα υπερβολικά ωράρια.

Οι ραβδούχοι και η αυτοπεποίθησή τους!

Πάντα πιστοί στο αντίτιμο των μεγάλων και απαραίτητων
για τα κρατεία αξιωμακών εαυτώσεών τους.

Η μουσική είναι ειδικά μελετημένη. Συνήθως χαλαρωτική, σε ένα ρυθμό που να ωθεί σε σουλάτσο, ό,τι πρέπει για να φωνάσεις. Αντίθετα, στα φαστ φουντ είναι πιο έντονη ωθώντας τον πελάτη στην έξοδο. Μία από τις καινούργιες φήμες στην Ελλάδα, η Fnac, ασχολείται με το ηχητικό μάρκετινγκ. Σύμφωνα με την "Le Monde diplomatique", ο δημιουργός μιας παλιότερης ηχητικής επένδυσης του καταστήματος δήλων: "Πρέπει να ξέρει κανείς με τα μάτια κλειστά ότι βρίσκεται σε αυτό το κατάστημα και όχι σε ένα ανταγωνιστικό. Η μουσική δημιουργεί ένα συναισθηματικό δεσμό με το χώρο και βυθίζει παιδιά και γονείς στον κόσμο της επιχείρησης".

Οι ψαλμοδίες και το θυμιατό
για την κατάνυξη του προσενημίματος
και τα αναθήματα

Σε ορισμένες περιπτώσεις, κυρίως στις ΗΠΑ, ρεπορτάζ εφημερίδων αποκάλυπταν ότι οι διεθνήσεις μεγάλων εμπορικών κέντρων χρησιμοποιούσαν τις κάμερες όχι για λόγους ασφαλείας, αλλά για να κατασκοπεύουν την κίνηση των επισκεπτών. Ακόμα και το πόσες φορές ανοιγοκλείνουν τα βλέφαρα μπορεί να αποκωδικοποιεί από ποιο προϊόν αιχμαλωτίστηκαν!

Ο ουρανός πωλείται στη μεγάλη βιτρίνα της οροφής του αίθριου
Από ιδιοκτήτες αντικειμένων
αντικείμενα ιδιοκτησίας

ΝΕΑ ΠΟΔΡΩΟ



Την Παρασκευή **8 Σεπτέμβρη 2006**, κι ενώ στη Θεσσαλονίκη διεξαγόταν η επίσημη φεστίβαλ της "δέκτης έκθεσης", 150 περίπου αναρχικοί κι αντιξουσιαστές διοργάνωσαν πορεία στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης, όπου, σε ανακαινισμένη αποθήκη του, διεξαγόταν έκθεση του "κρατικού μουσείου σύγχρονης τέχνης". Το συγκεκριμένο "εναγές ίδρυμα" είναι αυτό που διεκδικεί ενεργά τη στέγασή του στον κατελυμένο χώρο της Φάρμακα Υφαντέ στη Θεσσαλονίκη. Την ώρα της πορείας, ο γενικός γραμματέας του "υπουργείου πολιτισμού" κι ο πρόεδρος του "κρατικού μουσείου τέχνης" είχαν πάρει επίσημη θέση υποδοχής στην είσοδο της έκθεσης, θέση υποδοχής του υπουργού πολιτισμού Γ. Βουλγαράκη. Τελικά, οι "αυτοδεδιόχτες" αναγκάστηκαν να υποδεστούν τους περίπου 190 διαδηλωτές, οι οποίοι απυθινάτος κάποιους τολμηρούς λιμενοφύλακες, κατέβησαν στην αποδο της έκθεσης και στάσαν "συμβολικό" τους πλοσίπους μπουρεδες της έκθεσης και την τεοκλασική είσοδό της με κόκκινες μπότες, ιταράτες κι ακαθάρσιες του σύγχρονου πολιτισμού. Οι διαδηλωτές συνέτασαν την πορεία τους προτάσσοντας σθεκώς την

έμπρακτη εναντιωσή τους στα σχέδια του υπουργείου πολιτισμού να δημιουργήσει στον αυτοοργανωμένο, κοινωνικό, κατελυμένο χώρο της Υφαντέ, έναν αποστειρωμένο χώρο έκθεσης του "κρατικού μουσείου τέχνης", στον οποίο θα επιβληθούν οι αξίες του εμπορεύματος, του θεάματος, της ιδιοτέλειας και της εξυατομίκευσης.

Τα ξημεράματα του Σαββάτου **23 Σεπτέμβρη 2006**, πραγματοποιήθηκε στο λιμάνι του Πειραιά συγκέντρωση αλληλεγγύης σε 118 πρόσφυγες οι οποίες μεταφέρθηκαν με το σύγχρονο δουλεμπορικό πλοίο "Λατώ" από τα Χανιά στην Αθήνα. Οι περίπου 80 συγκεντρωμένοι αναρχικοί κι αντιξουσιαστές δώσαν έμπρακτα την εναντιωσή τους στις απελάσεις προσφύγων και μεταναστών, γεγονός το οποίο είχε επαναληφθεί και λίγες ημέρες νωρίτερα στο χώρο κράτησης των "118" στην περιοχή των Χαλίων από οντιστοακες συγκεντρώσεις, πορείες και παρεμβάσεις. Η μεταφορά 118 αδεδροδέσμων προσφύγων από ειδικές δυνάμεις και κλούβες εντός ενός επιβατηγού πλοίου -από τη μακα κι η υποδοχή στο λιμάνι του Πειραιά με φινές και παπό

αλληλεγγύης -από την άλλη-, ανάγκασε τις αστυνομικές δυνάμεις να καθυστερήσουν την έξοδο των προσφύγων και να εφαρμόσουν σχέδιο για την αποτροπή προσέγγισης των συγκεντρωμένων αλληλεγγύων στις κλούβες της αστυνομίας. Έτσι κατά τη διάρκεια της αποχώρησης από το λιμάνι των 100 αναρχικών - αντιξουσιαστών, σημειώθηκαν συμπλοκές με τις αστυνομικές δυνάμεις οι οποίες συνόδεσαν την μικρή πορεία που ξεκίνησε. Τελικά οι διωκτικές των ματ απυθνήσαν εντός της περιφραξής του λιμανιού και κατόπιν κατέβησαν ενισχυμένες έξω από το λιμάνι οι οποίες κινήσαν ομάδες διαδηλωτών, με αποτέλεσμα να τραυματιστούν δύο σύντροφοι και να γίνουν δεκαπέντε προσαγωγές συντρόφων οι οποίοι τελικά αφέθηκαν αργότερα ελευθέρω.

Την Παρασκευή **6 Οκτώβρη 2006**, διοργανώθηκε αντιρασιατική συγκέντρωση στα δικαστήρια Θέβας, όπου και δικαζόταν ο Παναγιώτης Ροιμελιώτης (γνωστός και στις νεοναζιστικές συμμορίες ως "Πόρκι"). Ο Πόρκι είχε συλληφθεί από την αστυνομία ένα χρόνο νωρίτερα και κατηγορήθηκε

για "απόπειρα ανθρωποκτονίας" των αδερφών Α.Α. (19 ετών) και Ι.Α. (23 ετών), οι οποίοι δάστηκαν από το Πόρκι στις **19 Οκτώβρη 2005** επίθεση με ρακιάρι στην πλατεία Μοναστηραίου, κατότι ο τελευταίος αντιλήθηκε αντιρασιατικό σύμβολο στο μπουράν ενός από τα δύο αδέρφια. Περίπου 100 αντιρασιαστές-ρες βρέθηκαν από νωρίς στα δικαστήρια της Θέβας. Εκεί, εκτός των δημογίων ματ και δυνάμεων της ο.π.κ.ε., βρισκόταν και ολιγομελής παρέα ακροδεξιών, οι οποίες αφού προκάλεσαν τους συγκεντρωμένους αντιρασιαστές, κατοδικάστηκαν από τους τελευταίους. Οι αντιρασιαστές-τριες παρέμειναν καθότι τη διάρκεια της δίκης στον προαύλιο χώρο των δικαστηρίων περριφρουρώντας τη συγκέντρωσή τους και φωνάζοντας αντιρασιαστικά σπθήματα. Ο Πόρκι, τελικά, κατοδικάστηκε από το δικαστήριο σε οπική φυλάκωση 21 χρονών και 3 μηνών. Οι συγκεντρωμένοι αποχώσαν με μικρή πορεία και με τη συνοδεία διωκτικών ματ μέχρι τη Λεωφορεία. Οι κλούβες της αστυνομίας συνέδεσαν τελικά τα Λεωφορεία των διαδηλωτών έως την Αθήνα.



Το Σάββατο

7 Οκτώβρη 2006.

διοργανώθηκε στην Αθήνα, στον παλαιό «Αθηναίο» στο Βοτανικό, το "3ο διεθνές συνέδριο βιοτεχνολογίας". Το συνέδριο αυτό είχε ως στόχο την υποστήριξη της γενετικής μηχανικής και την προώθηση των γενετικά τροποποιημένων οργανισμών στην παραγωγή και την κατανάλωση. Διοργανωτής του συνεδρίου ήταν η εταιρεία "Βιοσόν" που αντιπροσωπεύει στην Ελλάδα 1.500 εταιρείες βιοτεχνολογίας. Είναι αξιοσημείωτο επίσης το ότι το συνέδριο πραγματοποιήθηκε με χορηγούς τις πρεσβείες των ΗΠΑ και του Ισραήλ και τελούσε υπό την αιγίδα των υπουργείων Υγείας, Αγροτικής Ανάπτυξης, Ανάπτυξης και Εξωτερικών της Ελλάδας. Έτσι, συλλογισμένοι κι άτομα του αναρχικού κι αντιεξουσιαστικού κύριου της Ελλάδας, συντόνησαν τις προσπάθειές τους και κάλεσαν σε πορεία την ημέρα διεξαγωγής του συνεδρίου. Στην συγκέντρωση - πορεία από την πλατεία Κομμουνιστών, κάλεσαν και συλλογιστές - ομοσπονδιακές που δεν προσδιορίζουν τον ταυτότητα τους στον αναρχικό - αντιεξουσιαστικό χώρο. Η πορεία η οποία αριθμούσε συνολικά περίπου 600 άτομα, κινήθηκε μέσω της Πειραιώς και της Ιερών Οδών, και στη συνέχεια έφτασε ένα στενό πριν τον παλαιό «Αθηναίο», όπου και ανακόπηκε με την παρουσία

διομοιών των ματ κάθεται στο δρόμο. Εκεί φωνάχτηκαν συνθήματα για λίγη ώρα κι αργότερα η πορεία διαλύθηκε στην πλατεία Μοναστηραίου. Κάποια από τα συνθήματα που κυριάρχησαν στην πορεία: "πατέντες στα γονίδια / εκπτώσεις στη ζωή / αντίσταση στην γνάση ευγονοιά", "τα μεταλλαγμένα είναι υγιεινά / για τις εταιρίες και τα φρεντζιά", "είναι αναρχικό είναι λογικό / μεταμόρφωση μυαλού σε κάθε φρεντζιά".

Λίγες ημέρες μετά την ειοβολή της ομοσπονδιακής αστυνομίας και του στρατού στην εξεγερμένη πόλη της πολιτείας της Ουακάα, στις **29 Οκτώβρη 2006**, με στόχο την καταστολή της πεντάμηνης κοινωνικής εξέγερσης και τον ερανέλεσο της λειτουργίας της πολιτείας από τον κυβερνήτη Ουίλιαμ Ρουζ, καλείται στην Αθήνα στις **31 Οκτώβρη 2006** συγκέντρωση αλληλεγγύης στους εξεγερμένους της Ουακάα έξω από την πρεσβεία του Μεξικό. Στη συγκέντρωση καλούν η "Σπειρά Αλληλεγγύης - Στόχος Αντίστασης οι αναρχικοί από τις δικτικές συστάσεις της Αθήνας και του Πειραιά" και η αναρχική συλλογικότητα "κυκλός της φωτιάς". Στο κλιμάκιο αντιπροσώπησαν περίπου 200 άτομα τα όσα και συμμετείχαν -όστερα από συμβολική επίθεση με κόκκινες

μαργιές στην πρόσφιξη της πρεσβείας και στα ματ που τη φρόντουσαν- σε πορεία που πραγματοποιήθηκε από το Κολωνάκι προς τα Εξάρχεια.

Υστερα από κάλεσμα της "πρωτοβουλίας αναρχικών Σπάρτης", το Σάββατο

11 Νοέμβρη 2006

πραγματοποιήθηκε στην πόλη της Σπάρτης αντιρατσιστική και αντιναρτσιστική πορεία με τη συμμετοχή 150 περίπου αναρχικών - αντιεξουσιαστών και νεολαίων από την Σπάρτη, την τριγύρω περιοχή και άλλες πόλεις της Ελλάδας. Η πορεία καλέστηκε ως απάντηση στις προκλήσεις ντόπιων φασιστών (ένα μίνα περίπου νωρίτερα) προς τους συντρόφους της "πρωτοβουλίας αναρχικών Σπάρτης". Πιο συγκεκριμένα, οι σύντροφοι δέχτηκαν ανοικτές απειλές από την υποψήφια δήμαρχο της τοπικής "λαοκρατικής συμμαχίας" (τμήμα της "πατριωτικής συμμαχίας") και τραμπούκηση επίθεση από τον νεοναζιστικό περιγύρο της, κάποιο βράδυ της προεκλογικής περιόδου της περιόδου των προσελογικών "γυριών" και συναντήσεων δημόσιων και ψευδοφόρων στους κεντρικούς δρόμους της Σπάρτης. Υστερα από την επίθεση των ακροδεξιών, οι σύντροφοι προσέλησαν και στο ομοσπονδιακό τμήμα από μιάτους που

εμφανίστηκαν, όπου και τους υποβλήθηκε μήνυση από την υποψήφια δήμαρχο, με το πρόσημα ότι οι αναρχικοί αποτελούν τον "εν δυνάμει" κίνδυνο απέναντι στη "νομιμόφρονη" παράταξη της! Η απάντηση των συντρόφων με κάλεσμα σε πορεία, κοινωνικοποίηση ανοικτά κι ευπρόσβια στην τοπική κοινωνία την παρακρατική δράση της ολιγομελούς τοπικής δράσης, τόσο κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης όσο και κατά τη διάρκεια της πορείας. Τα αντιρατσιστικά κι αντιναρτσιστικά συνθήματα στους δρόμους της Σπάρτης, κορυφώθηκαν όταν η αυτοπερφορημένη πορεία πέρασε κάτω από τα γραφεία της τοπικής παρακρατικής σημορίας. Εκεί, γνωστοί νεοναζί, προκάλεσαν τους διαδηλωτές με νεοναζιστικούς καιρετισμούς κι αναρτήσεις κληρωτών συμβόλων. Ως απάντηση, οι διαδηλωτές περιφρόνησαν προσπάθεια εστρώφου να κατεβάρει το νεοναζιστικά σύμβολο και το έβαλε με τίτλο "μόλιον λαβέ" από το μπαιλόνη του πρώτου ορόφου. Η διομορία ματ άσσυ κατέφρασε ανοιδήθηκε, οι νεοναζί κλειστικώς ερμητικά στα γραφεία τους, το προκλιπικό νόνο καταστρόφηκε κι η πορεία συνέχισε τη διαδρομή της με τη σωτηρητή και κάποιους φορές τη θερμή υποστήριξη των νεοστικιών.



Παρέμβαση αντιπληροφόρησης κι αλληλεγγύης πραγματοποιήθηκε το πρωί του Σαββάτου

18 Νοέμβριος 2006 στην κεντρική πλατεία των Αγίων Αναργύρων. Κατά τη διάρκεια της παρέμβασης διαβόησαν κείμενα του Θεορίτη ενάντια στον αφανισμό του "πευκώνα" Αγίων Αναργύρων από τα έργα του προστασιακού, ενώ έγινε κι αναφορά στο ζήτημα της αλληλεγγύης στους συλληφθέντες της πορείας του "εορτασμού" του πολιτεχνείου που πραγματοποιήθηκε την προηγούμενη ημέρα (σημειώνεται ότι κατά τη διάρκεια της πορείας του πολιτεχνείου η αστυνομία πραγματοποίησε μαζικές συλλήψεις από τα μπλόκ αναρχικών και αντιξουσιαστών). Αφορμή της παρέμβασης του Θεορίτη στάθηκε αφενός η εμβολή των εξακαφένων της "p. abax" στον "πευκώνα" των Αγίων Αναργύρων την Παρασκευή 17 Νοέμβριος 2006 και αφετέρου οι προαναφερόμενες μαζικές συλλήψεις που συνόδεψαν το δόγμα μηδενικής ανακίας του κράτους απέναντι στην πορεία του πολιτεχνείου την ίδια ημέρα.

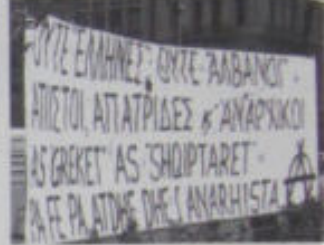
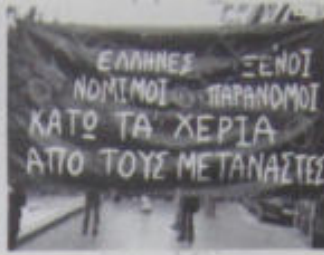
Ύστερα από το γεγονός του βιασμού μαθητριάς σε κατελυμένο σχολείο στην Αράρνηθο, την ανάλογη προβολή του γεγονότος από τα μ.ε.ε. στην κατεύθυνση της σκωφάντσης του κράτους καταλήψουν σε σχολεία του ελλαδικού χώρου που είχε ξεσπάσει εκείνη την περίοδο, αλλά και ύστερα από την παρέμβαση (για το γεγονός) υψηλών πολιτικών και θεσμικών εκπροσώπων στην κατεύθυνση της διαφύλαξης της καρένης "δημόσιος ηθικός", διοργανώνεται αντισηξιστική πορεία αλληλεγγύης στους μεταναστές και στις μετανάστριες στο κωριά της Αραρνήθου από αναρχικούς κι αντιξουσιαστές, την Κυριακή

19 Νοέμβριος 2006 οι περίπου 150 διαδηλωτές, αρχικά, κατευθύνονται με πορεία στο σχολείο όπου συνέβη ο βιασμός, όπου και αναγράφουν συνθήματα. Κάποιοι κάτοικοι της γειτονιάς του σχολείου επηρεάζουν την αντίθεσή τους στην παρουσία της πορείας στο κωριά. Η πορεία συνεκίτζει με κατεύθυνση την κεντρική πλατεία. Εκεί αναγράφονται συνθήματα σε γηραιό "πέρ οργισσθέντων παρά των ολαδοκομμουνιστών". Το γεγονός αυτό, μαζί με την έως τότε στοχοποίηση του κωριά από τα media, το επιθετικό προς τους κατοίκους ύφος κάποιων συνθημάτων που χαρακτήρισαν μισόραο την συγκεκριμένη πορεία, αλλά και το έθελος πατριαρχικό και "πολιτικό" πείσμα που πυροδοτήθηκε εκείνης της ημέρας κι

όχι μόνο στο κωριά, συστράτευσε ορισμένους κατοίκους επιθετικά προς τους διαδηλωτές. Οι τελευταίοι, αρχικά, απάντησαν στις βίαιες προκλήσεις διατηρώντας τη συνειδητότητα του μπλόκ κι αποκρούοντας τις μεμονωμένες επιθέσεις και προκλήσεις των "πρωτοπαλιετών" του κωριά. Αργότερα, κι ενώ η πορεία κατευθύνονταν στα σημεία τερματισμού της, στο σημείο δηλαδή όπου βρισκόταν το λεωφορείο, στάθηκε από περίπου 40 άτομα του κωριά ενεδρα. Τα άτομα που τη συγκροτούσαν κινήθηκαν επιθετικά προς την πορεία. Οι διαδηλωτές συνέχισαν να πορεύονται αποκρούοντας τις επιθέσεις με πέτρες τις οποίες δεχόνταν, ενώ αργότερα ακολούθησαν συμπλοκές ελ' επαφής με τους ολιγαρχικούς (με ρόπαλα, ακινητά αντικείμενα και γεωργικά εργαλεία) ντόπιους. Οι συμπλοκές έγιναν εσταμένες, με τρωματισμούς εκτέλεσαν, ενώ οι οδομαχίες κράτησαν μέχρι την εμφάνιση δημοφιλών ματ. Οι διαδηλωτές αποχώρησαν με τη συνοδία περιβολικών μέχρι τη Χαλαίδα.

Συγκέντρωση ενάντια στον αφανισμό των δέντρων του "πευκώνα" Αγίων Αναργύρων κι ενάντια στο "τέρας της ανάπτυξης" κατέστειλε από τον Θεορίτη την Παρασκευή

24 Νοέμβριος 2006 στην κεντρική πλατεία των Αγίων Αναργύρων. Μετά το τέλος της συγκέντρωσης (κατά τη διάρκεια της οποίας προβλήθηκε σκατιό βίντεο, διαβόησαν και μοιράστηκαν κείμενα, έγιναν ανοικτοί διάλογοι με κατοίκους της περιοχής), ακολούθησε πορεία 150 περίπου ατόμων προς τους χώρους των έργων. Εκεί, έγινε επίθεση με πέτρες και κόκκινες μπογιές στα μηχανήματα της εταιρείας η οποία έχει αναλάβει να υλοποιήσει τα έργα. Ταυτόχρονα έγινε κατάληψη των γραμμών των τρένων που κατευθύνονται προς τη Θεσσαλονίκη τις οποίες ταυτόχρονα χρησιμοποιεί και ο προστασιακός, ενώ μοιράστηκαν και κείμενα στους επιβάτες του πρώτου τρένου το οποίο κατέφθασε και σταμάτησε στο ύψος του "πευκώνα". Ύστερα από μισή περίπου ώρα, οι διαδηλωτές συνέχισαν την πορεία τους με κατεύθυνση την κεντρική πλατεία των Αγίων Αναργύρων όπου και διαλύθηκαν.



Υπέρα από την κατεδάφιση της καταλήψεως στέγης "sans barrière" στα Άνω Πατήσια στις **24 Οκτώβρη 2006** από τους εργολάβους της "ιδιοκτήτριας" εκουσίας και τη συμβολή των μαζ, κατέστειλε την Πέμπτη **30 Νοεμβρίου 2006** πορεία αλληλεγγύης από τους "κατάληψη Villa Amalia, κατάληψη Λέλας Καραγιάννη 37, καταλήψεις σύντροφοι-ισσες". Η πορεία η οποία ξεκίνησε από την πλατεία Αμερικής, αριθμούσε περίπου 500 διαδηλωτές, οι οποίοι με συνθήματα διαέκασαν την οδό Πατισίων και κατέληξαν στην πλατεία της Αγίας Βαρβάρας στα Άνω Πατήσια, όπου και βρισκόταν το έως τότε κατεληγμένο κτίριο.

Στο πλαίσιο συντονισμένων δράσεων αλληλεγγύης σε μετανάστες και πρόσφυγες (και πιο συγκεκριμένα στους "μετανάστες χωρίς χαρτιά") οι οποίοι και συντάσσονταν σε κοινή πορεία στο κέντρο κράτησης μεταγωγών της Αθήνας στις **9 Δεκέμβρη 2006** από το "πανελλαδικό συντονιστικό αναρχικών και αντιξουσιαστών για την αλληλεγγύη σε πρόσφυγες και μετανάστες", πραγματοποιήθηκαν οι ελιές κατά τόπους και επί μέρους κινητοποιήσεις:

Την Πέμπτη **30 Νοέμβρη 2006**

πραγματοποιήθηκε στη Θεσσαλονίκη, ύστερα από κάλεσμα της καταλήψεως "Φάμπρικα Υφαντέ", μαζοποιημένη πορεία αλληλεγγύης στους μετανάστες. Η πορεία ξεκίνησε από την Καρόρα και μέσω κεντρικών δρόμων της πόλης πέρασε από τις φυλακές Διαβατών και έφτασε στο κέντρο κράτησης μεταναστών (μεταγωγών) της Θεσσαλονίκης. Εκεί, οι περίπου 100 διαδηλωτές που συμμετείχαν στην πορεία φώναζαν συνθήματα αλληλεγγύης ενώ ταυτόχρονα διαβάστηκαν και οριστικά κείμενα αλληλεγγύης στα αλβανικά, τούρσικα κι αγγλικά.

Την Παρασκευή **1 Δεκέμβρη 2006**

πραγματοποιήθηκε από τον "Θεραπεία" και τους "αναρχικούς ες" από τη δυτική συνοικία της Αθήνας και του Πειραιά,

συνάντηση αλληλεγγύης με μικροφωνική στην κεντρική πλατεία Ιλίου, όπου μοιράστηκαν διαβάστηκαν κείμενα και αναρτήθηκαν πανό.

Το Σάββατο **2 Δεκέμβρη 2006** το

"αυτοδιαχειριζόμενο στέια παλιές πόλης" και "συλλογικότητες και σύντροφοι από δυτική Ελλάδα", κάλεσαν σε πορεία αλληλεγγύης σε μετανάστες και πρόσφυγες στην Πάτρα Η πορεία ξεκίνησε από την πλατεία Όλγας -όπου λειτουργούσε μικροφωνική- και με τη συμμετοχή περίπου 100 ατόμων κινήθηκε σε κεντρικούς δρόμους της πόλης. Με το κεντρικό πανό της πορείας να αναγράφει "Ούτε έλληνες ούτε ξένοι, ούτε νόμιμοι ούτε παράνομοι. Κάτω τα χέρια από τους μετανάστες." και με πολλά (μεταξύ άλλων) συνθήματα αλληλεγγύης για τους Αφγανούς μετανάστες που διέρχονται ή παραμένουν στην πόλη της Πάτρας, οι διαδηλωτές έφτασαν και σταμάτησαν μπροστά στο γραφείο αλλοδαπών της πόλης και πέταξαν στην πρόσοψή του κοκόνες μισοτές, αναγράφοντας παράλληλα συνθήματα αλληλεγγύης στους γύρω τοίχους.

Το Σάββατο **2 Δεκέμβρη 2006**

πραγματοποιήθηκε παρέμβαση αλληλεγγύης κι αντιπληροφόρησης στην πλατεία Αμερικής από την αναρχική συλλογικότητα "κίρκος της φωτιάς". Κατά τη διάρκεια της

παρέμβασης αναρτήθηκαν πανό, κολλήθηκαν στην περιοχή αφίσες, πετάχτηκαν τρεκάκια, μοιράστηκαν κείμενα για τους μετανάστες "χωρίς χαρτιά" και διαβάστηκαν αποσπάσματα του με ντυντούκλα. Το Σάββατο

2 Δεκέμβρη 2006

πραγματοποιήθηκε συνάντηση αλληλεγγύης στους πρόσφυγες και τους μετανάστες στην Ομόνοια, την οποία είχε καλέσει η "Ευρωπαϊκή Αναρχικών". Αναρτήθηκαν πανό, μοιράστηκαν προκηρύξεις, γράφτηκαν με σπρέι συνθήματα στα πεζούλια της πλατείας και πετάχτηκαν τρεκάκια. Σ' όλη τη διάρκεια της συνάντησης υπήρξε μικροφωνική απ' όπου διαβάζονταν κείμενα αλληλεγγύης. Το Σάββατο

2 Δεκέμβρη 2006

πραγματοποιήθηκαν συνεννοιώσεις αλληλεγγύης στην πλατεία του Αγάλειο και στην πλατεία Λαού στο Κερατσίνι. Τη συγκεκριμένη διοργάνωση συνήγαγε από Αγγόλες, σε "αναρχικούς" από τη δυτική συνοικία της Αθήνας και του Πειραιά και το "Ρεσάλτο". Καθώς δυο συγκεκριμένες λειτουργίες μικροφωνική, μοιράστηκαν και διαβάστηκαν κείμενα και αναρτήθηκαν πανό.

Τέλος, το ίδιο Σάββατο **2 Δεκέμβρη 2006**

πραγματοποιήθηκαν



συγκεντρώσεις με μικροφωνία στην πλατεία Βασιλίας, στην πλατεία Κολατσού και στο Ομασίο. Την Τρίτη

5 Δεκέμβρη 2006

διοργανώθηκε από την κατάληψη "Φάρμακα Υγιανέ" πορεία αλληλεγγύης στους πρόσφυγες και τους μεταναστές. Η πορεία, στην οποία συμμετείχαν περίπου 400 άτομα, ξεκίνησε από την Καμάρα και διέσσωσε κεντρικούς δρόμους της πόλης γεμίζοντας τους ταυτόχρονα με αντιρατσιστικά, αντιφασιστικά, αντιξουσιαστικά, αντικρατικά συνθήματα και συνθήματα αλληλεγγύης.

Το Σάββατο

9 Δεκέμβρη 2006

πραγματοποιήθηκε η κοινή πορεία που κάλεσε το "Πανελλαδικό αντιφασιστικό αναρχικό και αντιξουσιαστικό για την αλληλεγγύη σε πρόσφυγες και μεταναστές". Περίπου 500 άτομα συμμετείχαν στο ΤΕΙ Πετραιά και αφού διαπράτταν μπλοκ κατευθύνθηκαν μέσω της οδού Οθών και Πέτρου Ράλλη στο κέντρο κρατικής μεταναστών (τριγωνίων) της Αθήνας. Εκεί οι διοργανωτές των μαζ φρόντισαν να απαιτήσουν έναν μικρό κλαίο στο προαύλιο του κτηρίου. Οι διαδηλωτές φώναζαν συνθήματα και έγραψαν συνθήματα αλληλεγγύης στους τραγικούς ταύκους αλλά και πάνω στον τοίχο του

προαυλίου του κέντρου κράτησης. Σε εκείνο το σημείο, διοργανώθηκε μια κινητική εναντίον συντρόφων που ανέγραφαν το σύνθημα, αλλά η προσπάθεια των δημοτών ανακόπηκε με την αποτρεπτική παράταξη ενώπιόν τους μέλους της αλυσίδας του μπλοκ. Λίγο αργότερα κι ενώ η πορεία αποχωρούσε από το σημείο, μια άλλη διοργάνωση η οποία ήταν κρυμμένη μέσα στα βιομηχανικά γρανάτια της περιοχής, επιχειρούσε να προσεγγίσει το πλαίσιο μέρος της αλυσίδας του μπλοκ. Ωστόσο και σε εκείνο το σημείο, σύντροφοι απώθησαν τη διοργάνωση, προσσιζόμενοι ταυτόχρονα την ακεραιότητα του μπλοκ. Η πορεία τελείωσε λίγο αργότερα στον χώρο του ΤΕΙ Πετραιά.

Μηχανοκίνητη πορεία αλληλεγγύης στους 3 προφυλακισμένους για τις συγκεντρώσεις που ξέσπασαν κατά τη διάρκεια του πανευρωπαϊκού κοινωνικού φόρουμ στην Αθήνα πραγματοποιήθηκε ύστερα από κάλεσμα αναρχικών και αντιξουσιαστών την Παρασκευή

15 Δεκεμβρίου 2006

Η πορεία ξεκίνησε από το Πεδίο του Άρεως στην Αθήνα και κατευθύνθηκε προς τις φυλακές Κορυδαλλού. Καθ' όλη τη διάρκεια της πορείας, η αστυνομία επιχειρούσε να διασπάσει το σχηματισμό των πορευόμενων, με αποτέλεσμα να δημιουργούνται συνεχώς εντάσεις και μικροσυμβολοές με ζητιάνους και άλλα σώματα της αστυνομίας που ακολουθούσαν την πορεία. Οι περισσότερες από τις προκλήσεις αποκρούστηκαν με σχηματισμό σφαιρών αλυσίδων. Η πορεία τελικά έφθασε στις φυλακές Κορυδαλλού όπου φωνάχθηκαν συνθήματα αλληλεγγύης. Στην επιστροφή, στο ύψος του γηπέδου του Λυγάλει, η αστυνομία επιχειρούσε να αποκόψει σημαντικό μέρος της πορείας και όταν αυτό έγινε αντίστροφο η πορεία ανασηματίστηκε αποκρούοντας την κίνηση της αστυνομίας να απομονώσει μέρος του σχηματισμού των διαδηλωτών. Η πορεία τελείωσε λίγο αργότερα στην πλατεία Εξαρκειών.

Συγκέντρωση αλληλεγγύης στα δικαστήρια της Επείλαδων καλείται την Πέμπτη

21 Δεκεμβρίου 2006

από τους "συντρόφους-ισσες για την αλληλεγγύη στους 3 και την "αντιξουσιαστική κίνηση". Την πέρα εκείνη έχει οριστεί η εκδίκαση της υπόθεσης των "τριών για τις ασπίδες" (Καρουσαρήν, Ασπιώτη, Καλαϊτζίδη). Λίγες ημέρες λοιπόν πριν συμπληρωθεί το 18μηνο της προφυλάκισης του Γ. Καλαϊτζίδη, οι δικαστικές αρχές σπεύδουν με ταχύτερες διαδικασίες να διεξαγάγουν τη δίκη. Μια δίκη η οποία κράτησε έως την Παρασκευή 5 Ιανουαρίου 2007, όταν και το δικαστήριο αποφάσισε την αθώωση των κατηγορουμένων από τις "κοινές-κοσμοσυνηματικές κατηγορίες που αφορούσαν την "ύσταση ένοπλης ομάδας" και άλλα αντιπροσωπευτικά κατασκοπευτικά των δικτατορικών αρχών. Πιο συγκεκριμένα, ο Γ. Καλαϊτζίδης κι ο Π. Ασπιώτης καταδικάστηκαν μόνο για το πλημμέλημα της ομοσπονδίας (ποινή φυλάκισης 21 μηνών και χρηματική ποινή 1.100 ευρώ για τον πρώτο και ποινή φυλάκισης 8 μηνών και χρηματική ποινή 600 ευρώ για τον δεύτερο), ενώ ο Π. Καρουσαρήνς αθωώθηκε πλήρως. Οι δύο πρώτοι άσκησαν έφεση κι έτσι προσδόθηκε στην ποινή ανασταλτικός χαρακτήρας. Όλες τις ημέρες της διεξαγωγής της δίκης, στα δικαστήρια βρίσκονταν από 50 έως 100 αλληλεγγύη, είτε προσποθύνοντας να παρακολουθήσουν τη δίκη στην κατελημμένη από ασφαλίτες δικαστική αίθουσα, είτε εκπράζοντας την αλληλεγγύη τους με συνθήματα στο προαύλιο των κατελημμένων από διοργανώσε μαζ δικαστηρίων.



Στις 22 Δεκέμβρη 2006

ήμερα για την οποία έγινε κάλεσμα για παγκόσμιες κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στο Ιαό της Οσακά από τη Διοίκηση του ΕΖΛΝ) πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα συγκέντρωση και πορεία αλληλεγγύης. Η πορεία η οποία καλέστηκε αρχικά από τους "αλληλεγγύου-ες στους εξεγκριμένους της Οσακά" και στην οποία κάλεσε και η αναρχική συλλογικότητα "κίλιος της φωτιάς", ξεκίνησε από τα προπύλαια του πανεπιστημίου Αθηνών όπου και είχε προηγηθεί προβολή ασπασκού βίντεο. Οι περίπου 300 διαδηλωτές κατευθύνθηκαν στην πλατεία Κολωνακίου όπου βρισκείται η πρεσβεία των Μεξικών -έξω από την οποία παρέμεναν περίπου μισή ώρα και στη συνέχεια κατέλασαν στην πλατεία Εξαρχείων όσα και διαλύθηκαν.

Το Σάββατο 23 Δεκέμβρη 2006

καλείται από αναρχικούς και αντιξουσιαστές πορεία αλληλεγγύης στους 3 προφυλακασμένους (2 εκ των οποίων βρίσκονταν σε απεργία πείνας) της πορείας του ευρωπαϊκού κοινωνικού φόρουμ στις 6 Μάρ. Η συγκέντρωση καλείται στο Μοναστηράκι. Εκεί, υπάρχει μικροφωνική η οποία επηρεάζει τους περαστικούς για την υπόθεση και την παράταση της προφυλάκισης των "3". Η αυτοπυρροαρημένη πορεία που ξεκινά αργότερα αριθμεί περίπου 300 διαδηλωτές, οι οποίοι διασχίζουν τη γαράτη από κόσμο οδό Αθηνών ανάμεσα σε κλοιό της αστυνομίας. Λίγο αργότερα η πορεία περνά από την Ομόνοια και καταλήγει στην πλατεία Βυσσίων.

Την Κυριακή 31 Δεκέμβρη 2006,

πραγματοποιείται συγκέντρωση και μηχανοκίνητη πορεία στη φυλακές Κορυδαλλού, πέντε λεπτά πριν την "αλλαγή του έτους". Περίπου 100 αναρχικοί και αντιξουσιαστές βρίσκονται -σε μορφή μηχανοκίνητης διαδήλωσης- στους δρόμους γύρω από τις φυλακές Κορυδαλλού όπου και φωνάζουν συνθήματα αλληλεγγύης στους φυλακασμένους αλλά και στους 2 απεργούς πείνας, προφυλακασμένους για τα γεγονότα της 6ης Μάρ. Ταυτόχρονα ανόβουν καπνογόνα και "αλλάζουν" το έτος στο πλάι των φυλακασμένων, οι οποίοι και ανταποδίδουν στην κίνηση αυτή των διαδηλωτών με φωτιές, κερπονομίες, υψωμένες γραθιές και συνθήματα. Αργότερα, οι διαδηλωτές αποχωρούν με τα μηχανάκια τους και πάλι σε ομαρτισμό πορείας, με τη συνοδεία των πρώτων περιπολικών που εμφανίζονται από απόσταση. Στην επιστροφή τους, συναντάνε φραγμό της αστυνομίας με περιπολικά στο ύψος της Ιεράς Οδού στο Λυγάκι. Ταυτόχρονα εμφανίζονται συνεχώς από διάφορα στέια ενισχύσεις περιπολικών της αστυνομίας και οι μάτσοι που παρβαίνουν σε αυτά κατεβαίνουν και κτυπούν με γκλομπ επιβάτες μηχανών ενώ ανατρέπουν και κάποια μηχανάκια. Εφτά σπητρωφοί φυλακασμένοι και δύο από αυτούς οδηγούνται σε νοσοκομείο καθώς είχαν τραυματιστεί. Λίγες ώρες αργότερα, οι "3" αφήνονται ελεύθεροι από το κτίριο της γ.α.δ.α. στο οποίο και είχαν τελικά προσελθεί.

Το Σάββατο 13 Ιανουαρίου 2007

πραγματοποιήθηκε από περίπου 70 αναρχικούς και αντιξουσιαστές μηχανοκίνητη πορεία αλληλεγγύης προς το γενικό κρατικό νοσοκομείο Νίκαιας, όπου παρέμεναν φρουρούμενοι πραγματοποιώντας απεργία πείνας, δύο από τους προφυλακασμένους για τα γεγονότα της 6ης Μάρ. Οι διαδηλωτές αφού έφτασαν στην πλατεία που βρίσκεται μπροστά από το νοσοκομείο, από την οποία υπάρχει και οπτική επαφή με το δωμάτιο - κρατητήριο του νοσοκομείου, φώναζαν συνθήματα αλληλεγγύης στους απεργούς πείνας. Οι τελευταίοι κινείτοσαν τους διαδηλωτές πίσω από τα κάγκελα των παραθύρων του νοσοκομείου και λίγο αργότερα οι διαδηλωτές αποχώρησαν με πορεία και κατεύθυνση το κέντρο της Αθήνας. Στη διασταύρωση της Πειραιώς με την Ιερά Οδό, ζητιάδες και διροίριες των ματ, που είχαν κινητοποιηθεί, επέθεσαν στις μηχανές της πορείας και στους αναβάτες των μηχανών, επιδώκοντας έτσι να τους ρέξουν κάτω. Και τέτοιο σπορκεύθηκε καθώς ομαρτιστάκων αλληλεγγύης οι οποίοι απέτρεξαν τους επιβητικούς εληγχούς κίριος των ζητιάδων. Η πορεία αναγκάστηκε να αμνηστοποιηθεί στην προσπάθειά της να αναστηροποιηθεί και σε εκείνο το σημείο επέθεσαν οι διροίριες των ματ, περιεκίλισαν το μαλόν και



κτύπησαν κάποιους από τους διαδηλωτές. Κατόπιν εφάρθαν κι άλλες αστυνομικές δυνάμεις οι οποίες λίγο αργότερα πήραν εντολή για μαζική προσαγωγή των διαδηλωτών. Λίγη ώρα αργότερα, 43 άτομα οδηγήθηκαν με ακιράτα της αστυνομίας στη γ.α.δ.α. όπου και μετά από 4 ώρες αφέθηκαν όλοι ελεύθεροι χωρίς να απαιτηθεί καμία διογραρία εις βάρος τους. Ένας συντροφος οδηγήθηκε σε νοσοκομείο λόγω των χτυπημάτων που δέχτηκε από ματάνες, ωστόσο η κατάσταση του δεν κρίθηκε από τους γιατρούς πολύ σοβαρή.

Κατά τη διάρκεια της προαναγής των διαδηλωτών στη γ.α.δ.α., συγκεντρώθηκαν στο πολιτειακό αλληλέγγυο συντροφος και συντρόφισσες. Λίγο αργότερα, πραγματοποιήθηκε κατάληψη του πολιτειακού η οποία και είχε διάρκεια έως την αποφυλάκιση των "τραί" (6 Φλεβάρη 2007). Η συνέλευση της κατάληψης πραγματοποίησε -στηρίζε- συνδιοργανώσει δράσεις αλληλέγγυες στην κατεύθυνση του αγώνα για την απελευθέρωση των "3" της της Μάπ (ενδεικτικά αναφέρονται: συγκέντρωση αλληλέγγυες έξω από το πολιτειακό 5/2, συνδιοργάνωση της πορείας 1/2, συγκέντρωση, πορεία προς το νοσοκομείο Νίκαιας 20/1, καθημερινές παρεμβάσεις απειληφόρησης στην Παλαιά και στους γύρω του πολιτειακού δρόμους κ.ά.)

Υστερα από δεκάδες κινησεις αλληλέγγυες στους "3 της της Μάπ", πραγματοποιήθηκε ανοικτό κάλεσμα για τη διοργάνωση κεντρικής πορείας αλληλέγγυες. Ακολούθησε μαζική αφισκοκόλληση στην ευρύτερη περιοχή της Αττικής για την υπόθεση των "3" αλλά και για την ιδεολογική -καταστασιακή επίθεση που δεχόταν ο εργατικός χώρος την περίοδο εκείνη. Οι αφίσες οι οποίες εκδόθηκαν από διάφορες συλλογικότητες, ομάδες και άτομα του αναρχικού και αντιεξουσιαστικού χώρου, καλούσαν σε πορεία την Πέμπτη

1η Φλεβάρη 2007 στα προπύλαια του ναυπηγείου Αθηνών. Στην πορεία κάλεσαν και διάφορες αριστερές οραδοποιήσεις. Στη συγκέντρωση στα προπύλαια, κι ενώ παράλληλα λειτουργούσε μικρόφωνο, μαζύθηκαν περίπου 1500 άτομα. Η πορεία ξεκίνησε με τη συμμετοχή περίπου 2000 ατόμων και με κεντρικά πανό τα οποία αναγράφανε αντιστοίχως "Αντίσταση στην καταστασιακή και ιδεολογική επίθεση της δημοκρατίας", "Αριστερά απελευθέρωση των 3 προφυλακισμένων της της Μάπ / Απεργία πείνας Ταράσο Ζαντορόζη (6ος μέρα - από 25/11/2006) Γεράσιμος Κυριακόπουλος (49η μέρα - από 15/12/2006)". Η πορεία, η οποία καθ' όλη τη διάρκεια της είχε έντονο παλμό, κατευθύνθηκε προς την Ομόνοια και στη συνέχεια τερατίστηκε στην πλατεία Βασιλίας. Στο ύψος της πλατείας Ομόνοιας, οι διορίες των

ματ οι οποίες επικείμεσαν να κατέβουν κάτω από το πεζοδρόμιο και να προσγγίσουν τους διαδηλωτές, απομακρύνθηκαν ύστερα από την παρέμβαση των ελαίνων αλυσίδων. Η πορεία και η δυναμική της, σε μια συγκορία πολιτειακής απεργίας πείνας, προέβλεπε το ενδιαφέρον και -σε κάποιες στιγμές- τις επιδοματικές κάποιων περαστικών.

Αντιρασιατική συγκέντρωση και πορεία καλέστηκε στα Γιάννενα στις **17 Φλεβάρη 2007**, ως απάντηση ντόπιων συντρόφων ισούν στη συγκέντρωση την οποία κάλεσε για την ίδια ημέρα η "χρυσή αυγή" έξω από το αλβανικό προξενείο (με αφορμή την 33η επέτειο αυτονομίας της Βόρειας Ηπείρου, όπως λένε και οι ίδιοι οι νεοαζι). Το κάλεσμα των συντρόφων προέβλεπε αναστάτωση στους ντόπιους ακροδεξιούς, οι οποίοι προσέβλεπαν να στρέψουν τοπικά "γυπεδικά" κομμάτια ενάντια στους αναρχικούς και τους αντιεξουσιαστές της περιοχής. Λίγες ημέρες πριν την πορεία λοιπόν, συντροφος και συντρόφισσες από τα Γιάννενα δέχθηκαν επιθέσεις από τραμπούκους που σκανάζουν σε γυπεδικά και καφενεία, προφανώς ύστερα από την παρότρηση

ντόπιων φασιστών. Όλες οι παρακατακές επιθέσεις απαντήθηκαν και η αντιρασιατική συγκέντρωση στις 17 Φλεβάρη αριθμούσε περίπου 300 άτομα από τα Γιάννενα, τη γύρω περιοχή και άλλες πόλεις της Ελλάδας. Η πορεία επικείμεσε να προσγγίσει τον χώρο του αλβανικού προξενείου όπου είχαν μαζύσει περίπου 20 νεοαζι νεοαζι και δυο τρεις ανώτεροι ταξιαρχοί τους. Η αστυνομία ειδικώς το δρόμο στην πορεία και έριξε δακρυγόνα κι ασφαιζόγωνα στους διαδηλωτές για να τους διαλύσει. Οι διαδηλωτές ωστόσο κινώθηκαν να μην μείνουν στην επίθεση της αστυνομίας και φημεταγμένα να συνεχίσουν την πορεία με κατεύθυνση το κέντρο της πόλης στο οποίο και παρέμειναν μέχρι το βράδυ σπένδοντας τα απαιτικά μηνύματα στους φασιστές (ότι είναι ανεπιθύμητοι στην πόλη είτε ως επισκέπτες είτε ως τοπικές συμμορίες) και στις ταπεινές αρχές (ότι προσπατούν τους νεοαζι, δηλώνοντας ταυτόχρονα στην τοπική κοινωνία ότι ο αντιρασιατικός αγώνας πρέπει να -συνεχίζεται- όσο υπάρχουν φασιστικές αναρχίες και προέβλεπε σε τοπικό και μη τοπικό επίπεδο.



Την Τρίτη 13 Μαρτίου 2007

κατέλασαν πορεία αλληλεγγύης στην κατάληψη 'Υπόσημα' της Δανίας, η οποία και εκκελώθηκε την 1η Μάρτη 2007 από την αστυνομία της Δανίας ύστερα από 24 χρόνια λειτουργίας της ως κοινωνικός και πολιτικός χώρος αλλά και χώρος σκέυσης. Ύστερα από την έφοδο της αστυνομίας της Δανίας στην κατάληψη, ξέσπασαν στην Κοπεγχάγη διαρκείς και σε βάθος κρούση-συγκρούσεις μεταξύ αλληλεγγύων κι αστυνομίας, με αποτέλεσμα τη σύλληψη -έως τις ημέρες μας- συνολικά 1000 ατόμων από τους οποίους περίπου 30 άτομα παραμένουν ακόμη προφυλακισμένα, ενώ κινητοποιήσεις αλληλεγγύης πραγματοποιήθηκαν και σε άλλες ευρωπαϊκές πόλεις.

Ενν Αθήνα, πραγματοποιήθηκε ανοικτό κάλεσμα και στη συνέχεια έγινε μαζική αφοσοκάλυψη ορίσας η οποία εκδόθηκε από 'αναρχικούς-ες, καταληψίες, αλληλεγγύους-ες' και η οποία αντιληροφορούσε σχετικά με τα γεγονότα της Κοπεγχάγης, καλώντας παράλληλα στην πορεία της 13ης Μάρτη. Η πορεία ξεκίνησε από την πλατεία Κολωναίου όπου είχε στήσει και μεροφυλακή. Λίγο αργότερα, περίπου 200 άτομα ακριμάσαν μπλόκο και ξεκίνησαν πορεία μέσα από τα στενά του Κολωναίου με κατεύθυνση την πρεσβεία της Δανίας, στην οδό Μουρούζη. Εκεί, δημοφίλες των μαζι είχαν παραταχθεί κόντρα στο δόρυγμα μπροστά από την είσοδο της πρεσβείας, ανακάπτοντας έτσι

τους διαδηλωτές και αποτρέποντας την άρση προσέγγιση του κτιρίου της πρεσβείας. Σε εκείνο το σημείο, οι διαδηλωτές παρέμειναν περίπου μια ώρα φωνάζοντας συνθήματα αλληλεγγύης και κατόπιν αποχώρησαν με πορεία, περνήντας και πάλι μέσα από τὰ Κολωνάκια και καταλήγοντας στα Εξάρχεια. Οι προσπάθειες διμοιρών των μαζι να προσεγγίσουν τα πλαϊνά σημεία του μπλόκο κατά την επιστροφή, αποτράπηκαν με την καθύρωσι από τους πορευόμενους των πεζοδρομίων, ως σημεία διαδήλωσης.



Δίημερο κινητοποίηση για την υπόθεση του θανάτου του Βασίλη Καραλευθέρη στο αστυνομικό τμήμα Πτολεμαίδας διοργάνωσε στις 16 και 17 Απριλίου 2007

η 'συνέλευση αναρχικών και αντιεξουσιαστών Κοζάνης και Πτολεμαίδας'. Ο Βασίλης Καραλευθέρης βρέθηκε κλεισμένος σε κελί του τοπικού αστυνομικού τμήματος στις 26 Ιούνη 2005, ύστερα από αστυνομικό έλεγχο σε όχημα στο οποίο συνεβείναι, μέσα στο οποίο και βρέθηκε μικροποσότητα κοκαίας από τα τοπικά λαγανά της ο.π.κ.ε., σε κάποιο από τα γνωστά μπλόκα της αστυνομίας στις εισόδους και τις εξόδους των επαρχιακών πόλεων. Λίγη ώρα αργότερα, ο Βασίλης βρέθηκε απανθρωπισμένος ύστερα από πυρκαγιά η οποία ξέσπασε στο κελί του. Η θροσυδεύλη συμπεριφορά των παλακαράδων του τοπικού αστυνομικού τμήματος απέναντι στον Βασίλη Καραλευθέρη κατά τη διάρκεια της προσαγωγής του, με συμπεριφορά εναντία προς κάθε προσομοιωμένο που δεν πειθεται από την παντοδυναμία (των διατάγην) της αστυνομίας, μεταφέρθηκε και στα δικαστικά έδρανα, όπου ο σπασγγελέας του νομού Κοζάνης (γνωστός στην περιοχή για την καλή του ποιότητα σε κάθε αστυνομικά διαβαρότητα) απάλλαξε από τις κατηγορίες τους 7 μπάτσους οι οποίοι βρίσκονταν σε υπηρεσία κατά τη διάρκεια της δολοφονίας του Β. Καραλευθέρη. Κάτι τέτοιο δεν έγινε δεκτό από τους γονείς του

τελευταίου, οι οποίοι προσέφυγαν ξανά στα δικαστήρια. Με αφορμή λοιπόν τη διεξαγωγή της διαίας ενός (από τους 7) μπάτσους την Τρίτη 17 Απριλίου στα δικαστήρια της Κοζάνης, σύντροφοι από Κοζάνη και Πτολεμαίδα κάλεσαν σε δίημερο κινητοποίηση. Έτσι, ύστερα από μαζική αφοσοκάλυψη στις τριγύρω περιοχές αλλά και σε άλλες πόλεις της Ελλάδας, διοργανώθηκε την Δευτέρα 16 Απριλίου πορεία στην πόλη της Πτολεμαίδας. Στην πορεία συμμετείχαν περίπου 120 άτομα τα οποία και κινήθηκαν σε κεντρικούς δρόμους της πόλης φωνάζοντας συνθήματα και αναγράφοντας τις προσόψεις των τραπεζών. Ύστερα από ένα μεγάλο δρομολόγιο, η πορεία έφτασε έξω από το τμήμα στο οποίο βρίσκονταν σε επιφυλακή δημοφίλες μαζι στο προαύλιο του γκαράζ. Οι διαδηλωτές έρεξαν στην πρόσοψη του τμήματος κόκκινες μπανιέρες και στη συνέχεια συντίκισαν να πορεύονται μέχρι την κεντρική πλατεία όπου και διαλύθηκαν. Την επόμενη ημέρα, Τρίτη 17 Απριλίου, περίπου 30 άτομα συγκεντρώθηκαν έξω από τα δικαστήρια της Κοζάνης όπου κρεμάστηκε πανό και φωνάχθηκαν συνθήματα. Τελικά, παρά την εισήγηση του εισαγγελέα για άθωση του εν λόγω μπάτσου, το δικαστήριο τον καταδίκασε για 'άνθρωποκτονία από υπέρβια' σε 18μηνη φυλάκιση, με 3ετή



ανασταλή.
 Η παρουσία της αστυνομίας στην ευρύτερη περιοχή, τόσο κατά τη διάρκεια των κινητοποιήσεων όσο και τις ημέρες που προηγούνται αυτών, θεωρείται για την περιοχή πρωτοφανής. Ενδεικτικές του κλίματος τρομοκρατίας που προσπαθούν να επιβάλλουν οι αρχές (σε τοπικό αλλά και πανελλαδικό επίπεδο) είναι οι παρακολούθησεις κι οι απειλές προς συντρόφους από μπλόκους, αλλά κι η δίωξη η οποία ασκήθηκε πρόσφατα από την εισαγγελία Κοζάνης σε δύο συντρόφους οι οποίοι δραστηριοποιήθηκαν για την υπόθεση του Β. Καραλευθέρη στην περιοχή. Οι συγκεκριμένοι σύντροφοι, οι οποίοι προσείχθησαν στο παρελθόν κατά την διάρκεια παρέμβασης στην κεντρική πλατεία της Πτολεμαίδας, στην οποία μοιράζονταν κείμενα και πετάγονταν τριάκια, δέχθηκαν (λίγες ημέρες μετά τις κινητοποιήσεις της 16ης και 17ης Απριλίου) κλίτευση για παραλαβή δικογραφίας με την κατηγορία της 'δημόσιας πρότροπης προς τέλεση ποινικών αδικημάτων'.

Λίγες ημέρες μετά το θάνατο του Λευαίδα Καλιτσά (κάτοικου Ιλίου αλβανικής καταγωγής) στα κρατητήρια του αστυνομικού τμήματος Ιλίου, καλείται με αρίθια στα ελληνικά και στα αλβανικά από τον 'Ορειστή', τους 'αναρχικούς-ές' από τις δυτικές συνοχές της Αθήνας και του Πειραιά', την κατάληψη στέγης 'San.Fan' στο Ίλιον και από 'συντρόφους-ισσες', πορεία ενάντια στις κρατικές δολοφονίες στα κελιά της δημοκρατίας.

Έτσι, την Παρασκευή 20 Απριλίου 2007,

συγκεντρώνονται στην κεντρική πλατεία Ιλίου 300 περίπου άτομα, αναρχικοί, αντιεξουσιαστές, κάτοικοι της περιοχής, γύψοι και μετανάστες. Οι συγκεκριμένοι, αφού παραμένουν για περίπου μία ώρα πάνω στην πλατεία όπου λειτουργεί μικροφωνικά και μοιράζονται κείμενα, κατεβαίνουν στον δρόμο και σχηματίζουν μπλοκ. Η παρουσία της αστυνομίας στα κύρια της συγκέντρωσης είναι μαδαμνή ενώ ενσωπημένη είναι η παρουσία εντοπίων και μη έξω από το Α.Τ. Ιλίου. Η πορεία -αρχικά- κατευθύνεται στη γειτονιά του Λευαίδα Καλιτσά, όπου και οι διαδηλωτές συναντώνται με συγγενείς και φίλους του θύκου. Στη συνέχεια, η πορεία, με έμβλημα κατά τημέρες τη συμπάροσταση των κατοίκων της περιοχής, κατευθύνεται προς το Α.Τ. Ιλίου. Λίγο πριν από το τμήμα, διαμήριες των ματ επιχειρούν να

προσγγίσουν το μπλοκ, ωστόσο απορακρίνονται και παίρνουν θέσεις πίσω και μπροστά από το μπλοκ. Στο ύψος του τμήματος, οι διαδηλωτές εκοφενδονίζονται προς τις διαμήριες των ματ που φρουρούν το τμήμα αλλά και στην ίδια την πρόσση του τμήματος, πέτρες και κόσασνες μισογές. Ασφαλίτες που βρίσκονται στο σενό του τμήματος επιστρέφουν τις πέτρες προς το μπλοκ των διαδηλωτών, ενώ οι διαμήριες των ματ που βρίσκονται πίσω και μπροστά από το μπλοκ πετούν προς τους διαδηλωτές σφουριγόνα και δακρυγόνα. Η επικείρησή τους να διαλύσουν ολόκληρο το μπλοκ με ενθεία επίθεση, ανακόπεται από τις αλυσίδες του μπλοκ, το οποίο και συντεταγμένα αποχώρησε από την περιοχή με κατεύθυνση την κεντρική πλατεία Ιλίου όπου και διαλύθηκε.

Σε ένδειξη αλληλεγγύης προς τους εξεγερμένους των φυλακών Μαλανδρίνου, όταν οι τελευταίοι καταλαμβάνουν κώρους της φυλακής μετά από ξυλοδαρμό του αναρχικού Γιάννη Δημητριάδη από δεσμοφύλακες, πραγματοποιείται τη

Δευτέρα 23 Απριλίου 2007

μπαζοκίνητη πορεία αλληλεγγύης στην Αθήνα. Η μπαζοκίνητη πορεία, η οποία αριθμεί περίπου 100 άτομα, αφού διασχίζει δρόμους των Εξαρχείων, φθάνει έξω από το σπίτι του προέδρου της ελληνικής δημοκρατίας Παπούλια. Εκεί φωνάζονται συνθήματα. Τα πρώτα

πέρποια που καταρβάνουν προσπαθούν να ανακόψουν την συνέχιση της πορείας, ωστόσο κλπ τέτοιο-θεν πραγματοποιείται καθώς η πορεία συνεχίζεται και διαλύεται λίγο αργότερα σε τόσο και χρόνο που έπασαν επιλέξει οι διαδηλωτές.

Την Τετάρτη 25 Απριλίου 2007,

κι ενυ αστυνομικός δυνάμεις έχουν πραγματοποιήσει ή οργανώνουν κατασταλτικές επιχειρήσεις απέναντι στις εξεγέρσεις που διενεργούνται εντός διαφόρων φυλακών ανά την ελληνική επικράτεια, 100 περίπου αναρχικοί σχηματίζουν μπλοκ και ξεκινούν πορεία περνώοντας από την περιοχή του Κολωνακίου με πανό αλληλεγγύης στους εξεγερμένους φυλακισμένους. Λίγο αργότερα καταρβάνουν έξω από το πολιτικό γραφείο του υπουργού δικαιοσύνης Παπαληγούρα. Εκεί φωνάζονται συνθήματα και εκτοξεύονται πέτρες και κόσασνες μισογές στην πρόσση της εισόδου των γραφείων. Η πορεία συνεχίζει το δρομολόγιο της και διαλύεται λίγο αργότερα.



Την Παρασκευή **27 Απρίλη 2007**, κατέλαβε με αφορμή από τους "αναρχικούς/αντιεξουσιαστές από εμείς, αντιεξουσιαστική στέσια: Παντζιού, τει Πετραιά, αντιδικτατορική/άνεμα στέσια: άσσερ, πολιτεκνιστική, φιλόσοφικής φυσικού - μαθηματικού - κριτικού, τη Αθήνας" πορεία αλληλεγγύης στους διακόμενους για τις φασιστικές επιταποποιήσεις, απακρίτως την άρση ανελευθέρωση του Β. Στεργίου και του Τ. Βελιαντί. Στην πορεία καλούν με ξεχωριστές αφίσες και οι "αναρχικοί-ές από τις δεκάδες συσπειρώσεις της Αθήνας και του Πετραιά", η αναρχική συλλογικότητα "κιάλος της φωτιάς" και η "συσπειρώση αναρχικών". Κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης στα προάστια του πανεπιστημίου Αθηνών λειτουργούσαν μικροφωνικά και μορφόστηκαν εκατοντάδες κείμενα στους περαστικούς για την υπόθεση των προφυλακισμένων στη διάρκεια των φασιστικών επιταποποιήσεων και των συλλογισμών της **8ης Μάρτ**. Η πορεία που ξεκίνησε λίγο αργότερα, είχε περίπου 450 άτομα, τα οποία και ακριμάτισαν μπλοκ με αλυσίδες στην περιμέτρο του. Λιμπέρτες με αιολοφούσαν την πορεία κινούμενες παράλληλα στα πεζοδρόμια. Διαμέσου της οδού πανεπιστημίου και 3ης Εκτελεστικής οι διαδηλωτές κατευθύνθηκαν -φωνάζοντας συνθήματα με παλμό- στην πλατεία Βικτωρίας όπου και διαλύθηκαν.

Το Σάββατο **28 Απρίλη 2007**, κατέλαβε από το "συντονιστικό δράσης για τους φυλακισμένους αγωνιστές" και από άλλους αναρχικούς - αντιεξουσιαστές, πορεία αλληλεγγύης στον προφυλακισμένο αναρχικό Βασίλη Στεργίου. Η πορεία ξεκίνησε από το "περιβόλαιο" της Νίκαιας και κατευθύνθηκε προς τις φυλακές Κοροβαλλού. Στη λεωφόρο Λαμπράκη οι συνολικά περίπου 200 διαδηλωτές αποκίτησαν οπτική επαφή με το κτίριο των φυλακών. Εκεί φωνάχθηκαν συνθήματα αλληλεγγύης στους φυλακισμένους αναρχικούς και όχι μόνο. Κάποιοι από τους φυλακισμένους ανταποκρίθηκαν και κοιρέτισαν μέσω από τα κελιά τους διαδηλωτές. Η πορεία κατέληξε, διασπώντας και πάλι τους δρόμους του Κοροβαλλού, στο "περιβόλαιο" της Νίκαιας.

Λίγες ημέρες μετά το τέλος των εξεγέρσεων στις φυλακές της ελληνικής επικράτειας, στακάρουν από διάφορες πόλεις της Ελλάδας (την Κύριακή) **29 Απρίλη 2007**, λεωφορεία και άλλα οχήματα με διαδηλωτές οι οποίοι κατευθύνονται αρχικά στην κεντρική πλατεία Αθήνας και στη συνέχεια στην περιοχή Μολεανδρίνο, όπου έχουν κτιστεί και λειτουργούν οι φυλακές υψίστης ασφαλείας του ελληνικού κράτους. Εκεί, πραγματοποιείται

μικρή πορεία σε περιμετρικό των φυλακών δρόμο, κατά τη διάρκεια της οποίας φωνάζονται και αναγράφονται συνθήματα. Λίγη ώρα αργότερα, οι 150 περίπου διαδηλωτές στήνουν μικροφωνικά και διαβάζουν κείμενα προς τους φυλακισμένους που τους ακούν εντός των φυλακών. Ταυτόχρονα πραγματοποιείται τηλεφωνική επικοινωνία με τη κρίση και της μικροφωνικής με τον αναρχικό Γιάννη Δημητράκη και έναν ακόμη κρατούμενο των φυλακών του Μολεανδρίνου. Οι δύο κρατούμενοι στέλλουν τους αγωνιστικούς τους κοιρέτισμούς στους διαδηλωτές και σε κάθε εξεγερμένο. Οι διαδηλωτές παραμένουν για αρκετή ώρα έξω από τις φυλακές με τη διακριτική εποπτεία δημοφών των ματ και εισαγγελέα. Λίγο αργότερα αναχωρούν προς το δρόμο της επιστροφής. Μαζί τους "αναχωρεί" και το κλίμα τρομοκρατίας που επέβαλλαν οι τοπικές αστυνομικές αρχές στην πόλη της Αθήνας, με την ενίσχυση της ένοπλης παρουσίας της αστυνομίας στους δρόμους της πόλης και με τη διασπορά του φόβου για την άφιξη ενός κατασκευασμένου εκθρόνου, των αναρχικών. Ενός εκθρόνου, πού τελικά αποδείχτηκε εκθρόνος του κράτους, των φασιστικών και των φυλακών τους οι όλοι φασικά εκθρόνος της ελληνικής κοινωνίας.

Στο πλαίσιο της της συνάντησης του "πανελλαδικού συντονιστικού αναρχικών και αντιεξουσιαστών για την αλληλεγγύη σε πρόσφυγες και μετανάστες", διοργανώθηκε στην Πάτρα συναυλία και πορεία αλληλεγγύης στους μετανάστες, την Παρασκευή και το Σάββατο **18 και 19 Μάη 2007** αντίστοιχα. Η πορεία του Σαββάτου ξεκίνησε από την πλατεία Ολγας όπου και υπήρχε μικροφωνικά. Στη συγκέντρωση συσπειρώθηκαν περίπου 250 άτομα τα οποία και λίγο αργότερα κατέβηκαν στο δρόμο, ακριμάτισαν μπλοκ και ακριμάτισαν να πορεύονται σε κεντρικούς δρόμους της Πάτρας. Η πορεία, αφού μετέδωσε στην τοπική κοινωνία την αλληλεγγύη της στους μετανάστες και τους πρόσφυγες και πιο συγκεκριμένα στους Αφγανούς μετανάστες της πόλης, δόλωσε δυναμικά την εναντίωση της στα σχέδια ελέγχου των μεταναστών από μπάτσους και λιμπέρτες στο λιμάνι της Πάτρας. Εκεί, καταστρώθηκαν δυο από τις κεντρικές κάμερες ελέγχου της περιφέρειας του λιμανιού, μια περίφραξη που σημαδεύεται ένα σύνορο για τους Αφγανούς μετανάστες και για τους λιμπέρτες. Ένα σύνορο το οποίο καθημερινά υπερημιδοούν οι μετανάστες στην κίνηση τους να εισβάλλουν λαβράκια σε κάποιο από τα πλοία που κατευθύνονται προς την Ιταλία. Ένα σύνορο το οποίο προσπαθούν να ελέγξουν οι



δικαστικές αρχές με κάθε μέσο. Την στιγμή της καταστροφής των δύο καμερών, εμφανίστηκε μέσα από την περιφέρεια του λιμανιού ορισμένοι Λιγναίοι, κάποιος από τους οποίους κινεί τον τους διαδελαιγμένους σκαυόμενος τις γραβιές τους ενώ οι περισσότεροι επικρίνουν με χειρονομίες τους διαδελαιγμένους για την καταστροφή των καμερών. Λίγο αργότερα, αναγράφονται συνθήματα στη τζαμαρία των κεντρικών γραφείων της ΑΝΕΚ, δελαινώντας την δουλειμαρική υπόθεση της συγκεκριμένης εταιρείας, αφού με πλοία της γίνονται οι μεταγωγές κρατούμενων μεταναστών και προσφύγων από την αστυνομία. Η πορεία κατέληξε και διαλύθηκε στο "παράρτημα" του πανεπιστημίου.

Το Σάββατο **12 Μάρ 2007**, πραγματοποιείται, ύστερα από κάλεσμα της "κατάληψης Μυλλέρου και Γερμανικού" στο Μεταβουργείο καθώς και ύστερα από τη δημοσιοποίηση ανάλογων καλεσμάτων από αλληλέγγυους και καταλήψεις, πορεία αλληλέγγυη στην συγκεκριμένη κατάληψη, καθώς απειλείται άμεσα από σκαυόμενος με πρόσημα την ανάπλαση της πλατείας του Κεραμεικού από το δήμο Αθηναίων. Πριν την έναρξη της πορείας πραγματοποιείται εκδήλωση - ενημέρωση για την υπόθεση της κατάληψης στην πλατεία Λαυράτων. Λίγη ώρα αργότερα, συγκροτείται μπλοκ περίπου 300 ατόμων το οποίο δια μέσου των οδών Ερμού και Αθήνας καταφθάνει στο δημαρχείο της Αθήνας όπου πραγματοποιείται ολιγόλεπτη στάση και φωνάζονται συνθήματα. Στη συνέχεια η πορεία καταλήγει στο κατελλημένο κτίριο της Μυλλέρου και Γερμανικού. Καθώς τη διάρκεια της πορείας διαρκείων των μαρτυρούν το μπλοκ της πορείας από σκεπτική απόσταση. Αξιοσημείωτη είναι η συνάντηση των διαδελαιγμένων με εκατοντάδες μεταναστές στην περιοχή του Ψαρρά η οποία συνοδεύτηκε και με αρκετούς αγνωστικούς καταστροφές εκατέρωθεν.

Την Πέμπτη **24 Μάρ 2007**, καλείται από αναρχικούς και αντιεξουσιαστές συγκέντρωση και πορεία αλληλέγγυη στον αναρχικό Β. Στεργίου. Η πορεία ξεκινά από το Θησείο με τη συμμετοχή περίπου 300 διαδελαιγμένων. Κατά τη διάρκειά της, αναγράφονται συνθήματα σε προσόψεις τραπεζών, βιάζονται κείμενα, πετούνται τραπεζάκια και φωνάζονται συνθήματα. Η παρουσία της αστυνομίας πύκναι και μπροστά από το μπλοκ, συνεχίζεται μέχρι την πλατεία Κάνιγγος όπου και η πορεία διαλύεται.

Την Παρασκευή **25 Μάρ 2007**, καλείται με οφίο από αναρχικούς και αντιεξουσιαστές συγκέντρωση αλληλέγγυη σε σύτρωφο ο οποίος δικάζεται με κατηγορίες εμπρησμού καθώς κάμερος της αστυνομίας πριν από περίπου ένα χρόνο. Περίπου 80 αλληλέγγυοι συγκεντρώνονται μέσα κι έξω από την αίθουσα στην οποία διεξάγεται η δίκη του συτρώφου. Τελικά, ο σύτρωφος καταδικάζεται για όλες τις κατηγορίες σε 4 χρόνια και 9 μήνες. Στην πορεία δόθηκε ανοσταλτικός χαρακτήρας έως τη διεξαγωγή του εφετείου. Ιδιαίτερες ήταν οι προσάψεις των αστυνομικών μαρτύρων κι ενός ταξίτη (ο οποίος δέλωσε ανοικτά στο δικαστήριο "λόγος της ελληνικής αστυνομίας" και το αποδείκναι εμπρηστές στους διαδελαιγμένους των δικαστηρίων συνομιλώντας διαρκώς με αντίπερος αξιωματικούς και ασφάλτες) να συμβάλλουν μαζί με τους δικαστές (τα λόγια του προέδρου της έδρας απευθυνόμενος στον σύτρωφο είναι ενδεικτικά: "οι κάμερες δεν χρησιμοποιούνται μόνο για την καταστολή του δικού σας κίβρου, δεν βλέπουν μόνο τους τρομοκράτες, αλλά και τους άλλους καταστροφές. Λοιπότες κλα") στην καταδίκη του συτρώφου, μια καταδίκη που φάνηκε ότι είχε προδιαγεγραμμένο και πολιτικό χαρακτήρα.



Την Τρίτη 29 Μάρ 2007

Δυνάμεις της αστυνομίας εμβαλλόμενες στις 8 τα ξημερώματα με χολογουντιανό τρόπο στο κατειλημμένο κτίριο "Μιλλέρου και Γερμανικού", το οποίο είναι υπό την "δικαιοσύνη" του δήμου Αθηνών. Οι κορμιοτζίτοι της αστυνομίας, συλλαβόνισαν τρεις καταλήψεις και διενεργούν ελέγχους εντός του κτίριου, απαιτώντας περσιόσια αδενολιάνη και μόνοντος τελικά με "άδεια χέρια". Κι ενώ στην ευρύτερη περιοχή στραταπεδεύουν δημοφίλιες των πατ, λίγες ώρες αργότερα καταρράδωναν - προηγουμένως ταυτόχρονα συγκέντρωσαν - κάποια αλληλέγγυα. Οι τρεις καταλήψεις οδηγούνται στη γ.α.δ.α. και μαζί τους καταρράδωναν έξω από το κτίριο της γ.α.δ.α. με ορισμένα αλληλέγγυα. Ταυτόχρονα, πραγματοποιείται συμβατικός αποδοκιμασμός παραρτήματος του δημοταξίου Αθηνών στην οδό Λιοσίων από περίπου 100 αναρκακούς και αναξιοσασστές. Λίγες ώρες αργότερα, οι συγκεκριμένοι στην είσοδο του παραρτήματος του δημοταξίου αποκιωρούν με πορεία και με τη συνοδεία δημοφίλιων των πατ προς την πλατεία Βλατωρίας, όπου και διαλύονται. Το απόγευμα της ίδιας ημέρας, συγκεντρώνεται αλληλέγγυος από περίπου 60 άτομα πραγματοποιείται στα δικαστήρια

της Ευελπίδων όπου κι οδηγούνται οι τρεις καταλήψεις. Τελικά, η μήνυση από το δήμο Αθηνών αποσύρεται, ενώ ενεργοποιείται απειθαγγελητή δίωξη για "κατάληψη δημοσίου κτιρίου", κατηγορία η οποία βασίζεται σε νομοθέτημα της δεκαετίας του '30. Λίγο αργότερα, οι σύντροφοι αφήνονται ελεύθεροι έως την επανεξέταση της υπόθεσης από τις δικαστικές αρχές, καθώς δημιουργείται δικαστικό κώλυμα στην επί τόπου ενεργοποίηση της συγκεκριμένης δίωξης. Σύμφωνα με το νόμο, η δίωξη ενεργοποιείται εφόσον το συγκεκριμένο "αδίκτημα" έχει τελειώσει μέσα σε 48 ώρες κι όχι σε διάρκεια οκτώ μηνών, χρονικό διάστημα κατά το οποίο το κτίριο της "Μιλλέρου και Γερμανικού" παραμένει κατειλημμένο.

Πορεία ενάντια στην επικείμενη καταστολή της κατάληψης "Φάρμακα Υφαντέ" διοργανώθηκε την Πέμπτη 31 Μάρ 2007 στη Θεσσαλονίκη, στο πλαίσιο 11ήμερου εκδηλώσεων της κατάληψης "Φάρμακα Υφαντέ". Η πορεία η οποία ξεκίνησε από την Καμάρα αριθμούσε περίπου 800 διαδηλωτές και αλληλέγγυους. Κατά τη διάρκεια της διαδρομής μέσα στην πόλη της Θεσσαλονίκης, έγινε στάση στο ύψος του λιμανιού, απέναντι από τον κόρφο όπου στεγάζεται (προσωρινά για το κράτος, παντοτινά για τους καταλήψεις και τους αλληλέγγυους) το "κρατικό μουσείο σύγχρονης τέχνης" και τα γραφεία του. Στη συνέχεια η πορεία έκανε και δεύτερη στάση στην Παραλιακή οδό, στο ύψος της λεωφόρου Έβας, όπου είχε υπήρξει σε παλιό κατειλημμένο κτίριο γιγαντοπανό το οποίο διαφήμιζε έκθεση του "κρατικού μουσείου σύγχρονης τέχνης". Όπως ήταν αναμενόμενο, η εκάνη του συγκεκριμένου πανό προκάλεσε τους διαδηλωτές, με συνέπεια να γίνει στόχος κόκκινων μπογιών και ψαλιδιόματος. Λιού λοιπόν το συγκεκριμένο γιγαντοπανό σκίστηκε και βρόνταξε, οι διαδηλωτές συνέχισαν την πορεία τους έως τον τερματισμό της στην Καμάρα. Κάποια από τα συνθήματα που ακούστηκαν στην πορεία ήταν: "κάτω τα χέρια από την υφαντέ, μουσείο δεν θα γίνει κατάληψη θα

μείνει", "10,100,1000 καταλήψεις ενάντια σ' έναν κόσμο οργανωμένης πλιξής", "την υφαντέ δεν παίρνεται ούτε σ' όνειρό σας, γιατί είμαστε απαλίσιμοι για τον πολιτισμό σας", "οι καταλήψεις είναι μονάχα η αρχή, πόλεμο στα αφεντικά σε αλόκληρη τη γη".

En Face

Της πολιτείας
την νημεία,
της σφής τα ακάμαντα νερά,
Βαλάνθραν να ταραξούν,
Λέξεις που πήρανε ζωή,
που γ'νάω πέτρες, και κότερα
βροχή απ' αυτές.
Στα χέρια οσκατεμένων τροσίων
και τήλων παιδιών,
Ιδεολογίες διαπύροι φαλιστές
βαλάνθραν να ταραξούν,
Της πολιτείας
την νημεία,
της σφής τα ακάμαντα νερά.



Αποσταγμένα

Φηγά το ζήτημα
στα προκνα, οροδονηματα, τοχαστικά κελύσματα.
Μα το μιλώ μου ακεβρά,
Λέξεις απόφες, σκέψης διαπύεις, συμπλεκόμενα νοήματα.
Να ακεβρά να σου πα.
Να γράφω να σου αφήσω κάτι.
Κάθε προί και κάθε μέρα.
Προτού προλάβουν και μου σημάζουν το κεφάλι,
δορυφοροι πλανήτες
απαγορευσιών και εντολιών,
απαιτήσεων και αυτοματισμών,
εκφρασμών και αναγκών.
Κι εδώ, να σε ξεναγήσω πρώτα,
αγκομαχώντας, σε λέξεις ουσιαστικές.
Κάθε προί και κάθε μέρα.
Να γράφω να σου αφήσω κάτι.

Απ' τα σπίτια, σβήνοντας διακόπτες.
Στους δρόμους, ανάβοντας τους δρόμους.

Αχρονή λαχτάρα

Στα μάτια σου τα μάτια μου,
να βλέπω.
Στα χείλη σου τα χείλη μου,
να θρέφο.
Το κορμί μου στο κορμί σου,
να ιδρώνω.
Την αφή σου στην αφή μου,
να τελειώνω.
Στα στενά του έρετα
ξίστρολα σεντόνια
ταχύπαλμοι κρατήρες.



Ονειρικό...

Σε ταραχές και υπονομίες,
σταυροδρομία και γινίες,
πλατείες και αλώνες,
υπογείους και στένα,
καλντερίμα και οσκακία,
σε στρατούς, πορτες και γαθήρια.

Απ' τα σπίτια, σβήνοντας διακόπτες.
Στους δρόμους, ανάβοντας τους δρόμους.



Θεργίτης



κώρος ραδιουργίας και ανατροπής
ΝΕΣΤΟΡΟΣ & ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ - ΙΛΙΟΝ
sitsther@yahoo.gr